



TÜM ESERLERİ 2

NUSAYRÎLER, HAÇLILAR VE YAHUDÎLERE KARŞI

ŞAM'DAKİ EHL-İ SÜNNET

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ



KÜRESELKİTAP

Nusayriler, Haçlılar ve Yahudilere Karşı Şam'daki Ehl-i Sünnet

Ebû Mus'ab es-Sûrî

İstanbul, 1441 / 2020

Küresel Yayıncılık: 68

Bütün Eserleri: 02

Eserin Orijinal İsmi: أهل السنة في الشام في مواجهة النصرانية والصليبية واليهود

Ehlü's Sünne fi'ş-Şâm fi Muvâceheti'n-Nusayrıyye ve's-Salîbiyye ve l-Yehûdî

Tercüme Eden: Fahri AYDIN

Editör: Feridun DİNÇER

Tashih&Mizanpaj KÜRESEL KİTAP

Baskı&Cilt: STEP AJANS Matbaa Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11 Bağcılar/ İST.

Sertifika No: 45522

KÜRESEL KİTAP

Yayınevi Sertifika No: 36030

Adres: Yamanevler Mah. Küçüksu Cad. Bildircın Sok.

No: 9/1 Ümraniye / İSTANBUL

Tel: +90 216 632 00 60

Cep: +90 0539 762 66 95

Web & E-Posta: bilgi@kureselkitap.com • www.kureselkitap.com

İÇİNDEKİLER

Şeyh Ebû Mus'ab es-Sûri Kimdir?	05	Genel Seferberlik ve Meşruluğu	87
İthaf	13	Hakkındaki Deliller	87
Kitaba Başlarken	15	Allah'a, Rasûlü'ne ve Mü'minlere Karşı	
Mukaddime	19	Savaşan Mürted Yöneticilere Karşı	
BİRİNCİ BÖLÜM: Firavun Öldü ve Nusayri		Savaşmanın Hükümü	90
Otoritesi Şam'da Hâkim Oldu	23	Allah'ın İndirdiği Kanunların	
İKİNCİ BÖLÜM: Alevi Nusayriler ...		Dışındaki Kanunlarla Yöneten,	
Akide, Tarih ve İslâm'ın Onlar Hakkındaki		Allah'ın Düşmanlarını Dost	
Hükümü	33	Edinen Mürted Yöneticilere	
Günümüzde Nusayri Alevilerin		Karşı Cihadın Vücûbiyeti	106
Bulunduğu Yerler	34	Müslüman Beldeleri İşgal Eden	
Nusayri Alevilerinin Akidesi	37	Kâfir ve Mürtedlere Yardımcı	
Mütেকaddim ve Muasır İslâm		Olan İslâm'a Müntesip Olanlara	
Âlimlerinin Nusayri Aleviler		Karşı Cihadın Hükümü	111
Hakkındaki Görüşleri	40	HÜLÂSA: Gelecek Beklentileri Işığında	
İbn Teymiye'nin Nusayriler		Beşşar Esed Gözetiminde Nusayriler İçin	
Hakkındaki Soruya Verdiği Cevap	40	Atanan Önemli Görevler	129
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: 1920-2000 Yıllarında		ALTINCI BÖLÜM: Acil Çağrılar	135
Şam'da Ortaya Çıkan Nusayri Alevi		Suriye, Lübnan ve Şam Beldesinde	
Tarihinden Kesitler	57	Olan Bütün Müslümanlara Çağrı	136
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Gelecek Beklentileri		Şam Beldesindeki Ehl-i Sünnet	
Işığında Beşşar Esed Gözetiminde		Gençlerine Çağrı	139
Nusayriler İçin Atanan Önemli Görevler	73	Şam, Lübnan, Suriye ve Tüm İslâm	
İlk olarak: Yahudi Nüfuzunun		Âlemindeki Âlimlere, Şeyhlere,	
Güçlendirilmesi	74	Davetçilere ve İlim Talebelerine	
İkincisi İse: Ben Gurion Planlarına		Çağrı	141
Göre Bölgedeki Grupların ve		İslâm Âlemindeki Cihâdi Cemaatlere ve	
Devletçiklerinin Güçlendirilmesi	78	Mücahid Gençlere Çağrı	144
Üçüncüsü: Suriye Ekonomisinin Gasp		Suriye ve Şam'daki Güvenlik Güçlerine,	
Edilmesi, Özellikle de Petrol Serveti	79	Polis ve Ordu Güçlerine, Riddet ve İşçi	
Dördüncüsü: İslâm'ın Merkezi,		Partilerine, Nusayri Alevi Hükümeti	
Tâifetü'l Mansûra'nın Sığınağı ve		Yardımcısı Olan Baas Partisi'ne	
Ümmetin Fesat Kriteri Olması		Müntesip Ehl-i Sünnet Mensuplarına	
Hasebiyle Şam Ehlini Dininden		Çağrı	145
Uzaklaştırmak İçin Korkunç		Suriye'nin Yeni Firavun'una ve	
Planlara Devam Etmek	79	Dinsiz Nusayri Alevi Taifesine Çağrı ...	148
BİRİNCİ BÖLÜM: Allah'ın Bu Olaylar		YEDİNCİ BÖLÜM: Şam Beldesindeki Ehl-i	
Hakkındaki Hükümü Nedir?		Sünnet İle Suriye ve Lübnan'a Hâkim	
Ehl-i Sünnet Gençlerine, Âlimlerine		Olan Nusayri Alevi Taifesi Arasında	
ve Cihad Önderleri Üzerine Şam		Yüzleşmeye Dair Tavsiye	151
Hakkında Yapması Gereken Vecibe Nedir?	81	SEKİZİNCİ BÖLÜM: Kur'an ve Sünnet'in	
Müslümanlara, Irzlarına, Topraklarına		Mübarek Şam'a ve Ehline Olan Müjdeleri	161
Saldıran Kâfirlerle Savaşmanın		Bu Kitap	170
Hükümü	84	Selahaddin Kürdi Hareketi	173

ŞEYH EBÛ MUS'AB
ES-SÛRÎ KİMDİR?



Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûri... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dinî ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adamıştır.

Suriye'nin Halep şehrinde 1958 yılında doğan Şeyh Ebû Mus'ab'ın ailesinin Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun soyundan geldiği ifade edilmektedir.

İlk eğitimini, ilmi açıdan donanım sahibi olan ailesinde ve Halep şehrindeki okullarda alan Şeyh Ebû Mus'ab oldukça başarılı bir öğrenciydi. 18 yaşındayken, 1976 senesinde, Halep Üniversitesi Makine Mühendisliği Fakültesi'ne girdi. 4 senelik eğitim hayatından sonra çalışmalarına, bu yıllarda Suriye'de başlayan kıyama iştirak etmek üzere ara vermek zorunda kaldı.

Bu yılların ardından Şeyh Ebû Mus'ab, hayatını ve çalışmalarını tamamen mücadeleye adanacaktı.

İlk olarak Suriye'de Şeyh Mervan Hadid öncülüğünde kurulan cihad cemaatlerinden "Öncü Savaşçı" cemaatine katıldı. Suriye'de Hafız Esed yönetiminin baskıları sonucu bu cemaatin üyeleri şehid edilir ve yakalanırken, Şeyh Ebû Mus'ab Ürdün'e hicret etti. Burada İhvan-ı Müslimin'e bağlı yapılar içerisinde faaliyetlerine devam etti.

Askeri yapılar içerisinde yükselen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye İhvan'ı içerisindeki askeri yapılarda eğitimlik görevi yaptı, bu yıllarda Irak'taki kamplarda birçok sorumluluk üstlendi. Aynı zamanda burada başta Mısır olmak üzere birçok bölgeden cihadi isimlerle tanıştı ve karakteri şekillendi. Amman-Bağdat hattında yaptığı çalışmalar, aynı zamanda cihadi teorik ve pratik literatüre de ciddi katkı sağladı. Bu süreçte henüz 23 yaşında olmasına rağmen çevresinde ciddi bir teşkilatlanma kurmuştu. Askeri yapılanmanın Mısır'a yayılma sürecinde olduğu yıllarda da etkin faaliyet gösteren Şeyh Ebu Musab, Ürdün-Irak-Mısır üçgeninde, derin bir tecrübe biriktirdi. Bu bölgelerde, bölgesel siyasi hesaplaşmalardan uzakta, kendi cihadi birikimini elde etmek için ilişkiler kurdu.

1982 yılında Suriye'deki kıyamın askeri safhasında komutan olarak rol oynayan ve Irak'tan askeri idareyi yürüten isimler arasında yer alan Şeyh Ebû Mus'ab, kıyamın bastırılması ve bunun ardından gelişen siyasi ve dini anlaşmazlıklar sebebiyle İhvan-ı Müslimin'den ayrıldı.

İlk olarak 1982 yılının ortasında, Medine İslam Üniversitesi'ne katılmak için, Suriyeli diğer arkadaşlarıyla birlikte Suudi Arabistan'a gitti. Burada üniversiteye girme çabaları, üniversite'deki akademisyenlerden İhvan-ı Müslimin'e yakın olanların girişimleriyle engellendi, burada maddi yönden zor zamanlar yaşadı. Beraber yola çıktıkları arkadaşları yeniden İhvan'a katılırken o buna yanaşmadı. O yıl Suudi Arabistan'da kalıp haccını tamamlayarak, 1983 yılında Fransa'ya gitti ve mühendislik eğitimine kaldığı yerden devam etti. Judo eğitimi alarak siyah kuşak kazandı.

Burada Fransızca'yı da öğrenen Şeyh Ebû Mus'ab, Suriye'de lider isimlerden "Adnan Ukla'nın "Öncü Savaşçı" grubunu yeniden kurma girişimlerine destek olma amacıyla tekrar Suriye'ye gitmeye karar verdi. Türkiye'deyken Ukla'nın Esed rejimince tutuklandığı haberini aldıktan sonra tekrar Fransa'ya döndü.

1984-1985 yıllarında Ürdün'ün başkenti Amman'da Tarih Fakültesi'ne kaydoldu. Bu fakülteden 1991 yılında mezun olacaktı.

Bu dönemde Avrupa'da İngiltere-Fransa-İspanya üçgeninde yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, 1985 yılında İspanya'ya yerleşmeye karar verdi. Yaklaşık 10 yıl, aralıklarla burada yaşayacaktı. Başkent Madrid'de ve daha sonra Granada'da yaşayan Şeyh Ebû Mus'ab, İspanya'da bir dil kursunda tanıştığı İspanyol bir hanım olan, evlendikten sonra İslam'a giren Elena Moreno Cruz ile 1987 yılında evlendi. Burada eğitimine, cihadi eksendeki yazılarına ve fikir çalışmalarına devam etti.

Bu dönemin ardından ilk kez 1987 yılında, Suriyeli bazı arkadaşlarıyla birlikte Afganistan'a gitti. 1987-1991 yılları arasındaki dönemin büyük bölümünü burada geçirdi. Burada Abdullah Azzam, Usame bin Ladin gibi şahsiyetlerle tanıştı, Arap mücahidlerin eğitim kamplarında teori ve pratik üzerine eğitim verdi. Entellektüel birikimini geliştirirken, cihadi kesimden çok sayıda kişiyle tanıştı ve bölgedeki cihadi yapılanmaların gelişimine katkı sağladı.

Sovyetler Birliği Afganistan'dan çekildikten sonra, ülkede başlayan iç savaş sebebiyle İspanya'ya geri dönmeye karar verdi. 1991 sonu, 1992 başında geri dönerek fikri çalışmalarına ve ticarete devam etti. Daha sonra, 1994 yılında Londra'ya seyahat etmeye ve burada cihadi kesimden bağlantılar kurmaya, aynı zamanda kendisini geliştirmeye devam etti. Bu süreçte Cezayir'de devam eden cihadla ilgilendi. Avrupa genelinde cihadi isimler ile ilişkilerini sürdürdü. Cezayir cihadına Avrupa'da destek olurken, Cezayir'e gitme girişimleri başarısız oldu. Bir süre sonra Cezayir'de destek olduğu Silahlı İslami Cemaat (GIA) sivillere ve diğer Müslüman gruplara yönelik saldırılara yönelince, bu gruptan beraetini ilan etti.

İngiltere'nin başkenti Londra'da medya ve İslami çalışma faaliyetlerinde bulundu. 1997 yılına kadar sürdürdüğü bu faaliyetler, karşılaştığı baskı ve takibatlar sonucu son buldu. Ardından

Şeyh Ebû Mus'ab Taliban'ın İslam Emirliği ilan ettiği Afganistan'a gitmeye karar verdi.

Burada bazı eğitim kampları teşkil edip "askeri akademi" benzeri bir yapı kurmak istedi. Taliban ile oldukça yakın çalışan Şeyh Ebû Mus'ab, 2000 yılında doğrudan Molla Muhammed Ömer'e biat ederek, Taliban'ın Afganistan İslam Emirliği'ne ve Savunma Bakanlığı'na bağlı çalışmaya başladı. Taliban'ın medya yapılanması ile de yakın ilişki kuran Şeyh Ebû Mus'ab, Taliban'ın resmi dergilerinden "Şeriat"ta yazılar yazdı, Arapça radyo programlarına katıldı. Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi'ni teşkil ederek, çok sayıda dergi, yazı ve çalışma neşretti. Afganistan'daki Taliban yönetimine ve cihadi tecrübeye büyük katkı sağladı.

ABD'nin 2001 yılında Afganistan işgali sırasında Şeyh Ebû Mus'ab'ın büroları ve merkezleri de bombalandı. Taliban iktidarının yıkılmasıyla Şeyh Ebû Mus'ab, Pakistan içlerine çekilmek durumunda kaldı. Çalışmalarına burada devam etti.

ABD bu dönemde Ebû Mus'ab'ın başına 5 milyon dolar ödül koydu.

Şeyh Ebû Mus'ab Es-Sûri'nin, 31 Ekim 2005 tarihinde, Pakistan'ın Kuetta şehrinde, arkadaşlarıyla iftar ettiği sırada yakalandığı medyaya yansdı. Yakalandığı resmi olarak açıklanmazken, Pakistan'ın Ebû Mus'ab'ı ABD'ye verdiği ve Ebu Musab'ın bir "hayalet tutuklu" olarak CIA tarafından esir tutulduğu anlaşıldı. Yıllar geçmesine rağmen Ebu Musab'ın nerede olduğu açıklanmadı. ABD tarafından Suriye'de Esed rejimine teslim edildiği öne sürülse de bu iddiayı doğrulayacak hiçbir kanıt sunulmadı. 2014 yılının Mart ayında El Kaide liderlerinden Adem Yahya Gaden, aynı yılın Nisan ayında El Kaide lideri Eymen ez-Zevahiri, Ebu Musab'ın halen hapiste olduğunu ifade ettiler. Küresel cihadın teorisyenlerinden Şeyh Ebû Mus'ab'ın halen hayatta olup olmadığı, nerede tutulduğu, son durumunun ne olduğu bilinmiyor. Ebu Musab, şayet hayattaysa, şu an 62 yaşında.

Dersleri, Konuşmaları ve Eserleri:

Çok sayıda eseri ve sesli dersleri olan Şeyh Ebû Mus'ab'ın başlıca çalışmaları şunlardır:

- *Gerilla Savaşının İdare ve Organizasyonu* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler)

- *Ezilenlerin Savaşı Kitabının Şerhi* (Host, Afganistan, 1998'de verilen dersler). Bu kitap Küresel Kitap tarafından tercüme edilmektedir.

- *Gerilla Savaşı Teorilerinden Dersler* (Celalabad, Afganistan, 1999'da verilen dersler)

- *Suriye'de İslami Cihadi Devrim: 1. Bölüm: Tecrübeler ve Dersler* (Umutlar ve Elemler) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de İslami Cihadi Devrim: 2. Bölüm: İdeoloji ve Program* (Silahlı Devrimci Cihad Yolunda Çalışmalar ve Temeller) (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Suriye'de Cihadi Tecrübeye Dair Gözlemler* (1991, Mayıs, Peşaver)

- *Afganistan, Taliban ve İslam'ın Bugünkü Savaşı* (11 Ekim 1998, Kabil, Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından Türkçesi basılmıştır. (İstanbul, 2018)

- *Yemen Halkının Müslümanların Mukaddes Beldelerine ve Onların Servetine Dair Sorumlulukları* (Ekim 1999, Kabil, Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Orta Asya Müslümanları ve İslam'ın Müstakbel Savaşı* (5 Kasım 1999, Kabil, Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Nusayriler, Haçlılar ve Yahudiler Karşısında Şam'daki Ehli Sünnet* (22 Haziran 2000, Kabil, Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi). Küresel Kitap tarafından önce Arapçası (İstanbul, 2019), sonra da Türkçesi basılmıştır (İstanbul, 2020)

- *Mücahidlerin ve Islahatın Mevcut Liderlerinin, Suudi Arabistan Denilen Bilad el Harameyn'deki Sultanın Vaizlerine Dair Şahitliği: Şeyh Usame bin Ladin ve Doktor Saad el Fakih'in Şeyh Bin Baz, Şeyh Bin Useymın ve Bilad el Harameyn'deki Vaizlere Yönelik Mektup ve Tebliğleri Üzerine Bir Okuma ve Yorum* (31 Ocak 2001, Kabil, Guraba İslami Çalışmalar ve Medya Merkezi)

- *Cezayir'de 1988-1996 Yılındaki Cihada Dair Muhtasar Şahitliğim* (1 Haziran 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Küresel Kitap tarafından Türkçesi yayınlanmıştır (İstanbul, 2020)

- *Müşerref'in Pakistan'ı: Problem ve Çözümü ...! Mecburi Bir Yüklülük* (Ekim 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)

- *Küresel İslami Direniş Çağrısı Cilt 1: Kökler, Tarih ve Tecrübeler* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor). Sudan'da ve Suriye'de Arapçası basılmıştır. Anlatı Yayınları tarafından 2 cilt halinde Türkçesi yayınlanmıştır. (İstanbul 2015-2018)

- *Küresel İslami Direniş Çağrısı Cilt 2: Çağrı, Program ve Metod* (Aralık 2004, yer ve yayıncı bilinmiyor)



Kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırım:

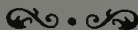
“Bir zaman Allah kendilerine kitap verilenlerden, onu insanlara mutlaka açıklayacaklarına ve onu gizlemeyeceklerine dair ahit almıştı.” (Âl-i İmran, 187)

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki:

“En faziletli cihad, zalim sultan karşısında söylenilen hak sözüdür.”



Bu kitap, husûsen Suriye, Lübnan ve Şam beldesindeki, umûmen de yeryüzündeki tüm Ehli Sünnet Müslümanlarına, Suriye'nin bir önceki Firavunu olan Hafız Esed'in helak olup yerine Nusayrî işgalinin gidişatını devralan Beşsar Esed'in gelişi münasebetiyle yazdığım açıklamadır.



İTHAF

Geçmiş tüm şehidlerin ruhuna...

Şam, Mısır, Libya, Cezayir, Bosna, Afganistan, Çeçenistan, Yemen, Özbekistan, Doğu Türkistan, Filipin ve yeryüzündeki muasır cihad hareketlerindeki tüm şehidlere...

Zamanımızdaki sayısız İslâm kahramanlarına, onlardan birkaç tanesi Seyyid Kutub, Hasan el-Benna, Mervan Hadid, Adnan Uklâ, Eymen Şarabcı, Abdullah Azzam, Mustafa Buyu'lâ, Halid İslâmbûli, Abdusselam Ferec, Asım el-Kamerî, Ebu Âişe el-Lübnânî, Ebu Hasan el- Mihdâr el-Yemenî, Abdurrahman Hatıb el-Libi, Mu'tezz el-Cezâirî, Ebû Muaz el-Kuveyti, Muzaffer el-Mısri, Ebû Seyyaf el-Filipini'ye...

Ve Arap Yarımadası'ndaki Hobar ve Riyad şehidlerine... Nayrobi ve Darusselam şehidlerine... Filistin'deki mübarek intifadadaki şehidlere...

Ve yalnızca Allah'ın bilip de bizim bilmediğimiz, tüm yer ve zamanlardaki, bu ümmetin şehidlerine... Bu yolda yürüyenlere... Bu yolda yürümüş gariblere... Hakka yardım edenlere... Bu yol üzere oldukları halde Allah'ın emri gelene kadar, kendilerini terk edenlerin ve kendilerine muhalefet edenlerin bir zarar vermediği kimselere ithaftır.

Düşmanlara karşı yekvücut olmak ve düşmanlara, insanlardan adaleti emredenlere karşı yaptıkları cürümler ve katliamlara kısa bir reddiye olsun diye yazıyorum.

“Onlara dön, yemin olsun ki onlara, karşı koyamayacakları ordularla geliriz de mutlaka onları oradan zeliller ve küçük düşürülmüş kimseler olarak çıkarırız!” (Neml, 37)

“Şüphesiz ki Allah, kendisine (dinine) yardım edene mutlaka yardım eder. Muhakkak ki Allah, pek kuvvetlidir ve her şeye galiptir.” (Hac, 40)



KİTABA BAŞLARKEN

Her ne kadar, bu tağut Nusayrilerin ve yeni başkanlarının gölgesindeki insanların çoğu bu kitaptaki öğütlerden ve haktan yüz çevirmiş olsalar da, bu kitaba karşı hoşnutsuzluk duysalar da, kulak tıkayıp bu kitabın yazılmamasını isteseler de...

- Biliyorum ki onların çoğu, dünya hayatından hoşnut olup, o hayata bağlandılar. Bu söylediklerimi kabullenmeyecek hatta onu kusurlu bulacaklar. Çünkü onlar, dünyanın bolluğunun kendilerine açılmasını, ticaretlerinin büyümesini, dünya hayatlarının rahata ermesini ister, zillet içinde dahi olsa dünya hayatının kolaylaşmasını, küfrün hâkim olup Yahudi ve Hristiyanların bize hükmetmesi halinde bile, hiç kimsenin, önlerini tıkamasını istemezler.
- Biliyorum ki bâtıl yolda olan âlimler, sapkın şeyhler ve basireti kapalı olanların çoğu, insanları bu yazdıklarımından engelleyecek. İnsanları, Allah'ın yolundan alıkoyacak, onları doğru yoldan saptıracaktır. Ve fetvalarını, bize karşı olabilecek en kötü suçlamalarla kullanacaklar.
- Biliyorum ki yeryüzünde ağır davrananların (hicret ve cihad etmeyenler) çoğu, Allah yolunda hicret etmekten sıkılmış, Allah yolunda önceden yaptıklarından (cihad veya hicret) dolayı kendisini kınar olmuş, kendi beldelerine dönmek ve dünya hayatı ve süsüne dalan insanlar gibi bir hayat yaşamak için, Firavun'un (Beşşar Esed) kendilerini affedip, bağışlamasını bekliyorlar. Böyle bir davetin (cihad ve hicret) hareket

bulmasıyla, Allah'ın askerlerine olan kinleri hayallerini zehir edecek ve kalplerini titretecektir. Böylece kurdukları hayaller yok olup gidecek. Çünkü tağutlara karşı yapılan kutsal savaş tekrar başlayacaktır.

- Biliyorum ki isteyerek veya zorla Nusayrîlerin kovduğu bazı davetçiler, şimdilerde Nusayrî hükûmetinin büyükelçiliklerinin kapılarının önünde sıraya dizilmiş durumdalar. Arabulucuları devreye sokarak, küfür ve tuğyan gölgesi altında siyasi çalışmada bulunmak için imtiyaz tanınmasını istiyorlar. Aleyhimizde ve cihad bayrağını taşıyan ve bu yolu izleyen kimselerin aleyhinde çirkin iftiralarda bulunacaklar. Vallahi ben bunların hepsini ve daha fazlasını biliyorum.
- Ve biliyorum ki zulme dalmaktan ve zulmü kabul etmekten yüz çeviren temiz olanların çoğu, “Bize, bu yaptığınız şeylerin hiçbirinin bir faydası olmaz. Allah’tan başkası, bu yapılanları kaldıramaz. Bizi kendi halimize bırakın, kendinizi de boşu boşuna yormayın.” diyecekler. Fakat Allah Teâlâ en iyi bilendir. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *“Hani içlerinden bir topluluk: “Allah’ın kendilerini helak edeceği veya şiddetli bir azapla azap edeceği bir kavme niçin nasihat ediyorsunuz?” demişlerdi. Nasihat edenler ise: “Rabbimize karşı karşı bir mazeret olsun, bir de belki Allah’a karşı gelmekten sakınırlar diye yapıyoruz.” demişlerdi. Onlar kendilerine hatırlatılanları unuttunca, biz de kötülükten nehyedenleri kurtardık. Zulmedenleri ise yoldan çıkarmaları sebebiyle şiddetli bir azap ile yakaladık.” (Araf, 164-165)*
- Ben bu araştırmayı bir mum ışığının aydınlığı miktarınca bir ümit içerisinde yazmış bulunmaktayım.. Temennim Rabbimize karşı bir mazeret ve sakınmaları için bir umut olması içindir. Umulur ki Allah Teâlâ, zulmedenleri acıklı bir azaba uğratacağı zaman, bizi kötülükten alıkoyanlarla beraber kurtarır.
- Bunu yazmamın sebebi, cihada azmeden gençlerin kalbinde, dünya hayatının yeniden canlandığını görmemdir. Ayrıca bu

kitap, yürüdükleri bu davada kendilerine yardımcı ve yol azığı olması içindir. Bu grup için bu kitabı yazdım. Çünkü hüznün ve ümitsizlik faktörleriyle birlikte kurtuluş müjdesi ve uyanış parıltıları ufukta görünmeye devam ediyor.

- Bu kitabı Allah'ın şu emrinden dolayı yazdım: “... Onu insanlara açıklayacaksınız ve gizlemeyeceksiniz.” (Âl-i İmran, 187) Özellikle de Nusayrilerin durumu, sessiz bir şekilde ve sinsice hareket etmektir. Münafık âlimlerin insanların kafalarını karıştırmasıyla da neredeyse insanlar onları kabullenecekler. Bu yüzden Nusayrilerin durumunu bilen Müslüman âlimler üzerine, bunların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak farz-ı ayn olmuştur. Allah'a hamd olsun bizler Nusayrilerin gerçek yüzünün farkındayız.
- Böyle bir konumun, insanlar nezdinde neler getireceğini biliyor ve böyle bir konumla Allah katında neyi umduğumu da biliyorum.
- Allah'ım, bu konumun (Nusayrilerin gerçek yüzünü bilme) kâfirleri öfkелendirdiğini biliyorsun. Ey Rabbim! Bana katında salih bir amel yaz ve kereminle en güzel bir şekilde bu amelimi kabul et. Yaptığım hataları, eksiklikleri faziletinle affet. Hiç şüphesiz sen, korkulmaya ve bağışlamaya da layık olansın.

Yalnızca Allah'tan yardım dilenir. O, bize yeter ve O, ne güzel vekildir. Güç ve kuvvet yüce ve azim olan Allah'a aittir.



MUKADDİME

Hamd, yalnızca Allah Teâlâ'yadır. O'na hamd eder, O'ndan yardım diler ve O'ndan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerinden ve amellerimizin kötülüğünden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet nasip ederse artık onu hiç kimse saptıramaz, kimi saptırırsa artık hiç kimse ona hidayet veremez. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. O tektir. Hiçbir ortağı yoktur. Ve yine şehadet ederim ki Muhammed (aleyhisselâm) Allah'ın kulu ve elçisidir.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Âl-i İmran, 102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve her ikisinden de birçok erkek ve kadın türetilen Rabbi-nizden korkun. Kendisi adına birbirinizden istekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık bağlarını koparmaktan sakının. Şüphesiz ki Allah, sizin üzerinizde devamlı gözetleyendir." (Nisa, 1)

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin ki, Allah da amellerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse, şüphesiz o, büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzab, 70-71)

Habibimiz, önderimiz, göz nurumuz, efendimiz ve peygamberimiz olan Muhammed bin Abdullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e salât ve selam olsun. Mücahidlerin ve azaları abdestten dolayı parlayan Müslümanların imamı... Güler yüzlü savaşçı, merhamet ve cenk peygamberi... Ve yine salat ve selam O'nun pak ailesine ve zevcelerine, sahabelerine ve kıyamet gününe kadar en güzel bir şekilde onlara tabi olanların üzerine olsun.

Allah Teâlâ'dan dileğimiz, bizi de onlardan ve onlarla beraber kılmayı, dünya ve ahirette onların bayrağı altında olmayı nasip etmesidir. Hiç şüphesiz O, dualarımızı işiten ve kabul edendir.

İmdi...

Yeryüzünde bulunan bütün Müslüman erkek ve bayan kardeşlerimizi, Şam'ın Nusayrî firavununun ölümünden dolayı müjdeliyoruz. Bu zamanın en küstah firavunlarından... En çok Müslüman kanı akıtanlardan... Muvahhidlere karşı en çok vebal işleyenlerden... Gazaba uğrayan domuz ve maymun torunları (Hristiyan) ve sapkın olan Haçlı kulları adına en çok hizmet etmiş olan kimse...

Husûsen Şam ve Suriye'deki tüm Müslümanlara ve umûmen de yeryüzündeki tüm Müslümanlara, sevinçte bizimle ortak olmaları için müjdelerimizi yolluyoruz. Bu kan dökücü adamın Yahudi torunu olmasından başka hiçbir şey bizim sevincimizi bozamaz. Golan tepelerini İsrail'e satan kişi... Hama, Trablus ve Tel Za'ra'nın katili... Öyle ki Filistin, Lübnan ve Suriye ehlin-den bir senede on binlerce Müslümanı öldürmüş bir kişi... Bizi üzen diğer bir sebep de, Allah Teâlâ'nın onun ölümünü Müslüman kahramanların eliyle nasip etmemesidir. Boğazlarımızda düğümlenen lokmayı, Allah'a karşı düşmanlık ilan eden firavun ve zorbalar için Allah'ın hazırladığına itikat ettiğimiz azaptan, ruhlarını ilk anda şiddetli bir şekilde çekip çıkaracak olan azap meleklerinden ve devamında gelecek olan azaptan başkası gide-remez. Nitekim Allah Teâlâ şöyle bir müjde vermiştir: *"Melekler, kâfirlerin yüzlerine ve sırtlarına vurarak ve "tadın yakıcı azabı!" diyerek canlarını aldıkları zamanı bir görsen! İşte bu, kendi elleri-nizle önceden yaptıklarınızın cezasıdır. Yoksa Allah kullarına asla zulmeden değildir. (Bunların tutumu) tıpkı Firavun hanedanının ve onlardan öncekilerin tutumu gibidir. Onlar Allah'ın ayetlerini inkâr ettiler ve Allah da onları günahlarından dolayı yakaladı. Şüphesiz ki Allah, çok güçlü ve cezalandırması çok şiddetli olandır."* (Enfal, 50-52)

Bizim, ilk Firavun ve ondan sonra gelen bütün firavunlar için olan tek beklenti ve temennimiz ateştir. İlk andan (kabir azabı) başlayıp cehennem ateşine kadar.

“Onlar, sabah akşam ateşe sunulurlar. Kıyamet çıktığı gün, “Firavun’un adamlarını azabın en ağırına sokun” (denilecektir).” (Mü’min, 46)

Evet bu müjdeler, bu mücrimin, Müslüman evlatların, fukaraların, işkence edilenlerin ve bu nemrut tarafından annesi ve babası öldürülmüş yetimlerin elleriyle kısas edilmemesinden dolayı, boğazımızda düğümlenen acılara bir tesellidir. Allah’ın adalet ve kudretinde, hepimiz için bir teselli vardır. Allah’tan dileğimiz, bu mücrimden alamadığımız intikamı, onun yardımcıları ve halefi olan mücrim Alevî ve Nusayrilerden almamızı nasip etmesidir.



BİRİNCİ BÖLÜM

FİRAVUN ÖLDÜ VE
NUSAYRİ OTORİTESİ
ŞAM'DA HÂKİM OLDU

Ey Müslüman kardeşlerim ve Suriye, Lübnan ve Şam beldesindeki Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat gençleri!

Olup bitenlerin ağırlığı ve insanları meşgul eden olaylardan uzak olarak her şeyden önce Allah'ın dini ve şeriatı, bize bir tutum sergilememizi gerekli kılıyor. Sonra da akıl, insanlık, mertlik ve cesaret bize bunu gerekli kılar. Sonra da bu tutum, bizim, ehlimizin ve beldemizin içinde bulunduğu azap, işkence, kompolar, dinimizi ve dünyamızı ifsat eden, sabah akşam içinde bulunduğumuz sıkıntılar ve Şam'daki Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'ın geleceğini tehdit eden bir hakikatle karşı karşıya getirme düşüncesini zorunlu kılıyor. Bu hakikatin içinde kalmaya devam mı edeceğiz yoksa bu hakikat karşısında yok olup gidecek miyiz? Mübarek Şam beldesinde Allah'ın dini üzere Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat mi kalacak, yoksa Yahudi, Haçlı, Nusayrî, Alevî ve diğer mürted taifeler mi kalacak?

Evet, bizler beldemizde bir savaşla karşı karşıyayız. Bu savaşın özü, ölüm kalım meselesidir. Ya bizimle Allah'ın dini ve Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sünneti yücelecek ya da Yahudilerin, Haçlıların bayrakları yükselecek ve riddet, hıyanet ve nifak güçleriyle beraber iddia edilen ilişkilerin normalleşmesi mi gerçekleşecek?

Esed öldü, bir Esed daha yaşıyor. Bir önceki helak oldu, kendisinden sora gelene tacı giydirdi. Ne olup bittiğini görüyor ve anlıyor musunuz? Ey Ehl-i Sünnet, şu komik duruma bir bakın! Olup bitenler üzerinde bir tefekkür edin ki bir sonrakinin ne olacağını okuyun ve ne yapmamız gerektiğini hissedin ve yakinen anlayın.

Tasfiye silsilesi yapıldı ve hala ganimet için savaşıyan Nusayri Aleviler arasında gizlice devam etmekte.

Hafız Esed... Mülkiyet eğilimi ilerici sosyaliste galip geldi. Böylece oğul Basil Esed, babasının yerine Şam beldesinde Nusayri Alevi otoritesinin başına geçti.

Bu tertibin arka planını, Amerika, Yahudiler ve mürted Arap yöneticilerinin önde gelenleri beraber planlıyorlar. Aynı şekilde gerçekleşen her olayın tertibini de yine bunlar yapıyordu. Fakat Allah Teâlâ, o zamanın veliahdının (Basil Esed) canını alınca planlar karıştı.

Esed, ikinci oğlu olan Beşşar'ı yerine veliahd tayin etti. Beşşar, kendisi doktordur. Eğitimini, fuhşiyatın ve fesatın olduğu İngiltere'de bitirdi. Yaşı genç ve henüz siyaset ve ordu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Ancak ne var ki Alevi, Yahudi ve dünya Haçlı kuvvetlerinin maslahatını yüklenmek zorundaydı. Hızlı bir şekilde, yaklaşık altı yıl sonra veliahd ikinci bir defa yeniden düzenlendi.

Bütün kraliyet aileleri ve saray prensleri arasında çıkan çekişmelerin olduğu gibi, Nusayri Aleviler ve Ehl-i Sünnet'e mensup bazı mürtedlerin de boyunları uzamıştı. Bunların tasfiye edilmesi gerekirdi. Buna müteakip Hafız Esed'in sağlığı bozuldu ve planlar altüst oldu.

Öncelikli mesele, Yahudilerle normalleşme ve kayıtsız şartsız teslim olmaktı. Nitekim bu öncelikli hareketlilik de gerçekleşti. Lübnan'ı düşürmeyi tertip ve çatışan taraflar arasındaki gücün paylaşılması... Sonra da hedef yolsuzlukla mücadele adı altında boynu uzayanları velev ki Nusayri Alevilerden dahi olsa ortadan kaldırmaktı. Hırsız lider, şerefli rolünü oynamaya başlar... Birileri günah keçisi olmak zorundaydı. Bu arada da Hafız Esed ölüm döşegindeydi. Bazı büyük başlar uzasın diye tasfiye humması hız kazandı. Eski başbakan, istihbarat başkanı, ordu genelkurmay başkanı, üst düzey memurlar vb.

Siyonist Yahudi Albright ¹, sultanın el değiştirdiğine emin olması için Dışişleri Bakanı Faruk eş-Şara ile aleni bir şekilde, diğerleriyle ise gizlice görüştü. Deliller gösteriyor ki Esed, ziyaretten önce veya ziyaret esnasında kendileriyle konuşmuş. Yaşlı Amerika'nın acuze büyükelçisi, Nusayriler içerisinde sulta değişikliğinin olduğuna tatmin oldu. Hatta Esed ailesi içinde değişikliğin olduğuna da mutmain oldu. Yahudilerle olan ittifaklarına tatmin oldu ve aldandı. Esed'in ölümü ilan edildi. Bunun üzerine dâhili, bölgesel ve uluslararası tiyatro fasılası başladı. Dâhilde, eski Nusayri-Alevî işbirlikçisi olan Halk Meclisi Başkanı Abdulkadir Kadura, televizyonda yaptığı açıklamada, Suriye Halk Meclisi üyelerinin (tabii ordu ve istihbarat süngüsü altında seçilenler) çoğunun Beşşar'ı aday gösterme istedikleri hakkında kulağına fısıldadığını duyurdu. Yaklaşık 34 yaşlarındaydı. Anayasanın izin verdiği (başkan olma) yasal kanun olan 40 yaş sınırının altındaydı. Sadık milletvekilleri ise Baba Beşşar'ın liderliğe geçmesi için bu kanunun ilga edilip, başbakanın o anki olduğu yaşa çekilmesini istediler. Beşşar'ın yasal yaşına... Halk Meclisi Başkanı, konseye karar vermesi için yarım saat mühlet verdi. Sonra bu karar ilan edildi. Görüş birliği sağlandı. Hukuk kuralları ayaklar altına alındı. Aynı gün içinde... İkinci gün ise Beşşar'ın, babasının kendisine vermiş olduğu teğmenlik rütbesinin Genelkurmay Başkanlığına terfi edildiği ilan edildi. Savunma Bakanı Mustafa Tlass, ordunun yeni başkana olan bağlılığını duyurdu.

Böylece Baas Partisi dönemi başlamış oldu. Baas Pastisinin tüm üyeleri, Beşşar'dan, Arap Baas Sosyalist Partisi genel sekreteri olmasını talep ettiklerini bildirmek istediler. Dâhili tiyatronun kalabalık seyirciden oluşması gerekiyordu. Bazı Halk Meclisi vekilleri, ekran başına geçip kaybettikleri baba Esed'e olan üzüntüden ve yeni veliahdın gelişine olan sevinçten dolayı, kaşkolünü başından attı, saçını başını tokatlamaya ve elbisesini paralamaya başladı.

1. Madeleine Albright; Eski ABD Birleşmiş Milletler Büyükelçisi (Mütercim)

Mitingler; istihbarat ajanları, parti temsilcileri ve otuz yıl boyunca yönetimin başına geçmiş, Dimeşk'i vatan edinmiş Nusayrî Aleviler tarafından, Şam caddelerinde yapıldı.

Güvenlik devriyeleri yayıldı, tanklar başkentin her tarafını sardı. Tedirginlikten dolayı da ordu içinde seferberlik ilan edildi.

Peki, acaba bu komik tiyatroya karşı bir muhalif çıktı mı? Maalesef evet! Maalesef evet diyoruz çünkü karşı çıkanlar Sünnî Müslümanlar, Müslüman âlimler değildi. Çünkü Sünnî Müslümanlardan başını kaldıracabilecek hiç kimse kalmamıştı.

İnsanların çoğu işin farkında değil. Televizyon kameralarını yayaları çekiyor. Her zamanki gibi herkes bir lokma yiyecek bulmak için bir çaba içinde, umutları kesilmiş. İnsanlardan bu durumdan hoşlanmayan kimseler ise kalbiyle buğz ediyor. Tek silahları ise dua ve Allah'a umutlarıydı. Tek muhalif olan kişi, hâkim olan Nusayrî evinden olan Rıfat el-Esed!

Rıfat el-Esed, sürgün edildiği İspanya'dan şöyle seslendi: "Suriye'de kanunlar ve gerçekleşen olaylar, sadece bir komedidir. Yakında orada olacağım." Çocuklarından yarısı babalarıyla beraberdi, diğer yarısı ise Esed'in tarafını tutuyordu. Aileden olan Cemil el-Esed, üçüncü kardeşleriydi. Onun da çocukları Fransa'ya sığınmıştı. Eski Nusayrî-Alevî subaylarından ve Nusayrî-Alevî otoritesinin büyüklerindendi. Sonra bu otoritenin Hafız Esed'in oğulları arasında zulüm krallığına dönüştüğünü gördüklerinde, muhalif olmaya başladılar. İşte bu, Nusayrî ailesi içerisinde başını kaldıran tek muhalefetti. Bu muhalefet, haki-katte miras üzerine yapılan bir muhalefetti. Yoksa katliamcı Rıfat'ın, savunduğu demokrasi ve özgürlük davasını süslü göstermek adına Hama ve Tedmur'da (Palmira'da) katliamlar yaptığı, insanların kanını emdiği ve haklarını çiğnediği için kardeşini övdüğü unutulmadı! Gülünç olan şey, Rıfat'ın dünyanın en ünlü milyarderleri listesinde prestijli bir sıralamada yer almasıydı. Şunu bilmemiz bizim için yeter ki Rıfat, Fransa ve İngiltere arasındaki uluslararası deniz tüneli kanalı yapımında yatırımda

büyük bir payı vardı. Bu onun malıydı. Peki, bunca malı nereden getirmişti? Madem Hafız Esed halkın kanını emdiyse, o halde Rifat, en büyük milyarder olmak için neyi emdi?

Şimdilik bu tek muhalefet, dâhili düzeyde olan bir muhalefetti.

Bölgesel düzeydeki muhalefet ise ölen baba Esed'e üzülen ve taziye de bulunanların listesinde ilk sıralarda yer alan İsrail Başbakan Ehud Barak'tı. Kendisi, Suriye ile barış sürecini destekleyen, içlerinde İsrail Araplarının olduğu kiliseden bir heyet göndermişti. Sonra da taziye ve üzüntülerini bildirenler, bütün cumhurbaşkanları ve Arap politikacılar geldi. Özellikle komşu devletlerden olanlar, bunların başında da Hüsnü Mübarek, Ürdün kralı, Suud veliahdı, Birleşik Arap Emirlikleri prensi ve daha niceleri... Hepsi de aynı telden çalıyordu. Hayatını yitirmiş olan Hafız için üzüntü, rahmet dilekleri ve oğlunun, babasının başarılı gidişatının takip edeceği dilekleri... Bu bölgesel ittifaktı. Herkes onların, bugünün yeni dünya düzeninin müzisyeni olan Amerikan Yahudi Maestro'nun elinde, bir müzik aleti olduklarını biliyor.

Uluslararası düzeye gelince, Amerika, gücün, sulta otoritenin eline geçmesine dair istek ve rızasını duyurdu. Clinton, Beşşar'a tebriklerini ve desteklerini bildirdi. Fransa Başkanı Chirac, Suriye ve Lübnan'daki şimdiki ve geçmişteki sömürgeci devletleri ve Selman el-Mürşidi ilah ilan ettiklerinden bu yana Nusayri-Alevi taifesinin ana destekçisi olma sıfatıyla geldi. Aynı şekilde Lübnan'daki Maruni Hristiyanların hamisi ve Suriye Nusayrilerinin, İsrail Yahudileriyle olan konumunu ve iktidarlarını nezaret etmekle görevlendirilmiş olması sıfatıyla geldi.

Tabii ki de İran da geldi. Hem de en üst düzeyde. İran başbakanı kalabalık bir heyetle gelmişti. Çünkü İran'da Râfıziler, Suriye Nusayrilerini Karaçi'den İran'a, oradan Irak'a, Irak'tan Suriye'ye ve oradan da Lübnan'a kadar olan kısmın Şii uzantısı olarak sayıyorlardı. Râfızilerin, Suriye'deki Sünnileri Şiileştirme

adına korkunç çalışmaları var. (Bunun için özel bir bahis açacağız inşallah)

Cenaze merasimi sırasında TV ekranlarında, beyaz sarıklılar hiç eksik olmadı. Suriyeli âlim ve şeyhlerle doluydu. Sonda ise Lübnan heyeti duruyordu. Böylece müzik aletleri tamamlanmış oldu.

Bu durum, yeni Haçlı-Yahudi Dünya Düzeni'nin tercihiydi. Nusayri-Alevî işgali, Lübnan ve Suriye'de Ehl-i Sünnet üzerindeki hâkimiyetlerinin devam etmesi... Yeni Nusayri lider Beşşar Esed... Bu seçim, bütün iç ve dış İslâm düşmanlarının tercihiydi. Bir firavun gitmiş, yerine başka biri gelmişti. Para karşılığında tutulan kalabalığın ve dinini, dünya karşılığında satan cahillerin attığı sloganlar: "Canımız kanımız sana feda olsun Ya Beşşar"... Daha önceden de aynısını babası için söylüyorlardı.

Karmatî Nusayri Aleviler zorba bir hal almış, devletleri kurulmuştu. İşte otorite, babadan oğula geçerek kök salmıştı. Peki, bu gülünç durum için bizler neredeyiz? Nerede Ehl-i Sünnet? Nerede şeyhleri? Nerede Sünni kabileler? Nerede Sünni gençler? Nerede Sünni davetçiler? Nerede Sünni mücahidler?

Ey Müslüman kardeşler! Ey Suriye, Lübnan ve Şam'daki Ehl-i Sünnet! Ey yeryüzündeki tüm Müslümanlar!

Hiç şüphesiz ki Şam mübarek bir yerdir. Yahudiler, Filistin'i ondan kopardılar. Sonra da Masonlar ve İngilizler, aynı yolla sultayı kendi İngiliz oğluna devrettiği ajan Hüseyin zamanında Doğu Ürdün'ü ele geçirdiler. İşte şimdi Şam'ın büyük kısmının durumu... Suriye ve Lübnan; Nusayri Aleviler, Haçlı müttefikleri ve kindar taifeler tarafından yutuldu.

Asıl acı veren durum ise, bu bölgeler Nusayri Alevilerin elinde olmasına rağmen bölgedeki nüfus dağılımının, olayla çok zıt bir durumda olmasıdır. Şam'da Ehl-i Sünnet'in mensupları takriben şöyledir: Suriye'de yaklaşık sayıları on sekiz milyon, yani %83'lük kısım Ehl-i Sünnet'ten oluşuyor.

Nusayrî Alevilerin sayısı %8, Hristiyanlar %4, diğer kalan %5'lik kısım ise Dürzi, Şii ve diğer taifelerden oluşuyor.

Lübnan'da ise, nüfusun üçte biri Ehl-i Sünnet'ten oluşur. Bu da yaklaşık iki milyon kişiye tekabül eder. Diğer üçte birlik kısım ise Hristiyanlardan, bundan daha az bir kısmını ise Şiilerden, ilaveten yaklaşık yarım milyon da diğer taifelerden oluşuyor.

Ürdün'de ise, yarım milyon veya biraz daha az sayıda olan Hristiyanlara mukabil Ehl-i Sünnet'in nüfusu dört buçuk milyona yakın. Filistin'de ise, beş milyon işgalci Yahudi tarafından, bir buçuk milyon Sünnî Müslüman yurdundan edildi. Geriye kalan yaklaşık beş milyon Sünnî Filistinli Müslüman ise göçebe koloniler halinde yaşarlar.

Mübarek Şam topraklarında yirmi beş milyon Sünnî Müslüman'ın her türlü silah ve otoriteden tecrit edilmesi üzücü bir durum değil mi? Bu mübarek beldede, devlet tarafından desteklenmiş, her türlü otorite ve silahla donatılmış taifeler tarafından Sünnilerin tecrit edilmeye çalışılması acı verici bir durum değil mi? İsrail Yahudileri, en çok güce ve etkiye sahip olan taifedir. Ardından Nusayrî Aleviler, Suriye ve Lübnan'da otoriteyi dizginlemiş olan silahlı taife olarak gelir. Ardından da Lübnan'daki Şialar gelir. Şiaların azınlık bir kısmı ise Suriye'de varlığının sürdürür. Bunlar gücü elinde bulunduran silahlı taifelerdir. Bunların arkasında, silah ve mal desteğini yapan bölgede büyük güç sahibi olan İran vardır. Sonra da Lübnan'daki Dürziler gelir. Azınlık bir kısmı Suriye'nin güneyinde, Ürdün'ün kuzeybatısında ve işgal edilmiş Golan tepelerinde bulunur. Bunlar da silahlı gruplardır. Özellikle Lübnan'dakiler ve Filistin'deki İsrail işbirlikçileri...

Ey Ehl-i Sünnet! Sizler Rabbinizin şu ayetinin neresindesiniz: *"Kâfirler, size ansızın bir baskın yapmak için, silah ve eşyanızdan ayrılmış hulunmanızı umarlar."* (Nisâ, 102)

Ne yazık ki Müslümanlar, silahlarından ve eşyalarında gafil kalmışlardır. Dünyaya, ticarete, diplomalara, mallara ve evlatlara dalmıştır. Bu yüzden kâfirler, size saldırdı. İşte sizler kendi belgelerinizde sayıca daha fazla olmanıza rağmen, en çok zelil olan ve azınlık kesim olmuştunuz. Hiç şüphesiz Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in söylediği tehditkâr sözü tahakkuk etmiştir: *"Faizle alışveriş yaptığınız, öküzlerin kuyruğuna yapıştığınız ve cihadı terk ettiğiniz zaman, Allah, üzerinize zillet musallat eder. Siz dininize dönmedikçe bu zillet sizden kaldırılmaz."*²

Evet, bizler bu yasağı çiğnedik. Böylece tehdit gerçekleşmiş oldu. İşte bizler zillet içinde yaşıyoruz. Bu zilletten kurtuluş ise yalnızca Allah Rasûlü (aleyhisselâm)'ın bildirdiği gibi tekrar dinimize dönüp cihad etmemiz ile olur. Silah başına dönmek ve gafleti terk etmek... Silahtan gafil oldunuz, kâfirler başınıza üşüştü. Çözüm ise önünüzde duruyor: *"Siz Allah'ın dinine yardım ederseniz, O da size yardım eder, ayaklarınızı sabit kılar."* (Muhammed, 7)

Ey kardeşlerim! Ey Ehl-i Sünnet'in gençleri ve ey Müslümanlar!

Bu gafletten uyanmanın ve ilerlemenin en büyük sebebi Allah'ın dinine söz ve amel ile kalp ve kalıp ile dönmektir. Hiç şüphesiz gaflet uykusu uzadı ve fasıklar ve asiler her tarafı sardı. Piyano, kadın sanatçı ve müzik aletleri gibi çeşitli ifsat edici şeyler ortaya çıktı. Çarşılarda faizli alışverişler ve birçok gencin tuzağına düştüğü uyuşturucular yayıldı. Kızlar açılıp saçıldı. Kötü söz ve zinalar çoğaldı. Fahişe kadınları evlere kadar getiren uydu kanalları... İçinde bulunduğunuz bu azap, hadisteki tehdidin çeşitlerinden bir tanesidir. Eserde geldiği üzere: *"Başa gelen belalar, işlenen günahlardan dolayıdır. Bu belanın def'i ise ancak tövbe ile olur."*³

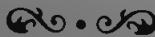
2. Ahmed (4987), Ebu Davud (3462) Sahih hadis. (Mütercim)

3. Bu hadis olmayıp, Abbas bin Abdulmuttalib'in sözüdür. (İbn Asakir, Tarihi Dimeşk'te çok zayıf bir senetle rivayet edilmiştir) (Mütercim)

İçinde bulunduğumuz zilletin en büyük sebeplerinde biri, silahtan gafil kalmamız, Allah Teâlâ'nın buyurduğu gibi: “*Kâfirler, sizin silahlarınızdan gafil olmanızı umarlar.*” (Nisâ, 102) ayeti ve cihadı terk etmemizdir. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: “*Bir kavim cihadı terk etmesin ki muhakkak zillete düşer.*”⁴ Bu zillet ancak cihad ve silahla kalkar. Uyanış ve ilerleyişin en önemli önceliklerinden bir tanesi de başımıza bela olmuş düşmanlarımızı tanımamızdır: Nusayrî Aleviler, Hristiyanlar ve Yahudiler.

Yahudi ve Hristiyanları zaten tanıyoruz. Ancak Müslümanları kandırmak ve onları Müslümanlara ilhak etmek için işgal zamanında Fransızların kendilerini Aleviler diye adlandırdığı Nusayrî Aleviler kimdir? Aynı şekilde, Allah Teâlâ'nın indirdiği apaçık beyyineleri ve doğru yolu gizleyen nifak âlimlerinden olan bazı beyaz sarıklılar, sizi kandırarak Fransızlarla iş birliği yapmışlar, hallerini, dinlerini ve akidelerini açıklamamışlardı. Hatta tam tersini yapmışlar, Müslüman olduklarını söylemişlerdi. Hatta o âlimlerin önde gelenlerinde birisi şöyle demişti: “Eğer Selahaddin şu an bu ümmet içinde olsaydı o da Başbakan Hafız Esed olurdu.” Bûti'nin iddia ettiği gibi. Allah'ın laneti yalancı şahitlik edenlerin üzerine olsun.

Hakikat nedir? Bu Nusayrî Aleviler kimdir? Dinleri nedir? Akideleri nedir? Asılları nedir? Geçmişleri nedir? Şu anki halleri nedir? Gelecekte bizi neler bekliyor?



4. Bu rivayete benzer bir hadiste: “*Bir kavim cihadı terk etmesin ki muhakkak Allah'ın azabı onları kuşatır.*” Taberani 2/228 (Mütercim)

İKİNCİ BÖLÜM

ALEVÎ NUSAYRÎLER... AKİDE, TARİH VE İSLÂM'IN ONLAR HAKKINDAKİ HÜKMÜ^s

^s Müellifin en-Savretü'l İslâmiyyeti'l Cihâdiyye fi Suriye adlı esere bakınız.

Nusayrî Aleviler, Şia mezhebi kollarından türeyen aşırı Şia gruplarından bir tanesidir. Bu fırka, Mecusi, Yahudi, Fars, Hristiyan, İslâm, Budist karışımı şiir ve akidelerden ve eski asırda yaygın olan felsefe karışımından oluşan bir fırkadır. Hicri üçüncü yüzyılın ortalarında Muhammed bin Nusayr el-Nemiri tarafından kurulmuştur. el-Nemiri, nübüvvet iddiasında bulunmuş ve İmam Ebul Hasan el-Askeri'nin (Caferi Şia İmamiyye'sinin on birinci imamı) Rab olduğunu, el-Askeri'nin kendisini de peygamber olarak gönderdiğini iddia etmiştir. Sonra bu grubun dininin başlangıç noktası, bu saydığımız akide ve düşüncelerden oluşmaya başladı. El-Nemiri; tenasüh ⁶, mahrem olan kişiyle nikâh yapmanın mubah oluşu, erkeklerin kendi aralarında nikâh yapmasının mubah olduğu gibi fikirleri benimsemiştir. Bunların, tevazu ve boyun eğmek olduğunu, Allah tarafından insan tabiatına yerleştirilmiş şehevî duygular olduğunu iddia etmiştir. Allah (*azze ve celle*) bu düşüncelerden yüce ve münezzehtir.

Günümüzde Nusayrî Alevilerin Bulunduğu Yerler

Günümüzde Nusayrî Aleviler, Doğu Akdeniz'e yakın bölgelere dağılmışlardır. Farklı farklı kabilelerden oluşmuşlardır. Örneğin El Hayyatın, El Heddadin, El Müsaver, El Kelbiyyin gibi kabilelerden oluşurlar. Coğrafi olarak dağılımları ise şu şekildedir:

1. Suriye: Mezhebin nisbi yoğunluğu göz önüne alındığında ve bu bölgeye, diktatör bir hükûmetin hâkim olması ve Suriye

6. Reenkarnasyon veya ruh göçü, ruhun sürekli olarak tekrar bedenlendiğine inanılmasıdır. Dinler tarihinde, ölen insanların ruhunun bir hayvan veya bir insan bedenine girmesi inancını ifade eder. (Mütercim)

halkının geri kalan kısmını kontrol etmesi açısından Suriye, en önemli bölgelerindendir. Suriye'de Nusayriler şu şekilde dağılmışlardır:

Lazkiye Dağları: Bu dağlar Nusayri Aleviler Dağları diye de isimlendirilmiştir. Suriye'nin kuzeybatısında deniz sahiline paralel bir şekilde uzanan dağlardır. Fransızlar, bu dağları Aleviler Dağları diye isimlendirmişlerdir. Bunu yapmalarının sebebi, Müslümanları kandırmak ve bu taifenin küfrünü örtüp temize çıkarmaya çalışmalarıdır.

Humus Bölgesi: Özellikle kırsal bölgelerde az sayılmayacak bir kısmı yaşar. Eski göç kenti olan Humus, otoritenin hâkim olmasıyla beraber bu taife, organize bir şekilde buraya göç ettirilmiştir. Suriye hükûmetinden tamamen ayrıldıktan sonra kendi devletlerinin başkentini yapma planı bazılarına sızmıştı. Zikri geçen dağ bölgesinde, Humus ve çevresinde meydana gelen bir dizi sivil, askeri ve ekonomik projelerin olması söz konusu planı desteklemektedir.

Telkele Bölgesi: Bu bölge, Lübnan ve denize yakın Suriye'nin batı bölgesi tarafıdır. Nusayrilerin azınlık kısmı Halep'in iki köyü olan el-Begaliye ve el-Zühre'de mevcuttur. Aynı şekilde Kuneytira eyaletinin Golan bölgesinde, Havran, Naba es-Sahr, Aynu Şems, Zemrin (Tartus), Menkit el-Hatab, Biru's Sebel ve Dimeşk'e yakın el-Heycane bölgesinde mevcutturlar. Suriye'de otoritelerini Şam'a taşıdıktan sonra, bu bölgelerdeki nüfus dağılımında bir miktar değişiklik yapıldı. Çünkü siyasi ve askeri liderliklerinin büyük çoğunluğu, aile ve çocuklarıyla beraber hâkim oldukları ve faaliyet gösterdikleri merkeze taşındılar. Böylece büyük çoğunluğu Dimeşk tarafına taşındı. Orada kendilerine yeni yerleşim yerleri kurdular. Koloniler halinde Dumar, Berze, el-Kıdem, el-Mudamiye, Yermük Kampı ve es-Seyyidetu Zeyneb'e⁷ yerleştiler.

7. Es-Sittu Zeyneb de denilir. (Mütercim)

Bazıları da dinindeki zayıflıktan ve sulta yönetime yakın olma istediğinden dolayı Müslüman kızlarını bunlarla evlendirdi. Bu evlilik şer'i açıdan, kâfir birisiyle evlenildiği için bâtil bir evliliktir. Keza bu tür göçler, daha düşük oranlarda çeşitli Suriye vilayetlerde de gerçekleşti. Yine Lazkiye tepesi, kendi ana yaşam merkezi, asıl devrim yeri, mimari ve ekonomik yerleri olarak kalırken, ekonomik devrimler ve sanayi kümelenmelerinin olduğu yerlere de göçler gerçekleşti. Suriye'deki Nusayrî yerleşimcilerin sayısı, ülke nüfusunun yaklaşık olarak %8'ini oluşturuyordu. Yani yaklaşık iki milyon kişi.

2. Türkiye: Burada da az sayılmayacak derecede Nusayriler bulunur. Sayıları yaklaşık üç milyondur. İkamet yerleri Türkiye'nin güneybatısında ve Batı Kilikya ve İskenderun bölgesinde yer almaktadır. Onların güçleri, akrabalarını Suriye yönetimine teslim etmekle daha da arttı. Onlardan pek çok kişi, Suriye askeri sultasına hizmet etmek için Türkiye'den kaçtı. Diğer bazıları da Türkiye'de komplolara ve kargaşalara katılmak için Suriye'de silah, mühimmat, para yardımı ve eğitim aldı. Türkiye'deki sayıları yaklaşık iki milyon kişidir.
3. Lübnan: Bir kısım Lübnan'ın kuzeyinde ve Akkar'da yaşamaktadır. Büyük çoğunluğu Suriye'den göç etmişlerdir. Aynı şekilde Suriye'de Nusayrî otoritesi hâkim olunca güçleri arttı. Silah ve para desteği alarak Lübnan iç savaşına katıldılar. Dimeşk ve Lübnan'daki ağababalarının isteklerini yerine getiriyorlardı. Lübnan'da yaklaşık sayıları kırk bin kişiyi bulur. Kuzey kesime, sahil kesimlere ve Trablus çevresine, Lübnan'daki Nusayrî ihtilali gölgesinde göç ve yerleşimleri devam etmektedir.
4. Irak: Suriye sınırına yakın Ane bölgesinde çok az sayıda bulunmaktadır. Yaklaşık olarak birkaç bin kadarlar. Ane bölgesi tarihi olarak Nusayrî Aleviler taifesinin şeyhlerinin bulunduğu en önemli yerlerden biridir.
5. Filistin: Celile bölgesinde yaklaşık olarak iki milyon civarında sayıları mevcuttur.

Nusayrî Alevilerinin Akidesi

Daha önce de anlattığımız gibi Nusayrî Aleviler, Ali (*radiyallâhu anhu*)'yu ilahlaştırmış Şia taifesinin ğulat dediğimiz aşırıya kaçmış taifelerinden bir tanesidir. Bu taifenin büyük çoğunluğu, Yahudi olan Abdullah bin Sebe'nin çıkarmış olduğu Sebe⁸ mezhebinin dallarındandır.

Ğulatların geneli ve bunlar içinde Nusayrî Aleviler de dâhil olmak üzere, tenasüh, hulul⁹ ve bâtinî tefsir inancı üzerine ittifak etmişlerdir. Dinlerini gizli tutmaları onlara vaciptir. Kendi çocuklarına dahi ergenlik çağına gelene kadar öğretmezler.

Nusayrî Alevilerin akidesi, din ve felsefe karışımından özellikle de Mecusi ve diğer üç semavi dinin karışımından meydana gelmiştir. Onları sembolize eden üç simgeleri vardır; (ع م س) ayn, mim ve sin harflerinden oluşur. "Ali" "Muhammed aleyhisselâm" ve "Selman-ı Farisi". Kendilerinin tefsir ettiği şekliyle (Ayn) harfi, Rab ve ilahdır. Manen mutlak gayb manasına gelir. (Mim) harfi ise, zahir manası kast edilir; Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) manasındadır. (Sin) harfi ise, harfin zahir manasında veya manaya ulaşmaya bir yoldur; o da Selman-ı Farisi'dir. Nusayrî Alevilerdeki Hristiyanlık etkisi ise, bazı Hristiyan bayramlarını kutlamaları, bayramlarda takus¹⁰ yapmalarıdır. Örneğin şarap servis ettikleri Noel'i kutlamaları ve inekleri yemek için öldürmeleri gibi. Epifani Bayramı,¹¹ Haç Günü Bayramı ve Bırbara Bayramı'nı¹² kutlarlar. Keza Farisi Mecusilerin Nevruz

8. Sebe, Sebeiyye, Sebaiyye veya Saibe ismi de bunun için kullanılır. (Mütercim)

9. Şia fırkasında hulul, Allah'ın, Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun vücuduna rücu ederek onunla bütünleşmesi yani onda beden bulması demektir. (Mütercim)

10. Hristiyan kilisesinde dualı ve ilahili bir ibadet şekli. (Mütercim)

11. Dini bir bayramdır. Ortodokslukta Teofani diye adlandırılır. İsa (*aleyhisselâm*)'ın doğumundan 12 gün sonra kutlanmasına atfen on ikinci gün bayramı olarak da anılır. Kutlamaların nedenine dair Hristiyan mezhepleri arasında farklılıklar vardır. (Mütercim)

12. Her sene 16 Aralık öğleden sonra başlayıp ertesi günün öğlen vaktine kadar sürmektedir. Bugünde herkes birbirinden hububat ve baklagiller alır. Komşulardan toplanan 7 çeşit buğday, fasulye, nohut, mercimek vb. baklagil haşlanıp Bırbara yemeği yapıp, 7 eve dağıtılır. Bunun bereket getireceğine inanılır. Ayrıca Bırbara bayramından sonra günlerin fare huzıyla uzayacağına da inanılır. Bununla alakalı yöre halkı tarafında Arapça bir teker-

bayramını da kutlarlar. Yine bunlarda var olan bir bayram çeşidi ise Yatak bayramı diye isimlendirilir. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in hicret ettiği gün Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun, Efendimiz'in yatağına yatmasından dolayı çıkarmışlardır. Aynı şekilde Allah Rasûlü'nün, Ali (*radiyallâhu anhu*)'yu kardeş edindiği¹³ bayramdır.

Hulul inançları ise, Allah Teâlâ'nın bazı zamanlarda birkaç defa kendi yarattığı mahlûkatın içine girmesi ve tecelli etmesidir. Bunlardan bir tanesi de Allah Teâlâ'nın, Ali (*radiyallâhu anhu*)'nun suretinde tecelli etmesidir. Şit, Sam, İsmail ve Harun peygamberlerden, her defasında bir tanesini resul olarak seçip kendi kelimasıyla konuşması gibidir. Böylece Ali (*radiyallâhu anhu*), Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'i, Musa (*aleyhisselâm*)'ı, Harun peygamberi seçti vb. Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) gece Ali ile beraber olup, gündüz kendisinden ayrılır. Yani Ali (*radiyallâhu anhu*), Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'i yarattı, Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*), Selman-ı Farisi'yi, Selman (*radiyallâhu anhu*) ise, yerin ve göğün anahtarının, hayatın ve ölümün kendi ellerinde olduğu beş yetimi yarattı. O beş yetim ise; Mikdad, Ebu Zer el-Ğıfari, Abdullah bin Revaha, Osman bin Mazun, Kanber bin Kadan. Allah'ın laneti, Nusayrî Alevilerin üzerine, Allah'ın salatı ve selamı peygamberlerin üzerine, Allah'ın rızası ise sahabe-i kiramın üzerine olsun.

Nusayrî Alevilerler, Tekammus (Reenkarnasyon) görüşündedirler. Tekammus, Budizm kökenli bir inanıştır. Bu inanca göre, insanlar önceden gezegenlerdeydi. İşledikleri günah, onları dünya hayatına indirdi ki ruhları temizlensin. Çünkü ruh, birçok defa bir cisimden diğer cisme intikal eder, ta ki temizlenip yeniden semaya yükselsin.

leme söylenir; 'birbara tekke farâ' halen söylenmektedir.

Birbara denilen bu bayramın aslı Aziz Barbara'dan gelmektedir. Santa Barbara İzmit'te doğmuştur. (Mütercim)

13. Kardeş edinmesinden kasıt, Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in: "Ben kimin mevlası isem Ali de onun mevlasıdır. Ey Allah'ım, onu sevenleri sev, ona düşman olanlara da düşman ol" demesidir. (Mütercim)

Nusayri Aleviler, ahiret gününe, hesaba, cennet ve cehenne-
me inanmazlar. Cennet ve cehennemin dünya hayatı olduğuna
inanırlar.

Nusayriler ve Şiaların büyük çoğunluğu hatta onlardan mute-
dil olanlar, Ebu Bekir'e, Ömer'e, Osman'a, Talha'ya, Sad'a, Halid
bin Velid'e, sahabelerin büyük çoğunluğuna, Hulefâ-i Râşidin'e,
âlimlere ve mezhep âlimlerine (*Allah, hepsinden razı olsun*) lanet
okurlar.

Nusayri Alevilerde ibadet, İslâmî usullerin kökenlerinde
oluşturmuştur ancak hükümlerde ve fîrû meselelerde farklı ibadet
şekilleri vardır. Beş vakit namaz vardır ancak rûkû ve secdelerin
sayısında farklılık vardır. Bunlardan en önemlileri akşam na-
mazıdır. Cuma namazına inanmazlar. Müslümanların mescid-
lerine gelmezler. Taharet (temizlik) ahkâmında da farklılıklar
vardır. Yine onlardan bazıları, Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun namazdan
muaf olduğuna inanırlar. Hatta bütün ibadetlerden muaf oldu-
ğuna inanırlar.

Oruç ibadetine gelince, Müslümanlarda olduğu gibidir. Oruç-
ta ek olarak, Ramazan ayı boyunca tamamen kadınlardan uzak
dururlar. Çoğunluğu ise Ramazan orucunu tutmazlar. Zekât ise,
dini asıllarında mevcuttur. Ek olarak Şia fırkasına, beşte biri
şeyhlere verilir. Hac ibadeti ise, Nusayri Alevilerde kaldırılmış-
tır, haramdır. Nusayriler, Kâbe'ye özel bir düşmanlık beslerler.
Yanında sahabeler bulunduğu için Allah Rasûlü'nün kabrini zi-
yaret etmeyi haram görürler.

Dinlerinin temelleri böyle olduğu gibi ek olarak Nusayri
Aleviler, içkiyi, livatayı ve mahrem olanlarla nikâhı da mubah
görürler.

Nusayrilerin, kendilerine has namazları, ayinleri, bayramları
ve kısaca bahsettiğimiz inanç esasları vardır. Bunların tamamı
Allah'a şirk ve küfürle doludur. Bu inançların bazılarının çıkış
kaynağı, Süleyman el-Mürşid'in, 1920 yılında Fransızların göze-
timi altında iktidara geçtikten sonra meydana çıktı.

Bu anlatılanlar, Nusayrî Alevilerin günümüzdeki bazı inanç şekilleri, şiarları ve ibadet çeşitleriydi. İbn Teymiye'nin, bu sapkın fırkanın çıktığı andan bu yana içinde bulundukları sapıklıkları hakkındaki görüşlerini aktarırken tekrar bunları gözden geçireceğiz.

Mütekaddim ve Muasır İslâm Âlimlerinin Nusayrî Aleviler Hakkındaki Görüşleri

İmam Ebu Hamid el-Gazali'nin Nusayrî Alevileri Hakkındaki Görüşleri

İmam Gazali “**Fedâihu'l Bâtıniyye**” (s.156) kitabında şöyle söyler:

“Kısaca söylemek gerekirse “Bâtıniyye” görüşü, onları, kanları, malları, nikâhları, kestiklerinin yenilmesi hususunda, hükümün kendilerinde uygulanması ve ibadetleri yerine getirmesi açısından mürtedlere uygulanan muamele onlara uygulanır. Ancak öldürülmeleri hususunda ise, Bâtınîlere, asli kâfir hükümü uygulanmaması gerekir. Çünkü kâfirler, dört özellikle onlardan ayrılır: esir edildikleri zaman serbest bırakılması, fidye alınması, köle edilmesi ve öldürülmesi arasından bir tanesi tercih edilebilir. Ancak bu dört özellik mürtedde aranmaz. Mürted hususunda vacip olan, öldürülüp yeryüzünün bunlardan temizlenmesidir.”

İbn Teymiye'nin Nusayrîler Hakkındaki Soruya Verdiği Cevap

“**Mecmû'ul Fetâvâ**” kitabında (c.35, s. 146) Şeyhülislâm Ahmed bin Teymiye'nin fetvası şöyledir:

Şeyhülislâm ve sünnetin yardımcısı Takiyyuddin Ebu'l Abbas Ahmed bin Teymiye'ye Nusayriler ve Şeyh Ahmed bin Muhammed bin Mahmud eş-Şafii (*rahimehullah*)'ın, Nusayriler hakkında yazdıkları soruldu:

Nusayriler hakkında soru soranın mektubu:

Âlimlerin önde gelenlerinin -Allah onlardan razı olsun- hakkı izhar ederek, içkiyi helal kılan, reenkarnasyona, âlemin kadim olduğuna, tekrar diriltilmeyi, haşrı, cennet ve cehennemin dünya hayatının dışında olmadığına itikad eden, beş vakit namazın beş isimden ibaret olduğunu, ki bu beş isimde Ali, Hasan, Hüseyin, Muhsin ve Fatıma (*Radıyallâhu Anhum Ecmain*) olduğunu iddia eden Nusayri Aleviler hakkındaki görüşleri nedir?

Bu beş ismi zikretmek, onların inançlarına göre cünüplük ve abdestten temizlenme esnasında ve diğer namaz şart ve vaciplerini yerine getirmede yeterli gelmektedir. Onlara göre oruç, kendi kitaplarında teker teker saydıkları otuz erkek ve kadın isminden ibarettir. Onlardan burada bahsetmek uzun sürer. Onlara göre yeri ve göğü yaratan ilahları, Ali bin Ebu Talib'dir. Onlar göre Ali (*radıyallâhu anhu*), yerde de, gökte de imamdır. Böylece Lâhut'un açığa çıkması, böyle bir Nasut'la gerçekleşti.¹⁴ Kendi inançlarına göre, kendi mahlûkatına ve kullarına nasıl ibadet edeceklerini ve nasıl kendisini tanıyacaklarını öğretmek için onları sever, onlarla ünsiyet kurar. Ve yine onlardan biri, muallimi kendisine öğretmediği müddetçe, beraber oturacakları, beraber içki içecekleri, kendi sırlarına muttali kılacakları, kendi kızlarıyla evlendirecekleri bir Nusayri olamaz. Onlarda gerçek hitap, dinlerini, öğretilerini, şeyhlerini ve mezhebin lider kadrosunu gizleyeceklerine, Müslüman veya başkasına değil yalnızca kendi dininde olana nasihat edeceğine, Rabbini ve imamının nurunu ve rolünün ne olduğuna dair bileceğini yemin etmeleriyle olur. Böylece her yer ve zamanda isim ve mananın intikal ettiğini

14. Bu iki kelime felsefi bir terimdir. Kendilerince yükledikleri mana aşağıdaki gibidir:

Nasut: Maddi ve biyolojik âlemdir. Maddi gözle gördüğümüz varlıklar âlemidir. Bu âlem, özellikle dünyadır. Dünya, Tanrı'nın süflî-alçak âlemidir. Koyu madde karanlığıdır. Bir de bunun göklerin gizli bir kesiminde temsil eden, Nasut Krallığı vardır. Paklanmamış ruhlar, bu karanlıktadır. Ruhun Tasavvufta bu berzahı geçip, Nurani âleme girmesine Seyri Sülûk'un bir parçası da denir.

Lahut: Bütün âlemlerin kaynağı, özüdür. Tanrı iklimidir ve Tanrı'nın en büyük arşıdır. Tanrı, bu âlemin özüdür. Buradan aşağı âlemleri bilim ve hikmetle ve adaletle yönetir. Lahut, en kutsal ve en yüce makamdır. Bu âlemde, köşk, saray, şekil, suret denen şeyler olmaz. Orada sadece Tanrı'nın yüzünün nuru vardır. (Mütercim)

bilsin. Onlara göre isimden kasıt ilk insan olan Âdem ve Yakub, manadan kasıt ise Şit ve Yusuf (*Aleyhimüsselâm*)'dır. Bu inanca delil ise Kur'ân-ı Kerim'de anlatılan Yakub ve Yusuf (*aleyhimesselâm*) kıssasıdır:

Yakub isimdi, kendi konumunu aşma gücü yoktu. Şöyle demişti Yakub: “*Daha sonra sizin için Rabbimden istiğfarda bulunacağım.*” (*Yusuf*, 98) Yusuf ise asıl olan manaydı. Şöyle demişti Yusuf: “*Bugün size kınama yoktur.*” (*Yusuf*, 92) Dolayısıyla emri başkasıyla ilişkilendirmemişti. Çünkü Yusuf, kendisinin tasarruf yetkisi olan bir imam olduğunu biliyordu. Nusayrî Aleviler, Musa (*aleyhisselâm*)'ı isim, Yuşa (*aleyhisselâm*)'ı mana olarak telakki ediyorlar. Çünkü Yuşa Peygamber, güneşe emrettiği zaman güneşin onun emrine itaat ettiğini söylüyorlar. Dolayısıyla güneş, Rabbinden başkasının emrine itaat eder mi? Süleyman Peygamberi isim, Asif'ı¹⁵ ise mana olarak telakki ederler. Çünkü Süleyman Peygamber, Belkis'in tahtını getirmekten aciz oldu ama Asif buna güç yetirebilmişti. Çünkü Süleyman Peygamber suret, Asif ise kadir ve muktedir (her şeye güç getirebilen) asıl manaydı. Onlardan bir şair şöyle der:

Habil, Şit, Yusuf, Yuşa

Asif, Şam'un es-Safa¹⁶, Haydar

Nusayri Aleviler, bunları bu şekilde peygamber olarak tek tek sayarlar, ta ki Peygamber (*aleyhisselâm*)'ın zamanına kadar. Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in isim, Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun mana olduğunu söylerler. Günümüze kadar sayıyı tertipli bir şekilde sayarlar. Onlara göre dinde hakiki anlamda Ali (*radıyallâhu anhu*)'nun Rab, Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in hicap (örtü), Selman-ı Farisi'nin ise kapı olduğuna inanırlar. Onların ileri gelenlerinden bazıları bir senede, yedi yüz defa kendi kendine şöyle söyler:

15. Belkis'in tahtını getirdiği iddia edilen kişi. (Mütercim)

16. Şam'un es-Safa: Hristiyanlığın ilk zamanlarında öncü bir din adamıdır. İsa (*aleyhisselâm*)'ın havarilerinden olduğu da söylenir. (Mütercim)

Şehadet ederim ki ilah yoktur ancak,

Tuttuğunu koparan Haydar'dan başka.

Üzerinde bir perde yoktur ancak,

Emin ve sadık olan Muhammed'den başka.

Ona hiçbir yol yoktur ancak,

Güç ve kuvvet sahibi Süleyman'dan başka.

Derler ki, bu düzen bu şekilde devam etmiş ve böyle de devam edecektir. Aynı şekilde beş yetim ve on iki arkadaş da (on iki imam) böyledir. İsimleri ise onlarda bilinen pis kitaplarında mevcuttur. Bu sayılanlar, ebediyen ve her koşulda Rab, hicap ve kapı ile beraber gözükeceklerine inanırlar. Ömer bin el-Hattab (*radıyallâhu anhu*)'nun -hâşâ- en büyük iblis olduğunu, onun bir alt derecesinde ise Ebu Bekir (*radıyallâhu anhu*)'nun, bir sonraki kademede ise Osman (*radıyallâhu anhu*)'nun olduğunu iddia ederler. Allah Teâlâ bu sayılan sahabelerden razı olsun. Sapkınların haklarında söyledikleri kötü sözlere ve çirkin iftiralara karşılık, şereflerini ve derecelerini yüceltsin.

Anlatılan tertip üzere bunlar, her zaman var olmaya devam ettiler. Bu mel'un taife, Şam'ın büyük bir bölümüne hâkim oldu. Üzerinde oldukları itikatla tanınır ve bilinirler. Günümüzde içlerine karışan ve onlarla tanışan her akıllı Müslüman ve âlim, onların durumunu rahatlıkla bilebilir. Çünkü onların durumları, Avrupalıların, kıyı ülkelerine saldırdığı zamanda birçok insan tarafından bilinmiyordu. İslâm'ın hâkim olduğu günler gelince, durumları ve sapkınlıkları açığa çıktı.

Bir Müslüman'ın onlarla evlenmesi veya kızını onlarla evlendirmesi caiz midir? Durum böyleyken onların kestğini yemek helal midir, değil midir? Onların yapmış oldukları peynir mayasıyla peynir yapıp yemenin hükmü nedir? Elbise ve kullandıkları kapların hükmü nedir? Müslüman mezarlığına defnedilmeleri caiz midir, değil midir? İslâm beldelerinde kendilerine görev vermek ve İslâm beldesini onlara, görev maksatlı teslim etmek

caiz midir? Yoksa Veliyyul Emr'e, İslâm beldesinin bir bölümünü onlara verip, yetkili Müslümanlardan birini orada istihdam etmesi mi gerekir? Acaba Nusayri Alevileri öldürmek mubah mıdır? Malları helal midir? Halife (Veliyyul emr/emir) kendilerine karşı cihad ilan etse, -Allah Teâlâ, Nusayrilerin bâtil inançlarını yok etmede yardım etsin- onları Müslüman kalelerinden uzaklaştırsa, İslâm ehlini, onlarla nikâhlanmaktan ve kestiklerini yemekten men etse, onları namaza ve oruca zorlayıp, bâtil olan inançlarını izhar etmelerini yasaklasa; acaba bunu yapması, Tatarlarla kendi ülkelerinde savaşmak, Acem ve Avrupa ülkelerini başlarına geçirmekten daha mı faziletli ve daha mı sevaptır? Yoksa Nusayrilerle cihad ederken ribat tutmak mı daha faziletlidir yoksa Avrupa devletlerinin saldırısından korkulduğu için kıyı sahillerinde ribat tutmak mı? Nusayri Alevileri ve inançlarını bilen kimse için, bunların bozuk itikatlı olduğunu yaymak ve bunların bâtilliklerini def edip, Allah'ın içlerinden bazılarını veya zürriyetlerinden gelecek olan insanlardan Müslüman olma ümidiyle aralarında İslâm'ın yayılmasına çalışana yardım etmek vacip midir? Yoksa bunları ihmal edip bâtilliklerinde kalmasına razı olmak caiz midir? Bunlara karşı cihad eden ve ribat tutan kimsenin alacağı ecir ne kadardır?

Bu konuda sevap ve ecir almak dileğiyle sözü açın inşallah. Şüphesiz ki Allah Teâlâ, her şeye kadirdir. Allah bize yeter. O ne güzel vekildir.

Şeyhülislâm'ın cevabı:

1. Nusayriler, Yahudi, Hristiyan ve Müşriklerden daha da kâfirdir.

Şeyhülislâm Takıyyüddin Ebu'l Abbas Ahmed bin Teymiye şöyle cevap verir:

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Nusayri diye isimlendirilen bu kavim ve diğer sınıf Karmatî Bâtınileri, Yahudi, Hristiyanlardan hatta birçok müşriklerden daha da kâfirdir. Onların, Ümmeti Muhammed'e verdiği zarar, Tatar ve diğer batılı

kâfir devletlerin verdiği zarardan daha fazladır. Çünkü Nusayriler, cahil Müslümanların yanında Şia görüntüsünü verip Ehli Bey'ti seviyorlarmış gibi gösterirler. Hâlbuki onlar hakikatte, ne Allah'a ne Rasûlü'ne ne de Allah'ın kitaplarına iman ederler. Emr-i bil ma'ruf ve nehy-i anil münkere, sevaba, günaha, cennete ve cehenneme inanmazlar. Ayrıca Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den önce gönderilmiş hiçbir peygambere de iman etmezler. Hiçbir millet ve hiçbir dine inanmazlar. Allah'ın ve Rasûlü'nün sözlerini alıp, çeşitli iftiralarla tevil ederek, bunun soruda da geçtiği gibi bâtını ilim türü olduğunu iddia ederler.

2. Nusayriler, mülhiddir, hiçbir dinleri yoktur.

Nusayrilerin, Allah'ın isimleri ve ayetleri hakkında, Allah'ın ve Rasûlü'nün kelamını tahrif etmede uydurdukları sapkınlıklarının belli bir sınırı yoktur. Çünkü onların asıl maksadı, iman ve İslâm şeriatının bütün yollarını inkâr edip, bununla beraber biraz önce soruda da geçtiği gibi bazı hakikatlerin olduğunu gösterirler. Bu hakikatlere dair bazı görüşleri, beş vakit namazın sırları bilmek, farz kılınan orucun sırları gizlemek, hac ibadetinin ise şeyhlerini ziyaret etmek olduğunu söylemeleri, Ebu Leheb'in iki elinden birinin (haşa) Ebu Bekir, diğerinin ise Ömer (*radıyallâhu anhumâ*) olduğunu, asıl imamın Ali bin Ebu Talib (*radıyallâhu anhu*) olduğunu iddia etmeleri gibidir.

3. Nusayriler, İslâm düşmanı, kâfir ve zındıktırlar.

Nusayrilerin, İslâm ve Müslüman düşmanlığı hususunda meşhur olayları ve bu konuda yazılmış kitaplar vardır. Elleri bir koz geçse, hiç düşünmeden Müslüman kanını akıtırlar. Haccac-ı Zalim'in eşini öldürüp zemzem kuyusuna attıkları gibi. Bir müddet Hacerü'l Esved'i almışlardı. Sayısız İslâm âlimi, şeyhleri, emirleri ve sayısını ancak Allah'ın bildiği kadar asker öldürdüler. İslâm âlimleri bunların gerçek yüzlerini açığa çıkaran ve gizli yönlerini kaldıran birçok kitap yazarak kâfir, zındık ve dinsiz olduklarını beyan etmişlerdir. Nusayriler, Yahudi, Hristiyan ve puta tapan Brahman'lardan (Hinduizm) daha kâfirdirler.

Vasıflarının geçtiği soru mektubunda, âlimlerin vasıflandırdıkları sadece bir kısmı geçmektedir.

4. Nusayriler, Hristiyanların ve Tatarların Şam beldesini işgal etmesinin ana sebebidir.

Bildiğimiz gibi Şam sahilinin Nusayrîlerin olduğu tarafı, Hristiyanlar ele geçirmişti. Ve Nusayrîler de, sürekli olarak Müslümanların düşmanlarının yanında oldular. Dolayısıyla Nusayrîler, Hristiyanlarla beraber burada da Müslümanlara karşı oldular. Nusayrîlerin en büyük felaketi, Müslümanların Tatarlara karşı zafer kazanması, en büyük bayramları ise Hristiyanların ta Kıbrıs adalarına kadar olan İslâm beldelerine hâkim olmalarıydı. -Allah Teâlâ en kısa zamanda bu yerlerin fethini kolaylaştırsın- Kıbrıs, Osman bin Affan (*radiyallâhu anhu*)'nun hilafeti döneminde, Muaviye bin Ebu Süfyan (*radiyallâhu anhu*) tarafından fethedilmişti.

5. Nusayriler, Kudüs'ün Haçlıların eline düşmesinde ve Abbasi Hilafeti'nin yıkılmasındaki asıl sebeptir.

Allah'a ve Rasûlü'ne düşman olan bu Nusayriler, sahil ve diğer bölgelerde çoğaldılar. Böylece Hristiyanlar sahillere hâkim oldular. Yine onların yüzünden Kudüs ve diğer yerlere hâkim oldular. Çünkü onların içinde bulundukları durum, böyle olmasının en büyük nedeniydi. Daha sonra Allah Teâlâ, Şehid Nureddin ve Selahaddin gibi Müslüman mücahidleri ve onlara tabi olanları ortaya çıkardı. Hristiyanlardan sahilleri ve Mısır topraklarını fethettiler. Çünkü yaklaşık iki yüz yıldır oraya hâkimlerdi. Nusayrî ve Hristiyanlar birlik oldular. Müslümanlar da onlara karşı cihad başlattı ta ki beldeleri fethedene kadar. O tarihten itibaren Mısır ve Şam beldesinde İslâm daveti başladı. Daha sonra Tatarların İslâm beldelerine girmesi ve Bağdat halifesini ve diğer Müslüman meliklerini öldürmesi yine Nusayrîlerin yardımıyla oldu. Bunların merci kaynağı başkanları ve velayetleri sırasında Bağdat halifesinin öldürülme emrini veren kişi Nasır el-Tûsî'dir.

6. Nusayrilerin, Müslümanlar tarafından bilinen lakapları ve farklı isimleri de vardır.

Bazen “dinsiz”, bazen “Karmati”, bazen “Bâtıniler”, bazen “İsmaililer”, bazen “Nusayriler”, bazen “Harbuye” bazen “Mihmerre” deyi isimlendirilirler. Bu isimler bazen tüm Nusayriler için kullanılır, bazen de belli bir kesimi için kullanılır. İman ve İslâm gibi. Bazı isimler bağlı oldukları nesebe has, bazıları da bağlı oldukları mezhebe bazıları ise bulundukları beldeye hastır.

Bu isimleri teker teker açıklamak çok uzun sürer.

7. Zahiri mezhepleri Râfîzî, batınları ise saf küfürdür.

Âlimlerin söyledikleri gibi onlar zahir mezhepleri Rafizî, bâtınlarındaki (iç âlemleri) ise sade küfürdür. Aslen Nusayriler, gönderilmiş herhangi bir peygambere iman etmezler, ne Nuh’a, ne İbrahim’e, ne Musa’ya, ne İsa’ya, ne de Muhammed’e (*salavatul-lâhi aleyhim ecmain*).

Allah’ın gönderdiği herhangi bir kitaba da iman etmezler; ne Tevrat’a, ne İncil’e, ne de Kuran’a. Bu âlemi yaratan bir yaratıcının olduğuna da iman etmezler. Emirlerine uyacakları ne bir dine, ne de bu dünya dışında amellerinin karşılığını görecekle-ri başka bir hayata iman ederler. Nusayriler, bazen görüşlerini sapkın felsefe ve iki ilah üzere bina eder, bazen de felsefe ve nura tapan Mecusilerin görüşü üzerine bina ederler. Bir de bunun üzerine Râfîzîliği eklerler. Tüm bunları da nübüvvet kelamıyla delillendirirler. Bunu, uydurdukları sözlerle yaparlar. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)’in şöyle dediğini uydururlar: “Allah’ın ilk yarattığı şey akıldır.” Bu söz, hadis âlimlerinin ittifakıyla uydurma bir hadistir. Bu hadisın asıl lafzı şöyledir: “Allah, aklı yarattığında ona, “gel” dedi, o da geldi. Sonra “geri dön” diye emretti. Akıl da geri döndü.”¹⁷ Nusayriler de bu hadisi alıp tahrif ederek “Allah’ın ilk yarattığı şey akıldır” dediler. Böyle yapmalarının sebebi, Vacibu’l Vücut’dan sadır olan ilk şeyin akıl olduğunu

¹⁷ Taberani, Ebu Ümame ve Ebu Hureyre’den rivayet eder. Mürsel hadistir. (Mütercim)

söyleyen Aristo'nun tabileri olan felsefecilere muvafık olmak içindir. Ancak Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in söylediği sabit olan hadisi ise tahrif ediyorlar. İhvan-ı Safa¹⁸ ve onun gibilerinin mektuplarında uydurdukları gibi. Çünkü onlar da felsefecilerin önde gelenlerindendir. Maalesef bunların çıkardıkları birçok bâtıl şeyler, Müslümanlar tarafından kabul görmüş ve revaç kazanmıştır. Her ne kadar bunlar, nihai davet asıllarında birbirlerine muvafık olmasalar da din ve ilim ehlinin kitaplarında bile yerini almıştır. Nihai davetin dereceleri vardır. Bunlar nihai dereceyi “En büyük tebliğ ve en yüce namus” olarak isimlendirirler.

8. Allah'la ve Allah'ın isimleriyle alay ederler.

“En büyük tebliğ”in genel içeriği, Allah Teâlâ'yı inkâr etmek, O'nunla ve O'na yaklaşanlarla alay etmektir. Hatta onlardan bazıları, Allah Teâlâ'nın isimlerini ayağının altına yazmıştı. Aynı şekilde Allah'ın şeriatını, dinini, peygamberlerin getirdiklerini inkâr etmek vardır. İddialarına göre peygamberler de, kendileri gibi riyaset sevdasında bulunduğu için böyle yapmış, bazıları bu yolda iyilikte bulunmuş, bazıları ise kötülükte bulunmuştur ta ki öldürülene kadar. Muhammed ve Musa (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'i ilk kısımdan¹⁹, İsa (*aleyhisselâm*)'ı ikinci kısımdan²⁰ sayarlar. Yine namaz, zekât, oruç ve hac ile de alay ederler. Evlenmesi haram olanlarla evlenmeyi mubah görürler. Ve anlatılması uzun süren nice pislikleri vardır. Birbirlerini tanımalarını sağlayacak kendilerine has işaret ve hitapları vardır. Müslüman beldelerinde olduklarında tanınmamak için kendilerini gizlerler. Ancak kendi inançlarından yoğun olan yerde olduklarında çok rahat herkese kendilerini tanıtırılar.

18. İhvan es-Safa ve Hilan el-Vefa, hicri üçüncü yüzyılın Müslüman felsefecilerindendir. İslâm akidesini ve felsefeyi birleştirmeye çalışmışlardır. (Mütercim)

19. Riyaset davasında bulunup iyi yönde kullananlardan (Mütercim)

20. Riyaset davasında bulunup kötüye kullanıp bundan dolayı öldürülenlerden (Mütercim)

9. Onlara kız vermek onlardan kız almak caiz değildir. Şer'an onlarla evlilik bâtıldır, sahih olmaz. Kestikleri yenmez ve Müslüman mezarlığına defnedilmeleri caiz olmaz.

İslâm âlimleri, Nusayrilerle nikâhı caiz görmeme hususunda ittifak etmişlerdir. Bir adamın kızını onlarla evlendirmesi veya onlardan kız alması caiz olmaz. Kestikleri etler yenmez. Ancak onların yaptıkları peynir mayasıyla peynir yapma hususunda ise; hayvanları boğazlayarak kesmediği söylenen Mecusilerin ve Avrupalıların kestiklerinin yenilmesi hususunda olduğu gibi bu konuda da âlimlerin meşhur iki görüşü vardır. Kaplarını ve elbiselerinin kullanılmasının hükmü ise İslâm mezheplerinde bilindiği gibi Mecusilerin kaplarını ve elbiselerini kullanmakla aynı hükümdedir. Sahih olan görüş ise ancak yıkandıktan sonra kaplarının kullanılmasıdır. Çünkü onların kestikleri hayvanlar meyte (leş) hükmündedir. Müslüman mezarlığına def edilmele-ri ve cenaze namazlarının kılınması caiz değildir. Çünkü Allah Teâlâ, Nebi'sine (*sallâllâhu aleyhi ve sellem*), Abdullah bin Ebi Ubey ve benzeri münafıkların cenaze namazının kılınmasını yasakla-mıştır. Hâlbuki onlar, Müslümanlarla beraber namaz kılıyor, zekât veriyor ve cihad ediyorlardı. Ve onlar İslâm'a muhalif bir sözü de açıktan söylemiyorlardı. Allah Teâlâ buyuruyor ki: "*On-lardan (münafıklardan) ölen birinin üzerine ebedi olarak namaz kılma ve kabrinin başında durma. Çünkü onlar, Allah ve peygam-berini inkâr etmişler ve fasıklar olarak ölmüşlerdir.*" (Tevbe, 84) Mü-nafıklar için durum böyleyken, küfür ve dinsizliklerini açığa vu-ran zındık ve nifak ehlinin durumu nasıl olur bir düşün.

10. Nusayrilerin Müslümanların ordusunda istihdam edil-mesi, genel ve özel bir vazife verilmesi caiz değildir. Çün-kü onlar, Müslümanları teslim etme hususunda en hırslı olan kimselerdir.

Müslüman beldesinde veya kalelerinde veya Müslüman or-dusunun içinde istihdam edilmesi ise büyük günahlardandır. Böyle bir hata yapmak, kurdu, koyun çobanı yapmak gibi büyük

bir hatadır. Çünkü onlar, Müslümanlara ve Müslüman emir sahiplerine karşı en hain olan kimselerdir. Onlar, İslâm memleketinin ve devletinin ifsat olması için en hırslı olan kimselerdir. Ve onlar, asker içindeki ajanlardan da daha tehlikelidir. Çünkü ajanın ya asker komutanına bir kastı vardır ya da düşmanına karşı. Bunların ise ümmetle, peygamberiyle, diniyle, yöneticisiyle, âlimleriyle, avâmıyla ve havâssıyla alıp veremedikleri vardır. Onlar, Müslüman kalelerini, düşmanlara teslim etme, Müslüman emir sahiplerine karşı askerleri kışkırtma ve emir sahiplerinin emrine isyan etme hususunda en hırslı olan kimselerdir. Müslüman emir sahiplerinin, Nusayrîleri, savaşanların listesinde çıkarmaları, Müslümanların muaskerlerinde bırakmaması gerekir. Çünkü onların Müslümanların askeri yerlerinde kalması en büyük zarardır. Onların yerine İslâm dini için, Allah ve Rasûlü için, mü'minlerin önde gelenleri ve genel tüm Müslümanlara nasihat edecek mü'min erkekleri istihdam etmesi gerekir. Hatta Müslüman emir sahiplerinin, Müslüman dahi olsa aldatanları istihdam etmemesi gerekirken bütün Müslümanları aldatanları istihdam etmesi nasıl olur? Güç getirildiğinde bu vecibenin hemen yerine getirilmesi gerekir. Hatta hangi vakitte olursa olsun tebdil etme gücü olursa hemen değiştirmesi vacip olur. Ancak şartlı bir şekilde bunlar istihdam edilirse, ya belli bir miktar ücret üzerine ya da aynı işi yapan kimsenin alacağı ücret kadar ücret verilir. Çünkü akit gerçekleştirilmiş oldu. Şayet yapılan akit sahih ise, belli bir miktar üzerine olması, fasit bir akit ise aynı işi yapan kimsenin aldığı kadar olması gerekir. Şayet anlaşılmış bir ücret cinsinden istihdam edilmemiş ise işçi ücreti üzerinden değerlendirme yapılır. Ancak onların istihdam edilmesi caiz olmadığı için akit fasittir, dolayısıyla yalnızca yaptıkları işin kıymetini alırlar. Kıymeti olan herhangi bir iş yapmamışlarsa, hiçbir şey verilmez.

11. Nusayrilerin kanları ve malları Müslümanlara mubahtır.

Nusayriler, tövbe ettiklerini izhar ettiklerinde tövbelerinin kabul edilmesi, âlimlerce ihtilaflıdır. Kimi âlimler, Nusayriler tövbe edip İslâm şeriatını kabul ettiğinde tövbelerini kabul eder.

Kimisi de tövbelerini kabul etmez. Onları kendi aralarında varis kılar. Çünkü onların malı, Müslümanların beytülmalı için ganimet olarak kalır. Ne var ki bunlar esir edildikleri zaman tövbe ettiklerini söylerler. Çünkü bunların mezheplerinin aslı takiyye yapmak ve ketumiyettir. Dolayısıyla gerçek yüzlerini öğrenmek çok zordur. Bu yüzden bu konuda ihtiyatlı davranmak daha evladır.

12. Bir arada bulunmaları ve silah bulundurma imkânı ta-nınmaması gerekir.

Bir arada bulunmaları, silah bulundurmaları ve Müslüman savaşçılar arasında bulunma imkânı verilmemesi gerekir. Beş vakit namaz kılmaları ve Kur'an okumaları için zorlanmalı, İslâm dinini öğretecek ve bunların ilim ehilleriyle münazarada bulunacak âlimler gönderilmesi gerekir. Çünkü Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*) ve diğer sahabeler, riddet ehline²¹ galip geldikleri zaman, Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*), bunların yanına gelerek: "Ya yok edici bir savaşı ya da alçaltıcı bir barışı tercih edin." Dediler ki: "Ey Allah Rasûlü'nün halifesi! Yok edici savaşı biliriz. Peki, alçaltıcı barış nedir?" Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*) dedi ki: "Bizim ölülerimizin diyetini vereceksiniz, biz ise sizden öldürdüklerimize karşılık diyet vermeyeceğiz. Bizim ölülerimizin cennette, sizinkilerin ise cehennemde olduğuna dair şahitlikte bulunacaksınız. Sizden aldığımız malları kendi aramızda bölüşeceğiz, sizin bizden aldığınız malları ise bize geri teslim edeceksiniz. At ve silahlarınızı bırakacaksınız. Allah Rasûlü'nün halifesi ve mü'minler, sizin bu riddetinizden dolayı bir karar verene kadar deve kuyrukları peşinde gitmeyi bırakacaksınız." Bunun üzerine sahabeler, Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*)'ya muvafık oldular. Ancak Ömer bin Hattab (*radiyallâhu anhu*), Müslüman ölülerin diyetinin verilmesi hususunda itirazda bulunarak: "Öldürülmüş olan Müslümanlar, Allah yolunda öldüler. Onları ecir Allah'a kalmıştır. Yani onlar şehiddir ve onlar için diyet alınmaz." dedi. Bunun üzerine Ömer (*radiyallâhu anhu*)'nun sözü üzerine muvafık oldular. Ömer (*radiyallâhu anhu*)'nun,

21. Peygamber (*aleyhisselâm*)'ın vefatından sonra tekrar küfre dönenler. (Mütercim)

sahabelerin ittifak ettiği bu görüşü üzerine mezhep âlimleri ihtilaf etmiştir. Çoğunluğun tercihi, birlik halinde savaşılan mürtedler tarafından öldürülen Müslüman'ın diyeti alınmaz. Bu görüş Ebu Hanife ve Ahmed bin Hanbel'in iki rivayetinden bir görüşüdür. İmam Şafii ve Ahmed bin Hanbel'in diğer bir görüşü ise diyetin ödenmesine dair olan ilk görüşüdür. İşte bu durum sahabelerin, İslâm'a girip Müslüman olduğunu açığa vurup da açıkça bir töhmet içinde olan mürtedlere davranma şeklidir. Bu yüzden at, silah ve savaşçıların giydiği zırh sahibi olmaları yasaklandı. Müslüman savaşçılar içinde Yahudi ve Hristiyan olmasına izin verilmedi. İslâm şeriatını onlara zorunlu kılıyorlar ki yaptıklarında hayır mı yoksa şer mi var, açığa çıksın. Sapkınların imamı olup da İslâm'ını açığa vuranlar bulundukları yerden çıkartılıp herhangi bir destekçileri olmayan İslâm beldesine gönderilir. Artık Allah Teâlâ, ya bunlara hidayet nasip eder ya da Müslümanlara zarar vermeden nifak içinde ölüp giderler.

13. Nusayrilerle savaşmak, mürtedlerle savaşmak gibi cihad- dır. Onlara hadleri uygulamak en büyük itaatlerdendir.

Şüphe yok ki bunlara karşı cihad etmek ve hadleri uygulamak en büyük itaat ve en büyük vecibelerdendir. Nusayrilerle savaş, Müslümanlarla savaşmayan Ehl-i Kitab ve müşriklerle yapılan cihaddan daha faziletlidir. Çünkü bunlara karşı cihad etmek, mürtedlere karşı cihad etmek gibidir. Ebu Bekir ve diğer sahabeler (*Radiyallâhu Anhum*), Ehl-i Kitab'tan olan kâfirlerden önce mürtedlerle cihad etmeye başlamışlardı. Çünkü bunlarla cihad etmek, fethedilmiş İslâm beldesini muhafaza etmek ve bu belde-
den çıkanları geri döndürmektir. Ama bizimle savaşmayan Ehl-i Kitab ve müşriklerle yapılan cihad ise İslâm dinini daha çok izar etmektir. Hâlbuki asıl malı korumak, kendisinden elde edilen kârdan daha önemlidir. Ayrıca Nusayrilerin, Müslümanlara verdiği zarar, diğerlerinin verdiği zarardan daha büyüktür. Hatta Nusayrilerin verdiği zarar, Müslümanlarla savaşan Ehl-i Kitab ve müşriklerin verdiği zarar cinsindendir. Ve yine bunların birçok insana verdiği zarar, müşriklerin ve Ehl-i Kitab'ın verdiği zarardan daha şiddetlidir.

14. Her Müslüman üzerine, Nusayrîlerin gizli yönlerini ifşa etmesi ve onlara karşı cihad edenlere bunları ihbar etmeleri vaciptir.

Her Müslüman, gücünün yettiği kadarıyla üzerine düşeni yapması vaciptir. Hiç kimseye Nusayrîlerle alakalı bir şeyi gizlemesi helal olmaz. Bilakis bunları ifşa ve izhar etmesi gerekir ki Müslümanlar bunların gerçek yüzlerini bilsinler. Hiç kimseye Allah'ın ve Rasûlünün emrettiği şeyin yapılmasını nehyetmesi helal olmaz. Bu durum, iyiliği emredip münkeri nehyetmenin ve Allah yolunda cihad etmenin en büyük yollarındandır. Nitekim Allah Teâlâ, Nebi'si (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'e şöyle buyuruyor: *"Ey Peygamber! Kâfirler ve münafıklara karşı cihad et."* (Tevbe, 73) Onlardan gelebilecek şerri defetmek ve imkân dâhilinde onların hidayet bulmasına yardımcı olmakta, ancak Allah Teâlâ'nın büyüklüğünü bilebileceği bir ecir vardır. Çünkü ilk maksat onların hidayet bulmasıdır. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: *"Sizler insanları içerisinden çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz."* (Al-i İmran, 110) Ebu Hureyre (*radıyallâhu anhu*) der ki: "Sizler insanlar için en hayırlı insanlarsınız. Onları (Müslüman olmayanları) pranga ve zincirlerle bağlı bir şekilde getirir, İslâm'a dâhil edersiniz. Dolayısıyla cihadın ve iyiliği emredip kötülüğü nehyetmenin asıl maksadı, insanları, imkân dâhilinde dünya ve ahiret hayatının maslahatına yönlendirmektir. Allah Teâlâ kime hidayet nasip ederse, dünya ve ahirette mutlu olur, kime de hidayeti nasip etmezse, vereceği zarardan Müslümanları sakındırsın."

Malum, Allah yolunda cihad, iyiliği emretmek ve münkeri nehyetmek en faziletli amellere dendir. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: *"İşin başı İslâm, direği namaz, zirvesi ise Allah yolunda cihad etmektir."*²² Yine Sahih-i Buhari'de geçen bir hadiste Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyuruyor: *"Cennette yüz derece vardır. Her derece arasındaki mesafe ise, yer ile gök arasındaki mesafe kadardır. Allah (azze ve celle), bunları Allah*

22. Ahmed 5/231, Tirmizi 2616 (Mütercim)

yolunda cihad eden mücahidler için hazırlamıştır.”²³ Yine Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Allah yolunda bir gün ribat tutmak, bir ay tutulan oruç ve kılınan namazdan (nafile) daha hayırlıdır.”²⁴ Kim ribat tutarken ölürse, mücahid olarak ölür ve şehid ahkâmı uygulanır. Cennette ona göre rızıklandırılır ve fitneden emin olur. Cihad; hac ve umreden daha faziletlidir. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: “Hacılara su dağıtmayı ve Mescid-i Haram’ı imar etmeyi, Allah’a ve Ahiret gününe iman eden ve Allah yolunda cihad edenin ameli ile bir mi tutarsınız? Bunlar Allah katında eşit değillerdir. Allah, zalimler gürhunu hidayete erdirmez. İman edenlerin, hicret edenlerin ve Allah yolunda malları ve canlarıyla cihad edenlerin, Allah katında dereceleri pek büyüktür. İşte bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridirler. Rableri onları katından bir rahmet, rıza ve kendilerine içinde ebedi nimetler bulunan cennetlerle müjdeler. Onlar orada ebedi olarak kalacaklardır. Şüphesiz ki büyük mükâfat Allah katındadır.” (Tevbe, 18-22)

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah’a, salât ve selam mahlûkatın en hayırlısı olan Efendimiz Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)’in, ailesinin ve bütün ashabının üzerine olsun.

İbn Teymiye (rahimehullah)’ın verdiği cevap burada bitti.

Muasır Âlimlerin Görüşleri

Şeyh Muhammed Ebu Zehra “el-Mezâhibü’l İslâmiyye (İslâm Mezhepleri)” adlı kitabının 96. sayfasında şöyle söyler: “Nureddin Zengî ve ondan sonra da Selahaddin Eyyubî sonra da diğer Eyyubiler geldiğinde Nusayriler gözlerden kayboldu. Yaptıkları tek iş, uygun bir zaman ve fırsat buldukları zaman Müslüman liderlere ve büyük komutanlara tuzak kurmak ve suikast düzenlemek oldu.

Tatarlar Şam’a saldırınca, daha önce Haçlıların yaptığı gibi Nusayriler de, Tatarlardan yana oldular. Böylece Tatarların

23. Buhari 16/1300 (Mütercim)

24. Müslim 1913 (Mütercim)

hâkimiyetinin artmasına imkân tanıdılar. Hatta Tatar saldırıları ortadan kalktığıında bile, Nusayriler ikinci bir fırsat daha yakalamak için Tatarların bulunmuş olduğu dağlara çekildiler.”

Önce Şeyh Mervan Hadid (*rahimehullah*)’ın eliyle ve cihad bayrağını yükselten mücahidler tarafından cihad bayrağının Suriye’ye taşınması, sonra da İhvân-ı Müslimîn’in bu bayrağı benimseyip uluslararası bir boyuta taşınmasıyla, Alevî-Nusayrî meselesi Suriye’deki mücahidler aracılığıyla Müslüman âlimler tarafından araştırma masasına yatırıldı. İhvân-ı Müslimîn ve diğerleri bu konuya özen gösterdiler. Şöyle söyleyebiliriz ki, ülkeleri, yönetimleri, ilmi ve hareket metodu olarak intisap oldukları yerler farklı olsa da muasır âlimler tarafından, Suriye ve Lübnan’daki ve onlara tabi olan Nusayrî Alevîlerin kâfir olduklarına, onlara karşı cihad etmenin vacip olduğuna ve Suriye’deki mücahidlerin ve onlarla birlikte olanların maddi ve medya olarak desteklenmesinin vacip olduğuna dair icma hâsıl olmuştur. Nitekim bu konuda muasır önde gelen âlimler ve İslâmî çalışma yapan liderler, 1980-1985 yılları arasında bu başlık altında meşhur bir fetva yayınlamışlardı.

Bunların başında Şam, Arap Yarımadası, Mısır, Pakistan, Hindistan ve diğer bölgelerdeki önde gelen âlimler gelmektedir. Bu konunun meşhur olması, âlimlerin isimlerini verme ihtiyacı bırakmıyor. Çünkü bu dava, Nusayrî Alevîlerin kâfir olduklarına ve onlara karşı cihad etmenin vacip olduğuna dair selef ve halefin icma konusu olmuştur. Bu konu, itibar edilmeyen bazı münafık sultan âlimleri dışında âlimler tarafından ihtilaf konusu edilmemiştir. İşte, İslâm düşüncesine, akidesine ve tarihine karşı düşman olan akide, tarih ve hain bir ümmet olarak Nusayrî Aleviler...

Onların kafir, müşrik ve dinsiz olduklarına dair elimizde çok sayıda vesika var. Yeri geldikçe bunları sunacağız. Daha fazla bunlar hakkında malumat elde etmek isteyenler, bu mürted taife hakkında **'Milel ve Nihal'** kitaplarına bakabilirler. Bu konu hakkında yazılmış en önemli kitaplardan birkaç tanesi şunlardır: İmam Gazali'ye ait **"Fedâihu'l Bâtıniyye"**, İmam İbn Teymiye'ye ait **"el-Fetâvâ'l Kübrâ"**, Şehristani'ye ait **"el-Milel ve'n Nihal"**, Ebu İshak en-Nevbahti'ye ait **"Fıraku's Şîa"** ve Şeyh Ebu Zehra'ya ait **"el-Mezahibul İslâmiye"**, **"el- Cuzuru't Tarihiyye li'n Nusayriyeti'l Aleviyye/ Nusayrî Alevilerlerin Başlangıç Tarihi"** ve **"El Mevsuetu'l Meyser fi'l Edyan ve'l Mezahib'il Muasara/ Muasır Dinler ve Mezhepler Hakkında Basitleştirilmiş Ansiklopedi"**.



ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1920-2000 YILLARINDA ŞAM'DA
ORTAYA ÇIKAN NUSAYRÎ-ALEVÎ
TARİHİNDEN KESİTLER

Nusayri Alevilerin tarihi, İslâm ve Müslümanlara karşı düşmanlıkla doludur. En meşhur komploları, Doğu Arabistan Haçlılar tarafından saldırıya uğradığında onlara yardım etmeleri ve Haçlıların yanında yer almalarıydı. Nitekim Selahaddin Eyyubi (*rahimehullah*) onlarla savaşmış, böylece ellerine yeni bir fırsat geçmesini beklemek için dağlarda inzivaya çekilmişlerdi. Bu adettleri Tatarlara karşı da kullanmışlardı. Onlara da yardım etmişler ve Müslümanlara galip gelmeleri için onlara da fırsat vermişlerdi. O sıralarda etkileri artmıştı. Nitekim Şeyhülislâm İbn Teymiye kendi asrında yaşayan Nusayriler hakkında, bizim için kapsayıcı ve faydalı olan bir açıklama yapmıştır. Bu açıklama inşallah ileride gelecek. 1920 yılında Fransızlar, Şam beldesine saldırınca, İslâm düşmanı olan bu hainlerin Fransızlara olan yardımı eksik olmamış, onlara da yakın olmuşlar ve onlara yardım eli uzatmışlardır. Nitekim o sıralarda Fransız müsteşar, ilahlık iddiasında bulunan Süleyman el-Mürşid adındaki bir Nusayri'ye yardım etmiş, gerekli olan araçları kendisine sağlamıştı. Böyle yaparak cahil olan tebaasını kandırmış ve kendisine Süleyman el-Meyde adında birini de peygamber olarak tayin etmişti. Bu (sahte) Rab, kendi tebaasının huzuruna çıkarken, nur saçıyor sanılsın diye içine elektrikli düğmeler yerleştirdiği bir elbiseyle çıkardı. Böylece onu görenler Rab olduğuna inanarak ona secdeye kapanırlardı. Fransız müsteşarın bizzat kendisi de bu kişiye ilah sıfatıyla hitap ederdi!

Zirikli “**el-A'lâm**” kitabının 3. cilt 170. sayfasında şöyle der: “Süleyman bin Mürşid bin Yunus, Nusayri Alevilerindendir. Lazkiye kentinin doğusunda kalan Coba Bergal köyünde ilahlık iddiasında bulundu ve bu köyde Rab lakabıyla anıldı. İlahlık iddiası 1920 yılında başladı. 1925 yılına kadar Rakka'ya sürgün

edildi. Sonra sürgün edildiği yere tekrar döndü. Orada kendi itikadında olan Nusayrilere liderlik etmeye başladı. Nusayriler, Ali (*radıyallahu anhu*)'yu ilah edinen ve hulul inancına sahip Bâtınî fırkalardandır. Suriye'deki devrim, Süleyman'ın dönüşü esnasında Fransızlar tarafından yönetiliyordu. Bu devrim ise, iç bağımsızlığı olan bir devletin kurulmasıyla sona erdi. Fransızlar, Süleyman'ın dostluğunu kazanıp onu kullandılar ve Nusayrilerin olduğu beldeye has bir yönetim seçtiler. Böylece Süleyman'ın gücü arttı ve ona "Gassanlı Haydarî Alevilerin Halk Başkanı" diye lakap takıldı. 1938 yılında komutanlar ve fedailer belirledi. Köylülere ağır vergiler yükledi. Çıkardığı bir yasada: "Devletin ve Sünnî halkın, halkımın fertlerine olan düşmanlığına binaen, bu düşmanlığın bitirilmesi adına Fedailer (komando) ve komutanlardan oluşan bir ordu kurdum." Fedai olarak isimlendirdikleri kimselere de özel askeri kıyafet giydirdi. Bu süre zarfında da Alevilerin naibi olarak Dımeşk'teki Suriye Temsilciler Meclisi'ni ziyaret ederdi. Suriye özgürleşince ve Fransızlar orayı boşaltınca, isyanına sebep olan silahlarını Süleyman'a teslim ettiler. Bunun üzerine Suriye hükümeti, Süleyman ve tebaasını bitirecek bir kuvvet gönderdi ve kendisiyle beraber geriye kalanları da gözüaltına aldı. Sonra da 1946 yılında Dımeşk'te asarak öldürdüler.

Süleyman el-Mürşid öldürüldükten sonra, bir müddet sonra öldürülen oğlu Mucib el-Mürşid de ilahlık davasında bulundu. Nusayriler nazarında çok değerli olan "el-Mucibul Ekber" ismini aldı. Adı, birçok duada Rablık sıfatıyla yer edildi. Fransız Dışişleri Bakanlığı'na ait 15.06.1936 tarihli 3547 sayılı bir belgede, Süleyman el-Mürşid'in isimlendirdiği şekliyle 'Alevî Halkı'nın liderleri tarafından, Fransız hükümetine sunulan dilekçenin metninde görev süresinin sona erdirilmemesi talebinde bulunduklarını görüyoruz. İşte dilekçenin asıl metni:

“Devletli Fransa hükümeti başkanı Leon Blum’a!

Geçen zamanda gösterdiği gayret ve fedakârlık sayesinde bağımsızlığını muhafaza eden Alevi Halkı, dini inançlarında, adetlerinde ve tarihinde Müslüman halktan (Sünnî) farklı bir toplum olup, bir gün dahi dâhili sultaya itaat etmemiştir.

Bugün, Şam bölgesinde Müslümanlar (Sünnî) arasında yaşayan Yahudilerin, Filistin’deki zor durumda olan Yahudi kardeşlerine gıda maddesi göndermekte nasıl zorlandığını görüyoruz! Araplara barış ve medeniyet getiren ve Filistin topraklarında altın ve refah yayan Yahudiler, hiç kimseye eziyet etmemiş, hiç kimseden zorla bir şey almamasına rağmen, Filistin, Fransa ve Suriye’de İngiltere’nin varlığına rağmen Müslümanlar tarafından kendilerine karşı savaş açıldı. Bizler sizi, Suriye halkına ve bağımsızlığını gerçekleştirmedeki gayretine yardım etmenizi tetikleyen halkın kıymetini biliyoruz. Lakin Suriye, Müslümanları dinin feodal ruhuna kanıp bu şerefli hedeften uzak durmaya devam ediyor. Yahudi halkının düştüğü duruma düşen biz Alevi halkı ise, Fransa hükümetine özgürlüğünü ve bağımsızlığını garanti altına almaya, kendi kaderini ve geleceğini elinde tutmaya çağırıyoruz. Fransa, her zaman Alevi halkını, hizmetinde bulacağı bir dost olarak bulacaktır.

İmza:

Süleyman Esed (*Şu anki Cumhurbaşkanı Hafız Esed’in dedesi*)

Mahmud Ağa Hadid

Aziz Ağa Hevaş

Muhammed Süleyman el-Ahmed

Muhammed Beg Cüneyt vs...

Acaba Müslümanlara karşı örülen komplolara ait daha görmediğimiz, Haçlılarla, Tatarlarla ve bütün İslâm düşmanlarıyla beraber, Yahudilere merhamet eden ve Suriye'deki Fransız ihtilalini destekleyen belgenin dışında daha birçok belgelerin bize ispat ettiği gibi, Fransız işgali gerçekleşene değin, Nusayri işbirlikçilerinin elleriyle daha kaç dilekçe yazıldı! Günler tersine dönüyor. Arap Baas Sosyalist Partisi, yabancı ellerin planıyla ve Nusayrilerin bu planı uygulamasıyla, kurucu üyelerinden biri de Nusayri Zeki el-Ersûzi olan bu partiye, katılım taleplerinin patlak vermesiyle Suriye'deki ihanet bayrağını devraldı. Ordu ve parti, Müslümanlara karşı kurulan yeni Nusayri komplolar için bir vesile olsun diye gençler akın akın orduya ve silahlı güçlere katıldılar. Bu seferki hedef büyüktü... Suriye'deki otoriteyi ele geçirmek ve dede Hafız Esed'in atıfta bulunduğu Siyonistlerin önemli planlarını uygulama görevini devralmaktı. Torun Esed, kendi halkını ve Suriye halkının tamamını yönetmek için bu görevi devraldı. Neticede ise şahit olduklarımız oldu.

Peki, otoriteyi ele geçirme ve Suriye'yi, sonra da Lübnan'ı istila etme, sonra da geriye kalan kısımlarda Yahudi ve Haçlılarla beraber nüfuzu paylaşma planı nasıl oldu?

Nusayri Alevilerin yaptığı plan, sadece Suriye ordusuna saldırmak ve şeyhler ve hâkimler yoluyla genel bir gönüllülük yoluyla içeriden hâkimiyet kurma değil, Fransızların, Lübnan'ı dengelemek için çizdikleri plan gibi, bir önceki sömürgeciliğin yıkıntıları üzerine bina etmek için, Fransa'nın Suriye için çizdiği bir plandır. Haçlı Fransız işgali ile beraber bu grubun yardım etmesi, daha önce hicri on birinci yüzyılda Haçlı saldırısına yardımcı olmasına binaendir.

Nusayri Aleviler, hemen akabinde Suriye'deki küçük partilerin serbest olduğu dönemde Abdunnasır'la beraber, seçimler için yarışan bazı Sünni kitlelere oynamak için bu küçük partileri kullandılar.

Ardından haçlı bir dahi olan Mişel Eflak'ın eliyle, Zeki el-Er-sûzi adıyla meşhur Nusayri bir filozofun müşareket etmesiyle beraber tesis edilen Baas Partisi'nin içine nüfuz etmeye başladılar. Şöyle ki Baas Partisi, özü itibariyle özellikle Hristiyan, İsmailiyye, Dürziler, Aleviler, Nusayriler ve Ehl-i Sünnet'e mensup bazı laik mürted sapkınlardan oluşan azınlık kesim üzerinde kuruldu. Ve bu parti, daha önce destekledikleri Ehl-i Sünnet'ten olan şehirli aydın siyasetçiler ve feodal kesim tarafından mahrum bırakılmalarından dolayı köy ve kırsal kesimde yaşayan bazı kimselerin bunlara olan kızgınlık/kırgınlıklarından faydalandı. Baas Partisi 1947 yılında kurulduktan sonra ve ellili yılın ortaları olan 1957 yılıyla beraber partiye olan talepler artmaya başladı. Daha öncede de zikrettiğimiz gibi bunun akabinde kolektif gönüllülük yoluyla orduyu istila etmek için düzenlenmiş planı uyguladılar.

Baas Partisi, 08.03.1963 tarihinde darbe yaparak otoriteyi ele geçirdi.

23.02.1966 tarihinde Suriye'deki Baas Partisi'nin içinde, partinin yarısını oluşturan sağcılara bir darbe yapıldı. Parti kurucusu olan Mişel Eflak, devlet başkanı Emin el-Hafız ve tebaasıyla beraber Irak'a kaçtılar. Solcular ise, Nusayri hâkimiyeti altında kaldı, perde arkasından gizlice Nusayriler, partiye ve Nusayri Alevi olan Salah Cedit komutanlığında orduyu yönetmesi için devlet başkanı olan Sünnî gibi gözüken Nureddin El Atasi başkanlığa getirilerek Suriye'de kalmaya devam etti. Savunma Bakanlığı'nı ise kurnaz Nusayri Hafız Esed devraldı.

İşte gerçek tiyatro sahneleri burada başladı. Hafız Esed, mutaassıp bir Nusayri ve Suriye Sosyal Milliyetçi Partisi'nin fikirlerini benimsiyordu. Ayrıca Hafız Esed'in, askeri bir heyetle altı aylık bir süreyle Londra'ya gönderildiği sırada kendi dönemi için ehil seçildiğine dair birçok rivayet mevcut. Londra'da Yahudi ve Uluslararası Haçlılarla beraber, Hafız Esed'in ve 05.05.1967 savaşında dönemi başlayacak olan taifesinin rolü tertip edildi.

O sıralarda savunma bakanı olan Hafız Esed, doğu askeri kalesini ve güçlendirilmiş savunma hatlarını, Kuneytira şehrini ve Golan Tepelerini savaşız bir şekilde İsrail ordusuna teslim etti. Kuneytira'nın düştüğü haberini bizzat kendisi verdi. Suriye ordusunun, İsrail ordusu gelmeden on yedi saat önce geri çekilme emrini de yine kendisi verdi. Bu olayın gerçekleştiği tarih, Savunma Bakanlığı tarafından verilen 66 sayılı askeri bir açıklama ile 1967 yılının 11 Haziran gününde olduğu bilinen bir şeydir. Birçok batılı politikacı ve o dönemde görev yapan Suriyeli, Mısırlı ve Ürdünlü ordu subayları tarafından tafsilatlı bir şekilde detayları da anlatılmıştır.

Bu detaylardan bir tanesi, o dönemin Ürdün Başbakanı olan Saad Cuma'nın "**Büyük Komplo ve Kader Savaşı**" adlı kitabında anlattığıdır: "Haziran ayının beşinci günü öğle vaktinde Şam'da üst düzey bir devlet elçisi, üst düzey bir yetkiliyle görüşerek kendisini çok önemli bir konu için evine davet etti. Hemen görüşme yapıldı. Büyükelçi, Suriyeli yetkiliye kendi devletinden gelen acil bir telgrafı teslim etti. Bu telgraf, İsrail Hava Kuvvetleri'nin Suriye Hava Kuvvetleri'ni tamamen ortadan kaldırdığını tekit ediyordu. Ve Araplar ile İsrail arasındaki savaşın neticelendiğini, İsrail'in Suriye rejimine saldırmak niyetinde olmadığını, İsrail'in bundan önce ve bundan sonra da Baasçı Sosyalist deneyime saygı duyan sosyalist/toplumcu bir belde olduğunu (özellikle de Alevî Baasçılığı) hatırlattı. Bundan dolayı Suriye'nin maslahatı, partinin (Baas) maslahatıdır. Devrimin kazancı, güvenliği sağlamak adına basit çatışmalarla yetinilebilir.' mesajı vardı. Bu mesaj üzerine Suriyeli yetkili, duyduklarını, bölgesel ve kavmiyetçi idareci arkadaşlarına iletmek için gitti. Çok geçmeden geri dönen Suriyeli yetkili, elçiye gelerek, partinin, hükümetin ve idarecilerin, telgraftaki mesajlara olumlu yanıt verdiğini bildirdi. Durum bu şekilde gerçekleşti. Bu olay hakkında, muasır kitaplar ve liderlerin anılarında da olduğu gibi birçok şahitler vardır."

Yahudi ve Haçlı devletlerine, devlet riyasetini teslim etme ve Nusayri Alevilerine, Suriye'yi yönetme imkânı tanıyan anlaşmalar yapan savunma bakanı önderliğinde, Nusayri Aleviler üzerine düşen rolünü oynadı.²⁵

Bütün küstahlığıyla Suriye Dışişleri Bakanı Baasçı Dürzi İbrahim Mahus yaptığı konuşmada şunları aktardı: “Düşmanın, Dimeşk, Humus ve Halep'i işgal etmesi önemli değil. Çünkü bu yerlerin tekrar alınması ve yeniden inşa edilmesi mümkündür. Asıl önemli olan Baas Partisi'nin bitirilmesidir. Şayet Baas Partisi bitirilirse tekrar geri getirilmesi nasıl mümkün olabilir. Nitekim Baas Partisi Arap milletinin umududur. Unutmayın, İsrail saldırısının ilk hedefi, Suriye'de öncelikle idareyi düşürmektir. Her kim Baas Partisi'nin düşmesini istiyorsa, o kimse İsrail ajanıdır.”²⁶

Üç yıl boyunca İslah Hareketi diye ilan edilen, 1970 yılının onuncu ayında Beyaz İnkılab adıyla Hafız Esed'i Cumhurbaşkanlığı'na yükselten tiyatrolar düzenlendi. Bu şekilde tiyatro, asıl amacını gerçekleştirdi. Ekim 1970'ten Haziran 2000'e kadar liderlik yapan Nusayri Alevi olan Esed zamanında Suriye, Lübnan ve Şam tarihini derinlemesine araştıran kimse, bu bölgelerin karanlık tarihi ile alakalı ciltleri dolduran bilgiler elde edecektir. Ama bizler, otuz yıllık bu karanlık tarihten ana kesitler vermekle yetineceğiz.

1- Yalnızca Sünni taifeye nisbeti sabit olan asker, parti ve siyasetçilerin tamamı tasfiye edildi veya uzaklaştırıldı. Ancak Ehl-i Sünnet'ten olduğu veya Ehl-i Sünnet'e bağlı olduğu ispat edilenlere idam, hapis veya en azından uzaklaştırma cezası verildi.

2- Temel yönetim organlarına Nusayriler tamamen hâkim oldu. Orduya, kara, hava ve donanmaya, polislere, farklı alanlardaki güvenlik güçlerine, istihbarata ve sınır muhafızlarına hâkim oldular.

25. Bu konu hakkında Halil Mustafa'nın “Sukûtu'l Cevlân” kitabına müracaat edilebilir.

26. Abdulğaniy en-Nevevi, “Muâmeratu'd-Düveylâti't-Tâifiyye”.

3- Üst düzey mevkilere, bakanlıklara, valiliklere ve müdürlüklere tam manasıyla hâkim oldular. Bazı yerlere de Suriyeli farklı taifelerden yerleştirdiler. İsmailiye, Dürzi, Hristiyan ve laik görüşlü Baasçı mürtedlerden olan bazı Sünnî kesimler gibi.

4- Yolsuzluk, rüşvet, kötü yönetim, ordu altyapısının ve Suriye ekonomisinin parçalanması, büyük tüccarların, üst düzey Nusayrî Alevî subaylarıyla ortak olması ile kara bir liste oluştu.

5- Dini, deformasyona uğratan ateizm propagandası yapan eğitim kurumları, Müslüman toplumun saflarında müstehcenlik, fesat, fiske ve isyan yayıldı. Baas tarafından düzenlenen bu plan, öncelikle ilköğretim çocuklarından başlayıp, ortaokul ve lisede Baas devrim gençliği boyunca devam etti, ki ardından da askeri parti milisleri arasında da devam etsin. Çeşitli medya organları vasıtasıyla televizyon dizileri ve sinema yaygınlaştırıldı vb... Maalesef bu mübarek bölgede Müslüman erkek ve kızların ifsadı tamamlanmıştı.

6- Âlimler, davetçiler, şeyhler ve hatipler tasfiye edildi. Mescidler kontrol altına alındı. Sonra da Müslümanlar, değerli mücahid Şeyh Mervan Hadid, öğrencileri ve onlara tabi olan Müslüman gençlerin cihâdî intifadası yayıldıktan sonra sindirildi.

7- Suriye ve Lübnan'daki Nusayrî Alevî yöneticiler, yapılan katliamları bahane ederek, Suriye ve Lübnan'daki mübarek İslâmî uyanışı ortadan kaldırmak istediler.

Hâkimiyet kurma döneminde Nusayriler, İsrail ve ajanlarıyla beraber Filistin Kurtuluş Örgütü saflarında, Yahudilere karşı Filistin halkının umudu olan Filistin direnişini bitirmek için tam bir koordinasyon sağladı. Nitekim Suriye ordusu, Hristiyanların ve Lübnan'daki diğer grupların yardımıyla onları Lübnan'da tam manasıyla bitirmişti.

8- Kısaca Nusayrilerin, Suriye, Lübnan ve Filistin'deki Ehl-i Sünnet karşı yaptıkları utanç verici şeyleri şu şekilde özetleyebiliriz:

- 1967 yılında Esed, doğu kalesini, Golan tepelerini ve İsrail'e giden güvenlik koridorlarını İsrail'e teslim etti.
- 1973 yılında Suriye ordusu, Dimeşk'in eteklerine varan İsraililere 39 köyü teslim etti. Suriye Başbakanı Hafız Esed, bazı Yahudi casuslarının serbest bırakıldığına dair bir kararname yayınladı. Bazı yayın organları bu kararnameyi gün yüzüne çıkardı. İşte o kararname:

385 sayılı Cumhuriyet Kararnamesi: ²⁷

Ceza Kanunu ve 1 Eylül 1971 tarihli 43 sayılı Kanun Usulü ve Kanun Hükmünde Kararname hükümlerine uygun olarak çıkarılan kararlara dayanılarak 29.10.1951 tarihli ve 112/1101 sayılı ve 1952 tarihli ve 11232/1154 sayılı Şam Askeri Mahkemesi, 2/214 sayılı 21.12.1955 tarihli, 19/18 sayılı 12.10.1959 tarihli, 9/10 sayılı 2.5.1959 tarihli, 10/22 sayılı 5.9.1959 tarihli, 11/11 sayılı 10.12.1960 tarihli davası, İsrail istihbaratı adına çalışmak ve bilgi sızdırma suçundan 23 suçlunun müebbet cezasına ilişkin olarak, bazılarının İsrail'e giderek oradaki görevlilerle temaslarda bulunması ve casusluk için İsrail tarafından gerekli malzemelerin temin edilmesi ile alakalı durum aşağıdaki gibidir:

Madde 1: Mahkûmlara, 1132/1154, 214/20, 1/9, 18/19, 22/10, 11/11 sayılı kararlarda Askeri Mahkeme tarafından bildirilen cezanın kalan kısmı için özel bir af tanınacaktır.

Madde 2: Bu kararname yayınlanmayacak ve bunu uygulamak için gerekli olanlar bilgilendirilecek.

Dimeşk 20.02.1974

Bir nüshası Başsavcıya. ... Dimeşk.

Adalet Bakanlığı

Cumhurbaşkanı Hafız Esed

2204 sayılı kanun 1974/25

Adalet Bakanı Muhammed Edip Nahvi

27. Mücahid el-Emin, "Kitâbu'n Nusatıyietü'l Aleviyye."

Bu kararnameyi Hafız Esed imzalamış, ilan edilmesini yasaklama talebinde bulunmuştur. Çünkü bu kararname Yahudi casusların serbest bırakılmasını gerekli kılıyor. Sonra da İsrail ile savaş içinde olduğunu iddia ediyor.

- 1973'te âlimler ile hükümet arasında laik düzen tartışması başladı. Onlarca şeyh bu yüzden hapse atıldı, yıllar sonra ancak serbest bırakıldı. Devlet, "Devletin dini İslâm'dır." ibaresini anayasadan kaldırdı. Âlimlerin ve şeyhlerin ayaklanmasından dolayı lafzen de olsa tekrar İslâm ibaresini yazdı.
- 1975'te Suriye ordusu, Lübnan'a girdi. Hristiyanlara karşı mücadele eden İslâmî güçleri bitirdi. Onlarca katliamda bulundu.
- 1967 yılında Suriye ordusu tarafından, Haçlı Maruni milislerinin yardımıyla 17,000 Filistinli'ye ek olarak Hristiyan ittifağına karşı savaşan ortak güçlerden oluşan 14,000 Lübnanlı'yı da barındıran Tel Zater kampı, abluka altına alındı ve saldırı başlatıldı. Bu durum, savaşın sonucu Müslümanların lehine gittiği bir dönemde gerçekleşti. Saldırı ise, Suriye topçu birliği kampı vururken, denizden de İsrail donanması kuşatma altına almış, ışıık bombası atmaktaydı. Ayrıca tabur birlikleri de karadan saldırı başlattı. Yaklaşık 6000 ölü ve on binlerce yaralı oldu. Kamp ise yerle bir edildi.
- 1978-1982 yılları arasında Suriye'de Nusayri Alevî hükümetine karşı silahlı cihad hareketi başladı. Cihad hareketini 1975 yılında ilk olarak Mervan Hadid başlatmış, 1976 yılında ise son vermişti. Bu süre zarfında Nusayri Hükümeti, Sünnî Müslümanlara karşı özellikle de büyük şehirlerde birçok katliam gerçekleştirmişti. Halep, Hama, Cisru's Suğur, Lazkiye ve Dimeşk gibi yerlerde büyük katliamlar gerçekleştirmişti. İki binden fazla Sünnî genci öldürmüş, otuz binden fazla kişiyi hapsedmişti. Rifat el-Esed, Tedmur Hapishanesi'nde yedi yüzden fazla gencin öldüğü bir katliam gerçekleştirdi. Aynı şekilde bu süre zarfında on binlerce Sünnî genci sürgün ettirdi.

- 1982 yılında Nusayri Alevî hükûmeti, Hama kentine top ve hava saldırısı düzenledi. Bu korkunç katliam, Arap ve uluslararası medyanın sessizliği altında kırk beş binden fazla silahsız Sünnî sivilin ölümüyle sonuçlandı. Yıkım ve mukavemetten sonra Nusayrî Aleviler, Müslümanları öldürmek, işkence etmek, ırzlarını çiğnemek için Müslümanların herhangi bir mukavemet gücü olmamasına rağmen Hama şehrine girdi.
- 1982'de Suriye rejimi ile yapılan bir anlaşmada, İsraililerin Lübnan'a ihtiyacı vardı. Nitekim Nusayri Alevî hükûmeti karşı koymaksızın Beyrut'u İsraililere bırakmış, Filistinlileri düşman karşısında yapayalnız bırakmıştı. Filistinlilerin kayıp sayısı çok fazla olmuştu.
- Mayıs 1982'de Suriye'nin sessiz kalması ve İsrail ve Haçlı Maruni kuvvetleri karşısında geri çekilmesiyle, Sabra, Şatelya ve Burc el Beraçne²⁸ kamplarında Sünnî katliamları yapıldı. Daha önce Filistin'deki Saida kamplarına nispeten daha az olmak üzere katliamlar gerçekleştirdikten sonra bu üç kamp- ta çoğunluğu Filistinli ve Lübnanlı olmak üzere beş binden fazla Müslüman öldürüldü.
- Mayıs 1985. Nusayrî Alevilerle beraber, Bâtinî Şia kuvvetleri, Müslümanları Sabra ve Şatelya kamplarına sığınmaya icbar edip, ablukadan dolayı kedi ve köpek eti yemek zorunda bıraktıktan sonra saldırı düzenledi. Suriye ordusu ve Nusayri Alevî hükûmetinin gözü önünde katliam yaptılar. Bâtinî Şia hareketi ile beraber Filistin Kurtuluş Örgütü'nden ayrılan Filistinli muhalifler ve Nebih Berri emriyle Lübnan ordusunun altıncı tugayının katılımıyla ortak bir saldırı başlattılar. Saldırının sonucunda 3100 ölü ve yaralı, 15,000 kişi ise yerinden edilmişti. Kamplarda kaydedilen korkunç vahşetlerin yanı sıra kampların %90'ı yıkılmıştı.

28. Lübnan'da bulunan kampların adı (Mütercim)

- Ekim 1985. Trablus'un Ba'l Muhsin'de Nusayrî semtindeki milislerin yardımıyla Suriye kuvvetleri, Kuzey Lübnan'daki Sünnilerin başkenti olan Trablus şehrini kuşattı. Haftalar öncesinde de Beyrut kamplarında katliam yapmışlar, yirmi gün boyunca haber ajansları bir milyondan fazla roket ve mermi-nin şehrin binalarının yarısını yok ettiğini ve şehri dünyadan tecrit ettiğini duyurdu. Lübnan Nusayrî Kuvvetleri kuşatma-ya katkıda bulunarak Trablus'tan gelen yakıt ve unu önledi. Bu katliamda da binlerce kişi öldü. Üç yüz binden fazla kişi şehri terk etti. İslâmî partiler dağıldı ve İran vasıtasıyla silah-sızlandırılma için anlaşma imzalandı.²⁹
- 1986-2000 yılları. Nusayriler, Suriye ve Lübnan'a tam mana-sıyla hâkim olunca ve Ehl-i Sünnet için silahlı uyanış veya İslâmî hareket fırsatı bitince, iki ülkeyi Sünnî Müslümanların gücünden temizlemeye başladılar. Medyasal ve siyasi güvenlik adına, yeniden uyanış olmaması için yani Müslümanlar tarafından herhangi bir mukavemet ve isyan olmaması için yeni adımlar atıldılar. Hafız Esed, Suriye, Lübnan ve Şam'da Nusayrî Alevi mülkünü güçlendirmek için kendisinden son-ra yerine geçecek olanları saydı. İlk velayet Basil Esed ile başladı. Medya organları Basil Esed üzerinde çok durdu ve Suriye ordusunda kendisine yüksek bir mevki verildi. Basil, son keşfi Suriye'yi büyük ülkelerden biri yapmak, petrolde lider ülke yapmak için büyük devletlerle petrol çıkarımı için antlaşma yaptı. Yapılan antlaşmada Petrol gelirinin %60'ını Amerika şirketleri, %40'ını ise Suriye'nin alacağı anlaşmalar yaptı. %40'lık gelirin tamamı ise Basil Esed'in has bütçesine girip, ülke bütçesine girmeyecekti. İsrail ile normalleşme ve barış için gizli antlaşmalar yaparak beklenen kendi yönetimi döneminde bu antlaşmayı ilan edeceği garantisini verdi. Hü-kümet tarafından yolsuzlukla mücadele ve sosyal propagan-dada Suriye ve Lübnan'daki Ehl-i Sünnet şeyhlerinden olan bazı münafık beyaz sarıklılar da üzerine düşeni yapmaktan

²⁹ Şu kitaplara bak: Abdullah Garib, "Emel ve'l-Muheyyâmatî'l Filistiniyye"; Şimon Şif-ter, "Küretü'n-Selc."

geri durmadı. Basil Esed'in, 1996 yılında trafik kazası sonucu aniden ölmesi herkesi şok etti. Petrolden elde ettiği Yahudi Swistra bankalarındaki 19 milyar doları geride bıraktı. Avrupa'da bazı haber raporları tarafından bildirildiği gibi Swistra bankaları, şahsi mal olduğu için bu parayı Suriye'ye ödemeyi reddetti. Çünkü ölenin ne bir ailesi vardı ne de bir varisi. Esed ve Esed'in hayalleri yıkılmıştı. Veliahdi belirlemek ve Nusayri Alevi otoritesinin sağlam kalabilmesi için başına gelen bu ani olaydan silkinmek zorundaydı. Beşşar Esed, otuz yıllık hayatının on yılını, fuhuş, fesat içerisinde geçirmiş ve istihdam eğitimini İngilizlerden alıp göz doktoru olarak geri döndü. Geri dönmek istedi çünkü veliahd sayılabilsin. Nitekim öyle oldu. Şimdi yirminci asra veda edip, yirmi birinci asrı karşı-larken günümüzde yaşadığımız son bölümlere şahitlik ediyoruz. Şam toprakları Yahudi, Nusayri Aleviler, Hristiyan, Mason ve kindar taifeler arasında bölündü. Bugün, Yahudi ve yeni Haçlı dünyasının istediği de budur.

Suriye ve Lübnan'da 1986-2000 yılları arasının son altı yılını müşahade eden kimse, Ehl-i Sünnet arasında direniş tohumlarının nasıl çürütüldüğü, öyle ki Sünni olan Trablus kentinde mücahid lider Ebu Aişe'nin, Suriye hükûmeti ordusu ve istihbaratı tarafından desteklenen Lübnan ordusuna karşı gerçekleştirdiği silahlı başkaldırı dışında Nusayri Alevilerin mecbur bıraktığı bu çirkin durgunluğu hiç kimsenin bozmadığını görecektir. Bu savaşta, bir grup Sünni genç, Nusayri Aleviler ve Hristiyanlara karşı cihad etmek için hazırlanmışken, örgütlendikleri yer açığa çıkartıldı ve bu savaşa dâhil edilmek zorunda bırakıldı ki Suriye Nusayri Alevi sultanı ve Lübnan Nusayrileri, bu örgütün Şam'daki hakiki mezhep çatışması üzerine yetiştirilen Suriyeli ve Lübnanlı gençler barındırdığını ve bu işin gerçek boyutunu anlatıp şaşkınlık yaşanmasını istedi. Allah o gençlere rahmet etsin...

Suriye topraklarına ise 1983-1996 yılları arasında, Ehl-i Sünnet'ten otuz bin genç, Dımeşk ve Tedmür hapishanesinde her hafta iki defa olmak üzere gerçekleştirilen idam merasimleri sırasında üniversite diplomalarını taşıyan tutukluların tasfiye edilmesini üstlendi. 1996 yılında bazı nifak alimlerinin Nusayrî başkana yalakalık yapmasından dolayı ancak zayıf ve kronik hastalığı olan yirmi bin tutuklu serbest bırakıldı.³⁰



30. Abdullah en-Naci, "Hammâmatu'd Dem fi Siciñi Tedmur", 1982 yılında Uluslararası Af Örgütü'nün Suriye hakkındaki raporları.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GELECEK BEKLENTİLERİ
IŞIĞINDA BEŞŞAR ESED
GÖZETİMİNDE NUSAYRÎLER
İÇİN ATANAN ÖNEMLİ
GÖREVLER

Suriye olaylarının, Hafız Esed'in son günlerindeki Nusayri Alevi siyasetindeki yönelimlerinin ve Basil'in yönetime geçme hazırlıkları ve Beşşar'ın hazırlıklarının ardından... Sonra Suriye, bölgesel ve Yahudi politikacıların siyasi analizleri, ifadeleri, konuşmaları ve Haçlı devletin üst düzey siyasetçilerinin ardından, beklenen gelecekte Şam Nusayrisine emanet edilen uluslararası Haçlı-Yahudi sisteminin planlarını yakından inceleyebiliriz. Konuyu şu şekilde özetleyebiliriz:

İlk olarak: Yahudi Nüfuzunun Güçlendirilmesi

Misyonlarının başında ve en ön sırada Yahudilerin bu mıntı-kada özellikle de Fırat'tan Nil nehrine kadar olan kısımda otoritelerinin güçlendirilmesi adına attıkları adımların güçlenmesi gelir:

Bu durum, iktisadi, kültür, siyaset, dini, sosyal ve askeri açıdan normalleşme adımları aracılığıyla yapıldı. Öncelikli olarak İsrail ile yapılan barış antlaşmaları yapılarak başlandı. Özeti ise şöyledir:

1- İktisadi Normalleşme

Kısaca Körfez ve uluslararası sermaye başkanlarının atanmasıyla yapıldı. İlaveten Şam ve Mısır'daki ucuz emeğin, bu bölgedeki iktisadi faiz kazanç zihniyetinin Yahudilerin ve dünya Siyonist kapitalizmi çıkarına kullanılmasıydı. Bu apaçık iktisadi işgal, bölgede bulunan Arap ve milliyetçi akım tarafından yazılan bazı önemli kitaplarda yer almaktadır. Ne yazık ki bu konu hakkında İslâmcılardan yalnızca nadir kimseler konuştu. Bunun sebebi ise, Müslüman kitlelerin, küreselleşmiş Haçlı Yahudi

iktisadının kölesi olmasındandır. Bu durum, bazı ülkelerde uygulanan, İsrail'i çevreleyen toplumların, Batı sistemindeki lüks ve tüketim hayatına dökülmesine bağlı olacaktır. Bütün bunlar devrimlerin yağmalaması üzerine özellikle de petrol, maden ve gıdaya indirgenecek. İlaveten Yahudi Haçlı ürünlerinin piyasada sarf edilmesi için iş gücüne ve geri kalan insanların pazara sürüklenmesi sağlanacak.

2- Kültürel Normalleşme

Özet olarak bunda da İslâmî kültür yerine Yahudi ve Batı kültür ve fikrinin hâkim olmasıdır. Yani bu genellikle diğer normalleştirme vasıtaları için görsel, işitsel ve yazımsal medyanın yönlendirmesidir. Öyle ki bu program, eğitimin dört merhalesine özellikle de ilkokul merhalesinin ders programına yerleştirilmiş. Hatta dini ve İslâmî programlara dahi eklenmiştir. Ve bu program Müslümanlarla Yahudiler ve Haçlılar arasındaki gerçekleşmiş savaşları ve Müslüman'ı onlara karşı savaşmayı sevk eden ayet ve hadisleri kaldırmayı gerektirmiştir. Otoritenin de gerekli kıldığı gibi hatta camilerdeki hatiplerin, bu tür ayet ve hadisleri okumamasını, onların yerine bu vampirlerle beraber yaşamaya sevk eden şeyler anlatmayı gerekli kılmıştır.

3- Siyasi Normalleşme

Siyasi normalleşmenin bir gereği olarak Siyon Liderlerinin protokollerine her yönüyle hizmet için bölgedeki siyasetin tamamının ya bir Yahudi ya da Yahudi ajanı olan başkan tarafından belirlenen şahsiyetler ve planlar doğrultusunda kalmasıdır. Bunun yaparken de Yahudiler ve haçlılarla yapılan savaşları savunan, münafık alimlerin fetvaları ve mürtedlerin yayın organlarıyla destekleyen anlaşma ve ittifak silsilelerini kapsamayı hedeflerler.

4- Askeri Normalleşme

Bu kısımda ise Yahudi devletinin, tek nükleer devlet olarak kalması amaçlanır. Amaç diğer bütün devletlerin nükleer, kimyevi ve stratejik silah antlaşmalarından sakındırılıp, Haçlı

devletinin tek güçlü devlet kalmasını sağlamaktır. Hatta Mısır ordusunda olduğu gibi konvansiyonel silahlar alanında bile, bu tür silahların sökülmesini veya Irak ordusunda, taktik ve stratejik kuvvetlerinde olduğu gibi bu silahların imha edilmesi gerektiğini sağlandı. Bunun üzerine normalleşme, Haçlı, Amerika, Fransa ve İngiliz devletlerinin gücünü yaydı veya stratejik bölgelerdeki uluslararası kuvvetler örtüsü altında özellikle de Golan Tepeleri'nde güçlerini arttırdı.

5- Toplumsal Normalleşme

Yukarıda belirtilen normalleşme özelliklerinin bir sonucu olarak gelir ve Müslümanların kalbinde Yahudi ve Hristiyanlara karşı olan kinin yok edilmesi amaçlanır. Durum böyle olunca doğal olarak bütün alanlarda onlarla bağ kurulur. Giydikleri elbiseyi giymek, saç modellerini taklit etmek ve hareketlerini taklit etmek, yedikleri, içtikleri ve hayat tarzlarını taklit etmek gibi. Müslüman ismine sahip Yahudiler, Hristiyanlar, mürtedler veya şaşkın bir hayvan olmak gibi.

Bunların tamamının gerçekleşmesi Nusayri Alevîlerin elleyebilir. Bunun da iki ana sebebi vardır:

Birinci ihtimal: Şam beldesinde Bâtınîlere kahramanlık rolü verilmesi için, İsrail'e karşı Nusayrilere, kahraman ve dik kafa-lılık/karşı gelme rolü verilir. Bu durumda doğal olarak, İsrail'in, dünya kamuoyunda barışı isteyen bir ülke görünümünde olan sınırlı bir savaşı gerektirir. Bu da bölgedeki son güç ve kalan tek askeri kuvvet olan Suriye ordusuna yapılan Haçlı Yahudi askeri bir darbe ile doğrulandı. Yapılan saldırıda dört bin tankın ortadan kaldırılması, askeri mekanizmaların zayıflığı, ekipmanlarıyla beraber altı yüz savaş uçağı, bazılarının kimyasal başlığının olduğu Scud füzelerinin stratejik deposunun vurulması ve birçok silah araç ve gereçler. Aynı dört yüz bin Sünnî gençten oluşan orduya yapılan katliamın bir benzeri gibi. Akabinde Nusayri Alevîler, Irak'ta yapılan abluka gibi bir abluka gölgesi altında İsrail ile barış ve normalleşme antlaşmalarını kabul eder. Şayet

bu ihtimali kabul etsek, ki bununla alakalı Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den rivayet edilen hadisler buna şahitlik eder: *"İrak dirhemini ve kafizini³¹ men edecektir. Şam da müddünü³² ve dinarını men edecektir. Mısır da irdebini³³ ve dinarını men edecektir. Siz de başladığınız yere döneceksiniz, başladığınız yere döneceksiniz, başladığınız yere döneceksiniz."*³⁴ İmam Nevevi Müslim'e yaptığı şerhte şöyle söyler: "Bunun manası açıktır ki Acemler ve Rumlar, ahir zamanda İslâm beldelerine hâkim olacak ve Müslümanlardan bunları men edecekler. İmam Müslim, Cabir (radiyallâhu anhu)'dan şöyle rivayet eder: *"Neredeyse size ne bir kafiz ne de bir dirhem ulaşır."* Biz dedik ki: "Kim tarafından bu olacak?" Dedi ki: *"Acemler tarafından. Bunu yasaklayacaklar."* Şam hakkında da aynısını zikretti. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in *'başladığınız yere geri döneceksiniz'* sözü ise başka bir hadisin manasındadır. *"İslâm garip olarak başladı. Tekrar garip olduğu hale dönecektir."*³⁵

Bununla alakalı Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in başka bir hadisinde: *"Yahudiler, Müslüman kalıntılarını Medine'nin dışına çıkaracaktır."*³⁶ Bu olay, Müslümanların Yahudilerle savaşıacağı büyük melhameden önce olacaktır. Bu şekilde Suriye ordusu, Irak'a yapıldığı şekliyle yok edilebilir ve darbe ablukayla başlayabilir.

İkinci İhtimal: Beşşar, Yahudi ve Amerika'ya açılma/anlaşma görevi üstlenebilir. Akabinde IMF kredi ve yatırımları başlar. Ekonomi büyümeye başlar ve kapitalist yöntem, uzun süren açlık döneminden sonra tekrar hâkim olmaya başlar. Nusayri Aleviler, büyük tüccarlar ve bazı prestijli şahsiyetler büyük

31. Ölçü birimi (Mütercim)

32. 875 gram ağırlığında bir ağırlık birimi (Mütercim)

33. Hububat ölçümünde kullanılan eski bir hacim ölçüsü (Mütercim)

34. Müslim 2896 (Mütercim)

35. *Sahih-i Müslim İmam Nevevi Şerhi*, Fitne ve Eşrat'ın Saat bölümü (Fitneler ve kıyamet alametleri bölümü)

36. Bu hadisin herhangi bir tahririni bulamadım. Ancak bu hadise benzer veya aynısını hadis tahrirci âlimi Arnavuti'nin -Allah ona rahmet etsin- sahih dediği rivayetleri vardır. (Mütercim)

yatırımlarda bulunur. Bunun üzerine halk, lüks tüketim yapmaya başlar. Zengin daha da zenginleşir, fakir ise daha da fakirleşmeye başlar. Asker gücünün sayısı azaltılır, askerlik kaldırılır, askeri ekipmanların kaldırılması ve modernize edilmesi önlenerek ordu ve kuvvetlerinin dağıtılması, Golan Tepeleri'nin Suriye'ye verilmesi ve 99 yıllığına İsrail'e kiralanması, Haçlı güçlerinin Golan Tepeleri'ne sınır bölümü için oraya yerleştirilmesi... Bu şekilde Yahudilerin bekası, Haçlılara saygınlık, Nusayriler ve lideri için övgü, belde ehli ve toprağı için ise helak ve işgal gerçekleşmiş olur. Mısır'da uygulanan taktikle Suriye gücü de bitirilmiş olur. Akabinde ise açılım yoluyla işgal gerçekleşmiş olur.

İkincisi İse: Ben Gurion³⁷ Planlarına Göre Bölgedeki Grupların ve Devletçiklerinin Güçlendirilmesi

Hülasası:

Dört Şam beldesi arasında Haçlıların, Marunilerin, Rafızilerin ve Dürzilerin Lübnan'da güçlenmesi, Mescidi Aksa yakıldıktan ve muasır Yahudi heykeli kurulduktan sonra, Masonların, Amerika ve İngiliz torunlarından olan Hüseyin'in mürted çocuklarının katılımıyla direkt olarak Yahudilerin gözetimi altında atılan adımlara uygun bir şekilde Filistinliler rezilliğı tatmak için kalan Filistinlilerin alternatif vatan olan Ürdün'e gönderilmesi. Bu durum, Lübnan'daki gücünü geri çekmesi için Suriye hükümetinde Nusayri Alevilerin onaylanması ve Maruni ve Şi'aların güçlenmesi ile başlayacak. Bu da ya ilk tercih olan savaş, kırım ve abluka ile ya da ikinci tercih olan ittifak ve komplo ile olacaktır.

37. David Ben Gurion; Eski İsrail Başbakanı. (Mütercim)

Üçüncüsü: Suriye Ekonomisinin Gasp Edilmesi, Özellikle de Petrol Serveti

Amerika ve Nusayrî Aleviler arasında Suriye'de Deyr Zor, Halep ve Tedmur'da bulunan petrol yatırım anlaşması tamamlandı. Bu anlaşma petrol adına tarihteki en ilginç anlaşmaydı. Çünkü daha önceden de zikrettiğimiz gibi petrolün %60'ı Amerika'ya, %40'ı ise Suriye hükümetinin olacaktı. Bu anlaşmada her ne kadar bazı Stratejik Ekonomik Çalışmalar Merkezlerinden sızan bilgiler, Şam'ın rezervlerinin Suudi Arabistan'ın rezervlerine eşdeğer olduğu veya daha fazla olduğunu gösterse de Suriye'nin petrolden elde edeceği miktarın gizli tutulması ve OPEC'e³⁸ girmemesi üzerine ittifak edildi.

Dördüncüsü: İslâm'ın Merkezi, Tâifetü'l Mansûra'nın Sığınağı ve Ümmetin Fesat Kriteri Olması Hasebiyle Şam Ehlini Dininden Uzaklaştırmak İçin Korkunç Planlara Devam Etmek

Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in dediği gibi: “Şam ehli fesata uğrarsa artık sizde hayır kalmamıştır.”³⁹ Bu korkunç plana, maalesef Şam'daki önde gelen şeyhler ve âlimler de hizmet etmektedirler. Aynı şekilde bu işe hizmet eden ana kaynak medyadır. Bunların başında sinema, televizyon ve müstehcen filmler gelir. Ekonomik köleliğin planı, Nusayrî Aleviler ve daha üst mevkide olanlar arasında karaborsa olarak kalması için Ehl-i Sünnet, yönetim, askeri ve güvenlik birimleri arasında mânia olarak devam eder. Böylece daha kolay yutulabilir bir lokma olurlar. Aynı durum Bosna'da, Sırp'lar ve Hırvatlar arasında da oldu. Ne zaman başlarını kaldırsalar, o başları kesmek için hazırlanıyorlardı.

38. Petrol ihraç Eden Ülkeler Örgütü ya da kısaca OPEC, net petrol ihraç eden ve bilinen dünya petrol rezervlerinin üçte ikisini ellerinde bulunduran 12 ülkenin oluşturduğu konfederasyondur. (Mütercim)

39. İmam Ahmed; *Müsned* 3/436, Tirmizi 2192. İmam Tirmizi bu hadisın Hasen Sahih olduğunu söylemiştir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALLAH'IN BU OLAYLAR
HAKKINDAKİ HÜKMÜ NEDİR?
EHL-İ SÜNNET GENÇLERİNE,
ÂLİMLERİNE VE CİHAD
ÖNDERLERİ ÜZERİNE ŞAM
HAKKINDA YAPMASI GEREKEN
VECİBE NEDİR?

Malumdur ki şer'i siyaset meselelerinde şer'i hüküm iki hüküm ve iki ilim üzerine kuruludur. Birincisi vakıayı, ayrıntılarını ve meselelerini bilmek, sonra da bu konu hakkında şer'i hükmü yani Allah'ın Kitab'ını ve Peygamberi'nin Sünnet'ini bilmektir.

Vakıayı ve hakikatini daha önce anlattık. Özet olarak tekrar geçmek gerekirse:

Mübarek Şam beldesi bugün dört ana güç ve bunlara ek olarak diğer güçler tarafından işgal edilmiştir.

Siyonist Yahudiler: Direkt olarak Şam'dan olan Filistin belmesine hâkim olmuş ve otoriteleri altına almışlardır. Müşterek olarak ise Mısır mürtedleri ile beraber sahra çölünün hâkimiyetini paylaşmaktadırlar. Geriye kalan diğer Şam beldelerinin yönetimine hâkim olmuşlardır ve Haçlılarla beraber oraların müdürlüğünü yapmaktadırlar.

Haçlı Hristiyanlar: Mürted Masonlar vasıtasıyla Şam beldesinden olan Ürdün'ü yönettikleri gibi özellikle Fransa olmak üzere Haçlı devletlerin katılımı ve yardımıyla Lübnan'ı doğrudan yönetiyorlar.

Bâtını Nusayri Aleviler: Doğrudan Şam'dan olan Suriye'yi yönetiyorlar. Dolaylı olarak da Haçlı ve Yahudi ittifakı ile ortak bir şekilde mürtedlerin yardımıyla hâkim olan laik Baas Partisi aracılığıyla yönetimde kullanılan alet ve edevatlar gibi Lübnan'ın yönetimine katılıyorlar.

Mürtedler: Perde arkasında Masonlar, Yahudiler ve Hristiyanlar olmasına rağmen görüntüde Doğu Ürdün'ü yönetiyorlar. Şam belmesine küfrün hâkim olduğunun en açık delili:

Şam beldesini, mürted Bâtınilerin, Hristiyanların, Yahudilerin doğrudan işgal etmesi,

Bütün Şam beldesinde Hristiyan ve Yahudi hükümlerinin geçerli olması, Allah'ın şeriatının ve kanunlarının kaldırılması, şariat kanunlarıyla hüküm verilmesinin ve insanları buna zorla-manın kaldırılması,

Antlaşmalar vasıtasıyla alenen beldenin yöneticileri tarafından Yahudi ve Hristiyanlara olan dostluğun izhar etmesi,

Velayet ve emanette Allah'a, Rasûlü'ne ve mü'minlere ihanet edilmesi, öyle ki bu yöneticiler, şer'i velayet, yürütme, yargı ve askeri organı ne bir din ne bir deneyim ne bir şeref ne de vatan sevgisi için verdiler. Sadece küfür, zındıklık, köklü bir bağ ve kâfirlere olan dostluklarından dolayı teslim ettiler.

Hayatın tüm nahiyyelerinde mü'minlerin mustaz'af, kâfirlerin ise üstün olması, insanlara adaleti tavsiye edenlerin öldürülmesi ve hapsedilmesi. Şam'ın beş parçası olan Suriye, Lübnan, Ürdün, Filistin ve Sina Çölü'nün İngiliz, Fransa Batı sömürgeciliğinin katliam alanı olması ve tamamının Müslümanlar dışındaki kim-seler tarafından işgal edilmesi ('Olağanüstü Güçler ve Birleşmiş Milletler' adı altında Haçlı ve Yahudi kuvvetlerle yapılan antlaş-malar gereği). Ürdün hariç, çünkü Ürdün, Yahudiler aracılığıyla, Mason hükümetler ve mürted yöneticiler vesilesiyle dolaylı yol-dan işgal edildi. Filistin'e ise Yahudi taifesi, Lübnan'a ise Hristi-yanlar, Suriye'ye ise Nusayri Aleviler hükmediyor.

Bu durumda Müslümanlara -Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'i kast ediyorum- cihadın vacip olduğu apaçık ve zahirdir. İslâm âlim-leri ve mezhep âlimleri, tefsir, hadis ve fıkıh âlimleri arasında bu hüküm tevatür derecesine ulaşmıştır.

İslâm topraklarından bir karışın bile kâfirler tarafından alın-dığı zaman veya İslâm toprağına saldırdığı zaman kâfirlerle ci-hadın hükmü farz-ı ayn olur. İleride delillerini vereceğiz. Kâfir-lere dost olanlar veya kâfirler tarafından zorla savaşa götürülen

veya kâfirlerle beraber savaşan cahillerle savaşmanın hükmü ise kâfirlerle savaşmanın farz ve vacip olduğu durum gibidir. İşte sana deliller:

Müslümanlara, Irzlarına, Topraklarına Saldıran Kâfirlerle Savaşmanın Hükmü⁴⁰

Kâfire karşı cihad iki kısımdır:

1. **Talep Cihadı (Kâfirleri Kendi Beldelerinde Yakalamak):** Bu durumda kâfirler Müslümanlara karşı savaşmak için toplanmamış durumdadır. Bu tür savaşın hükmü farz-ı kifâye'dir. Cihadın farz-ı kifâye olduğu durumda en az yapılması gereken şey düşmanların saldırılarına karşın mü'minlerin sınır boylarını korumak, senede en az bir kere ordu göndermektir. İmamın (Halife), senede en az bir veya iki defa Darul Harb topraklarına seriyeye göndermesi gerekir. Tebaanın ise İmam'a yardım etmesi gerekir. Şayet İmam seriyeye göndermezse günahkâr olur. Fakihler bunu cizyeye kıyas etmişlerdir. Usulcüler der ki: "Cihad, zorlayıcı bir davettir. Geride bir veya birkaç Müslüman dahi kalmayacak şekilde imkân olduğu kadarıyla yerine getirilmesi vaciptir."
2. **Müdafaa Cihadı: (Müslüman Beldeden Kâfirleri Defetmek):** İşte bu cihad türü farz-ı ayn olandır. Hatta en ehemmiyetli farz-ı ayn'lardandır. Şu durumlarda farz-ı ayn olur:
 - a. Kâfirler herhangi bir İslâm beldesine girdiği zaman,
 - b. İki saf (Müslüman ve kâfirler) karşılaştığı ve savaş kızıştığı zamanda,
 - c. İmam, ferdî veya bir umûmî cihada çağırıldığı zaman icabet etmeleri,
 - d. Kâfirler, Müslüman bir topluluğu esir aldığı zaman.

40. Doktor Abdullah Azzam, **Müslüman Topraklarını Korumak En Önemli Farzlardan** dır

İlk Durum:

Kâfirlerin herhangi bir İslâm beldesine girmesi... Böyle bir durumda genel olarak bütün asırlardaki selef ve halef âlimleri, dört mezhep âlimi, muhaddisler ve müfessirler ittifak etmiştir ki cihad, kâfirlerin saldırdığı beldeye ve o beldeye yakın olan Müslümanlara farz-ı ayn olur. Farz-ı ayn olduktan sonra çocuk, babasından izin almadan, kadın kocasından izin almadan, borçlu alacaklısından izin almaksızın cihada çıkar. Bu beldenin sakinleri düşmana karşı yeterli olmazsa veya belde ehli ihmal eder veya tembellik eder veya cihaddan geri durursa, farz dairesi çemberi genişlemeye başlar, diğer beldeleri de içine alır. Onlar da yeterli olmaz veya ihmal ederlerse bir sonraki beldedeki Müslümanlar üzerine farz-ı ayn olur. Durum böyle devam eder ta ki yeryüzündeki bütün Müslümanları kapsar.

Şeyhülislâm İbn Teymiye der ki:

“Müdafaa (Difa) cihadına gelince, müdafaa cihadı, din ve ırza yapılan saldırıyı def etme hususunda icmaen en bariz vaciptir. Din ve dünyayı ifsad eden düşmana karşı müdafaa etmek iman etmekten sonra en vacip olan ameldir. Müdafaa cihadı için (yolculuk ve azık gibi) herhangi bir şartı yoktur. Bilakis imkânı olduğu kadarıyla müdafaa edilir. Bu konu hakkında ashabımızdan olan âlimler ve diğer âlimler deliller sunmuşlardır.” İbn Teymiye, binek şartının olmadığı görüşünü illettendirdikten (delillendirdikten) sonra, cihad bir belde ehline farz-ı ayn olduğu zaman, namazı kasr (kısaltma) etme mesafesinde olduğu zaman, haccın vaciplik şartına kıyasen vacipliğinin şartı azık ve yolculuk yapacak kadar imkânı olması gerekir diyen Kadı İyad'a reddiye vermiştir. İmam İbn Teymiye der ki: “Kadı İyad'ın hacca kıyasen vaciplik şartını öne sürmesi, hiçbir âlimden nakledilmeyen zayıf bir görüştür. Çünkü cihadın vacipliği, düşmanın verdiği zararı defetmekle gerçekleşir. Böylece hicretten daha vacip olur. Öte yandan hicrette binek olması söz konusu değildir. Dolayısıyla cihadın bir kısmı daha evladır. **Sahih-i Buhârî**'de Ubad bin Samit (*radıyallâhu anhu*) Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den

şöyle rivayet eder: “Müslüman olan kişiye, zorlukta ve kolaylıkta, sağlıkta ve hastalıkta ve kendi aleyhinde olduğu durumlarda da işi-
tip itaat etmesi vardır.” En vacip olan itaatin direği, zorlukta ve kolaylıkta savaşa çıkabilmektir. Hac farızasına muhalif olarak, zorlukta dahi cihada çıkmanın vacip olduğuna dair nas (delil) vardır. Bu durum, talep cihadında da vardır. Müdafaa cihadına gelince, bu tür cihad, icmaen din ve kutsala saldırıyı defetmekte, en şiddetli olan vacip çeşididir. Din ve dünyayı ifsad eden saldır-
gana karşı müdafaa etmek, iman etmekten sonraki en vacip olan ameldir.” İşte bu konu hakkındaki dört mezhep fakihlerinin gö-
rüşleri:

İlk olarak Hanefi Fakihleri:

İbn Abidin der ki: “Düşman, İslâm topraklarından bir top-
rağa saldırırsa, o beldeye yakın olan Müslümanlar üzerine ci-
had farz-ı ayn olur. Düşmandan uzak olup da kendilerine ihti-
yaç duyulmayan Müslümanlara ise farz-ı kifâye olur. Düşmana
yakın olan Müslümanlar, düşmana karşı gelmekten aciz olur
veya tembellik edip cihad etmediklerinden dolayı diğer Müs-
lümanlara ihtiyaç duyulduğu takdirde, bir sonraki yakın olan
Müslümanlara namaz ve oruç gibi cihad etmeleri farz olur. Geri
durmaları caiz olmaz. Bu şekilde farz çemberi kademe kademe
tedrici bir şekilde genişler ta ki doğu ve batıda bulunan bütün
Müslümanlar üzerine cihad farz olur.” El-Kâsâni, İbn Nuceym
ve İbn Humam'da bu şekilde fetva vermişlerdir.

İkinci olarak Malikilere göre:

Desuki'nin haşiyesinde şöyle varid olmuştur: Düşmanın ani
saldırısında cihad, farz-ı ayn olur. Desuki der ki: “Ani saldırı”
her Müslüman üzerine kadın, köle veya çocuk dahi olsa müda-
faa cihadını gerektirir. Velisi, kocası veya alacaklısı yasaklasa
dahi cihada çıkmak zorundadır.”

Üçüncü olarak Şafilere göre:

Remli'ye ait **Nihâyetu'l Muhtâc** adlı kitabında şöyle geçer: "Müslümanlara ait olan bir beldeye girdikleri takdirde, bizimle düşmanın arasında kasr mesafesinden daha az (namazı kısaltma mesafesi) bir mesafe kalırsa, o belde ehline hatta üzerine cihadın farz olmadığı fakir, çocuk, köle, borçlu ve kadın üzerine dahi müdafaa cihadı farz olur."

Dördüncüsü Hanbelilere göre:

İbn Kudame'ye ait olan el-Muğni kitabında şöyle geçer: "Cihad, üç yerde farz-ı ayn olur:

1. İki saf (Müslüman ve kâfir) yaklaşp karşı karşıya geldikleri zaman,
2. Kâfirler, Müslüman bir beldeye saldırdığında o belde ehline düşmanla savaşması ve müdafaada bulunması farz-ı ayn olur.
3. İmam (Halife) tebaayı cihada çağırdığı zaman, savaşa çıkmaları farz olur.

İbn Teymiye der ki: "Düşman, İslâm beldesine girdiği zaman, hiç şüphesiz yakından uzağa doğru Müslümanlar üzerine müdafaa cihadı vacip olur. Çünkü İslâm beldesinin tamamı, bir tek belde hükmündedir. Dolayısıyla baba izni olmaksızın, alacaklıdan izin alınmaksızın savaşa çıkmak vacip olur. İmam Ahmed'in bu konu hakkında vermiş olduğu deliller açıktır." Bu durum, genel seferberlik diye bilinir.

Genel Seferberlik ve Meşruluğu Hakkındaki Deliller

Allah (azze ve celle) buyuruyor ki: "(Ey iman edenler!) Gerek hafif, gerek ağır olarak topluca savaşa çıkın. Allah yolunda mallarınızla, canlarınızla cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe, 41) Bir önceki ayet, savaşa çıkılmadığı takdirde o

41. Bu ayeti kerime "savaş kendisine hafif gelen güçlünüzle, ağır gelen zayıfınızla hep birlikte

topluluğA azap edilip başka bir toplulukla değiştirileceğine dair-
dir. Azap, ancak vacip olan bir ameli terk etmek veya haram olan
bir fiilin yapılması halinde gerçekleşir. “Eğer topluca savaşa
mazsanız, Allah size can yakıcı bir azapla azap eder. Sizin yerinize
başka bir kavmi getirir ve Allah’a hiçbir şeyle zarar veremezsiniz.
Allah, her şeye kadirdir.” (Tevbe, 39)

İbn Kesir der ki: “Allah Teâlâ, Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve
sellem) ile beraber, Tebük Gazvesi senesinde Ehli Kitab’tan olan
Allah’ın düşmanlarından kâfir Rumlara karşı topluca genel se-
ferberliğe çıkılmasını emretti. Nitekim İmam Buhari bu konu
hakkında kitabında şöyle bir başlık atmıştır: “Topluca Savaşa
Çıkmanın Vacipliği ve Cihad ve Niyette Vacip Şeyler Babı”. Bu
bab altında yukarıdaki ayeti delil olarak verdi. Genel bir sefer-
berlik olmuştu çünkü Müslümanlara, Rumların, Medine’yi işgal
etmek için sınıra dayandığı haberi gelmişti. Böyle bir durumda
genel seferberlik vacip oluyorsa, kâfirlerin Müslüman beldesine
girmesi halinde toplu seferberlik daha evla olmaz mı? Ebu Talha
(radiyallâhu anhu) Allah Teâlâ’nın “Gerek hafif ve gerekse ağırlıklı ola-
rak” (Tevbe, 41) ayeti hakkında şöyle söyler: “Orta yaşlı ve gençler,
Allah hiç kimsenin özrünü kabul etmez.” Hasan el-Basri der ki:
“Zorlukta ve kolaylıkta” diye tefsir etmiştir.

İbn Teymiye “Mecmû’ul Fetâvâ” kitabında 358/28 şöyle der:
“Düşmanlar, Müslümanlar üzerine saldırdığı zaman, müdafaa
etmek, saldırıya uğrayanlara ve saldırıya uğramayanların tama-
mının üzerine vacip olur. Allah Teâlâ şöyle buyurur: “...Bununla
beraber, eğer onlar din hususunda sizden yardım isterlerse, yardım-
da bulunmak üzeriniz borçtur.” (Enfal, 72)

Aynı şekilde Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) de Müslüman-
lara yardım edilmesini emretmiştir. İster bu adam paralı asker
olsun isterse olmasın fark etmez. Herkes üzerine, canı, malı
az olsun çok olsun, yürüyerek olsun veya binekli olsun imkan
el verdiği kadarıyla cihada çıkmak vacip olur. Nasıl ki düşman.
Hendek Gazvesi’nde Müslümanlara saldırdığı zaman Allah

Teâlâ hiç kimseye savaşı terk etme hususunda izin vermemiştir." Zuhri der ki: "Said bin Müseyyeb gözlerinden bir tanesini kaybettiği halde savaşa çıktığında ona 'sen hastasın' denildi. Bunun üzerine Said bin Müseyyeb dedi ki: "Allah Teâlâ, ağırlıklı veya hafif olarak savaşa çağırdı. Savaşabilme imkânım olmasa da orduyu kalabalık gösterir ve eşyaları korurum."⁴²

Allah (azze ve celle) şöyle buyuruyor: "Müşrikler nasıl sizinle topluca savaşıyorlarsa, siz de onlarla topluca savaşın. Bilin ki Allah, mutlaka takva sahipleriyle beraberdir." (Tevbe, 36) İbnu'l Arabi der ki: "Topluca" yani düşmanları, her yönden kuşatacak şekilde.

Allah (azze ve celle) buyuruyor ki: "Fitne tamamen yok edilinceye ve din (kulluk) yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın." (Bakara, 193) Fitne kelimesi, İbn Abbas ve Süddi'nin dediği gibi burada şirk manasındadır. Kâfirlerin İslâm diyarına istilası esnasında ümmet, (savaşa çıkmadığı takdirde) dini hususunda tehdit altındadır ve akidesi hususunda şüphe altındadır. Dolayısıyla din, nefis, ırz ve malı korunması için savaş vaciptir.

Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: "Mekke fetminden sonra hicret yoktur."⁴³ Ancak cihad ve niyet vardır. Savaşa çağrıldığınız zamanda ise savaşa çıkın."⁴⁴ Buna binaen ümmet savaşa çağrıldığı zaman savaşa çıkması vaciptir. Kâfirlerin saldırması halinde ise ümmet, dinini muhafaza etmesi için cihada (doğrudan) çağırılmıştır. İbn Hacer bu hadisin şerhinde bildirdiği üzere vaciplik durumu, Müslümanlara duyulan ihtiyaç veya imamin çağırmasına bağlıdır.

Kurtubi der ki: "Müslümanların güçsüz olduğunu bilen ve Müslümanlara yardımına yetiyeceğini bilen herkese savaşa çıkması vacip olur." vb.

42. İbn Teymiye, *Mecmû'ul Fetâvâ*, 358/28

43. Buradaki manası: Allah Teâlâ, peygamberine Mekke'yi fethetmeyi nasip ettikten sonra Mekke'den başka bir yere hicret etmek yoktur. Yoksa mutlak manada hicretin ortadan kaldırıldığı manasında değildir. (Mütercim)

44. Buhari 2783, Muslim 1353 (Mütercim)

İtikad ediyoruz ki Şam beldesinin tamamı özellikle de Aleviler, Karmati Nusayrîlerin işgal edip doğrudan hükmettiği, Ehl-i Sünnet'e ve beldelerine hâkim olduğu yerlerde, aynı şekilde Nusayrî Aleviler ve Haçlı Yahudi devletlerin kanun ve kontrolleri ile Hristiyanların işgal edip yönetimine sahip olduğu Lübnan ve Yahudilerin işgal ettiği Filistin'de direkt olarak müdafaa cihadının hükmü altına girer. Bu beldeler işgal edilmiş topraklardır. Her Müslüman erkek ve kadın mükellef üzerine cihad farz-ı ayn olmuştur. İşgal edenlerin hangi tür kâfirler olduğu fark etmez; Arap, Rum veya Yahudi fark etmez. İster bunlar belde ehlinden olsun ister belde dışında olan kâfirler olsun fark etmez. İtibar edilen kâfir ya da Müslüman olmasıdır. Aynı şekilde, örtülü bir şekilde de olsa hakikatte Doğu Ürdün de işgal altındadır. Orada da cihad, işgal altında olması ve mürtedlere karşı cihad olması açısından farz-ı ayn'dır. İşte deliller:

Allah'a, Rasûlü'ne ve Mü'minlere Karşı Savaşan Mürted Yöneticilere Karşı Savaşmanın Hükmü

Yöneticilerin mürted olduğunun ispatı: Bize göre günümüzde Afganistan'daki İslâm Emirliği dışındaki Müslüman beldelerdeki yöneticilerin tamamı kâfirdir. En önemli sebepleri şunlardır:

Allah'ın İndirdiğiyle Hükmetmemeleri:

Müslümanlar üzerine tahakküm eden, kendilerine Allah'ın dini dışında kanun koyma yetkisi veren, bilakis Allah'ın şeriatını değiştirme hakkı veren, sonra da bu kanunların Allah'ın şeriatı olduğu iftirasında bulunan veya bu kanunların Allah'ın şeriatına zıt olmadığı iddiasında bulunanlar hakkındaki Allah'ın hükmüne geçmeden önce, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'ın, Allah'ın hükmünü değiştirenler ve ondan sapanlar hakkındaki akidesini Kur'an'dan kat'i olan ayetler, Allah Rasûlü'nün Sünnet'inden, selef ve haleften mu'temed olan bazı âlimlerin sözlerini kısaca vermek daha uygun olacaktır.

Allah (*azze ve celle*) buyuruyor ki:

"Önünde de sonunda da (dünyada da ahirette de) övülme O'na mahsustur. Hüküm yalnız O'nundur. Siz ancak O'na döndürüleceksiniz." (Kasas, 70)

"Hüküm ancak Allah'ındır. O kendisinden başka herhangi bir şeye tapmamanızı emretmiştir." (Yusuf, 40)

Allah Teâlâ buyuruyor ki: "Onlar hala cahiliye hükmünü mü istiyorlar? Kesin iman eden bir topluluk için, Allah'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?" (Maide, 50)

"Rabb'ine yemin olsun ki, aralarındaki anlaşmazlıklarda seni hakem seçip sonra da verdiği hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tamamen boyun eğip teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa, 65)

"Sana indirilene ve senden önce indirilene iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onlar, tağutun önünde muhakeme olmak istiyorlar. Hâlbuki o tağutu inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor." (Nisa, 60)

"(Ey Muhammed!) De ki: Şüphesiz ki iş tamamıyla Allah'a aittir." (Âl-i İmran, 154)

"Allah'a karşı yalan (yere) iftira etmek için, dillerinizin nitelendirdiğine göre: "Bu helaldir, bu haramdır." demeyin." (Nahl, 116)

"Herhangi bir şey hakkında ihtilaf ederseniz onun hükmü Allah'a aittir." (Şûrâ, 10)

"İyi bilin ki, yaratmak da emretmek de Allah'a aittir." (Araf, 54)

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar, kâfirlerin ta kendileridirler." (Maide, 44)

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridirler." (Maide, 45)

“Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar, fasıkların ta kendileridirler.” (Maide, 47)

Bu manada Kur'an ayetleri mütevatir derecede çoktur. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in sireti ve sünneti, bu manayı açıklayacak, Allah Teâlâ'ya iman esaslarından bir tanesini açıklığa kavuşturur bir şekilde bize gelmiştir. Bu açıklık ise, Allah Teâlâ'nın tek yaratıcı ve tek ibadet edilen olduğudur. Kendisine ortak koşulmayan tek kanun koyucudur. Nasıl ki Allah Teâlâ, yalnız kendisine ibadet edilmeye layık olandır, aynı şekilde kulları arasında kanun ve hüküm koymaya da layık olandır. Yine aynı şekilde nasıl ki insanların, ibadet için yalnızca kendisine teveccüh etmesi gerektiği gibi, başkasının koymuş olduğu kanunları da kabul etmemesi ve bazılarının bazılarını Allah'ın dışındaki rabler edinmemesi de gerekir.

Adiyy bin Hatem (*radıyallâhu anhu*), Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'e, Allah Teâlâ'nın: *“Onlar, Allah'ı bırakıp hahamlarını ve papazlarını rabler edindiler.” (Tevbe, 31)* ayetini duyunca “onlar, hahamları ve papazları rabler edinmediler” dediğinde Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): *“Onlar, Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal saydıklarında siz de onlara uymadınız mı?”* diye sordu. Adiyy bin Hatem: “Evet, öyle yaptık.” Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): *“İşte bu onlara yapılan ibadettir”* buyurdu.⁴⁵

Bu deliller hakkındaki yorumlara, yapılan şerhlere ve tefsirlere baktığımızda, selef ve halef âlimlerinin bu konu hakkında aynı görüşte olduklarını görürüz. İşte bu Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in ve Fırka-i Naciye'nin (doğru yolda olup kurtuluşa eren) akidesidir. Allah Teâlâ'nın kanunlarını terk etmek veya başka kanunlar peşinde gitmekten ziyade Allah Teâlâ'nın herhangi bir kanununu değiştirmek veya sapan ve saptıran beşer aklının türettiği başka kanunlarla değiştirmek Allah Teâlâ'yı inkâr etmektir. Sahibini İslâm milletinden çıkarır. Yerin ve göğün sahibi olan Allah'a şirk koşmaktır.

45. Tirmizi 442

Şimdi selef ve halef âlimlerinin bu konu hakkında hiçbir kapalılık bırakmayacak bir şekilde kısaca sözlerini verelim.

İmam Ebu Bekir (rahimehullah) **el-Cessas** tefsirinde Allah Teâlâ'nın şu ayeti hakkında: "*Rabb'ine yemin olsun ki, aralarındaki anlaşmazlıklarda seni hakem tayin seçip sonra da verdiği hükme bir sıkıntı duymadan tamamen boyun eğip teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar.*" (Nisa, 65) Bu ayette, kim Allah Teâlâ'nın emirlerinden birini veya Allah Rasûlü'nün emirlerinden birini reddederse İslâm milletinden çıkacağı açıktır. İster şüphelendiği için reddetsin, isterse de kabul etmeyip boyun eğmekten imtina etsin fark etmez, aynı hükmü alır. Bu durum, sahabilerin, zekâtı vermekten imtina edenlerin mürted olduğu hükmüne varmalarının doğruluğunu gerektirir."⁴⁶

İbn Kesir (rahimehullah), Allah Teâlâ'nın: "*Onlar hala cahiliye hükmünü mü istiyorlar? Kesin iman eden bir topluluk için, Allah'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?*" (Maide, 50) ayetinin tefsiri hakkında şöyle der: "Allah Teâlâ, kendisinin muhkem ve bütün hayrı kuşatan, bütün şerlerden nehyeden hükmünden çıkmayı reddeder. Allah'ın şeriatının dışındaki kişilerin, hevalarına, kendi görüşlerine ve ıstılahlarına dayanarak çıkarmış olduğu hükümlerden yüz çevirmeyi emreder. Cahiliye ehli, kendi görüşlerine dayanarak çıkarmış oldukları kanunlarla hüküm veriyorlardı. Aynı şekilde Tatarlar, Cengiz Han'ın çıkarmış olduğu, Yahudi, Hristiyan, İslâm ve diğer dinlerden müteşekkil görüşlerin yer aldığı bir kitap olan **el-Yesak** kitabıyla yönetiliyordu. Bu kitapta, Cengiz Han'ın kendi görüş ve hevasından aldığı birçok hüküm mevcuttur. Bu kitap, çocukları arasından ittiba edilen, Allah'ın hükmü ve Allah Rasûlü'nün sünnetinin önüne alınan bir kanun kitabı halini aldı. Kim böyle yaparsa o kimse kâfir olur. Allah'ın ve Rasûlü'nün hükmüne dönüp az veya çok demeden şeriatla hükmedinceye kadar kendisiyle savaşılması vaciptir."⁴⁷

46. Ahkâm'ul Kur'an, 2/212-214

47. İbn Kesir tefsiri, 2/67

İbn Kesir (rahimehullah) 'el-Bidâye ve'n Nihâye' adlı kitabının 13/119 sayfasında bu hükümle alakalı icmâ olduğunu nakle-
diyor: "Kim, peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed bin
Abdullah (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e indirilen şeriatı terk ederde, di-
ğer nesh olmuş (hükmü kaldırılmış) olan şeriatle hükmederse
kâfir olur. Durum böyleyken **Yesak** ile hükmeden ve onu, şeria-
tın önüne alan kimsenin durumu nasıl olur? Kim böyle yaparsa,
Müslümanların icmâsıyla kâfir olur."

Aynı şekilde Şeyhülislâm İbn Teymiye de bu konu hakkında
fakihlerin ittifak ettiğini nakletmiştir: "İnsan, ne zaman haram
olan bir şeye -haramlığı üzerine icmâ edilen- helal derse veya
helale -üzerinde icmâ edilen- haram derse veya üzerinde icmâ
edilen şeriatı değiştirirse fakihlerin ittifakıyla kâfir olur."⁴⁸

Yine Şeyhülislâm (rahimehullah), İbn Kesir'in Tatarlar hakkında
tafsilatlı bir şekilde anlattığı gibi Tatarların düştüğü küfre düş-
tüklerini bildirir ve şunları aktarır: "Kim Allah'ın ve Rasûlünün
bildirmiş olduğu şeriata, bildiği halde muhalif bir hüküm verir-
se, o kimse kendi kanunları olan **Yesak**'ı, Allah ve Rasûlünün
hükmünün önüne geçiren Tatarların hükmündedir."⁴⁹

İbn Kesir (rahimehullah), tefsir kitabında Allah Teâlâ'nın şu ayeti
hakkında: "*Yoksa onların, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden
kendilerine şariat yapan ortakları mı var?*" (Şura, 21) Yani: Onlar,
Allah'ın sana şariat kıldığı kavim olan dine uymuyorlar da, cin
ve şeytanlardan kendilerine şariat koymuş olduğu; kendilerine
haram kılınmış olan Bahire⁵⁰, Saibe⁵¹, Vasile⁵² ve Ham'ı⁵³ helal,

48. el-Fetâvâ, 3/367

49. el-Fetâvâ, 35/407

50. Bahire: Cahiliye devrinde, beşinci defa doğurmasında dişi doğurduğu için kulağı çentir-
lip serbest bırakılan, binilmeyip sütü de sağılmayan deve. (Mütercim)

51. Saibe: Dileği yerine gelen bir kimsenin, putlara adadığı deve. Buna binilmez ve sütü
sağılmazdı. (Mütercim)

52. Vâsile: Birisi erkek ve diğeri dişi olmak üzere bir deve ikiz doğurduğunda, dişinin hatırı
için ikizi olan erkeği de kesmezlerdi ve buna "vâsile" derlerdi. (Mütercim)

53. Ham: Bir erkek devenin on dölü alınırsa, onun sırtı haram sayılır. Su ve otlakta serbest
bırakılırdı ve buna da "Ham" denilirdi. (Mütercim)

ölü eti, kan, kumar ve bunun gibi cahilane çıkarmış oldukları batılkanunlara uyuyorlar.”⁵⁴

O halde Allah'ın şeriatının dışındaki bir hükme tabi olunursa, bu durum şirk sayılır. Allah Teâlâ bunların şirke tabi olduklarına hükmetmiştir. Çünkü kendileri buna razı olmuş ve kabul etmişlerdir. Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: “*Eğer onlara itaat ederseniz, muhakkak ki siz de müşrikler olursunuz.*” (En'am, 121) Durum böyleyken, şariat icat edenlerin durumu nasıl olur?

Ebu Ya'la (rahimehullah) der ki: “Kim, Allah'ın, Rasûlü'nün veya Müslümanların üzerinde icmâ ile haram kıldığı bir hükmün helal olduğuna inanırsa, o kimse kâfir olur. İçkiyi mübah gören, namazı, orucu, zekâtı ve buna benzer hükümleri yasaklayan kimse gibi. . . Aynı şekilde kim, Allah'ın açık bir nass (delil) ile helal kıldığını, haram olduğunu inanırsa veya Allah'ın ve Rasûlü'nün mübah kıldığı bir hükmü veya bu hükmü haber veren Müslümanları yalanlarsa o kimse Müslümanların icmâsıyla kâfirolur.”⁵⁵

İmam Kurtubi (rahimehullah), Allah Teâlâ'nın şu ayeti hakkında der ki: “*Eğer onlar, antlaşma yaptıktan sonra, yeminlerini bozar ve dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderleriyle savaşın. Çünkü onların yeminlerine bağlılıkları yoktur. Umulur ki vazgeçerler.*” (Tevbe, 12) Bazı âlimler, bu ayetle, Allah'ın dinine söven kimselerle savaşmasının vacip olduğu delilini çıkarmışlardır. Çünkü onlar, sövmelerinden dolayı kâfir olmuşlardır. Sövmek, kat'i delille aslının sahih fer'i meselenin doğruluğu sabit olmuş dini bir meseleye yakışmayan bir şeyi nispet etmek veya basite almaktır.”⁵⁶

Başka bir yerde de şöyle söyler: “Allah'ın dininden olmayan bir şeyi Allah'ın dini diye hükmetmesi, kişini küfrünü gerektirir.”⁵⁷

⁵⁴ İbn Kesir Tefsiri, 4/112

⁵⁵ el-Mu'temed fi Usûlîd Dîn, 271-272

⁵⁶ Tefsiru'l Kurtubi, 8/82

⁵⁷ Tefsiru'l Kurtubi, 6/191

İmam İbn Kayyım (rahimehullah) der ki: "Allah'ın kanunu ile hükmetmesi muhayyer bırakıldığı hususta Allah'ın hükmü olduğuna bildiği halde, Allah'ın indirdiği ile hükmedilmesinin vacip olmadığına inanılırsa, işte bu en büyük küfürdür."⁵⁸

İshak bin Rahuye (rahimehullah) der ki: "Allah (azze ve celle)'ye veya Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e söven veya Allah'ın indirdiğini reddeden veya bir peygamberi öldüren kimse, Allah'ın indirdiğine iman dahi ettiğini söylese, o kimse kâfirdir."⁵⁹

Şeyhülislâm İbn Teymiye (rahimehullah) der ki: "Bir kimsenin, Allah'ın yarattıkları arasından birine veya iki Müslüman arasında ve kâfirler arasında veya başkaları arasında Allah'ın ve Rasûlü'nün indirdiğinin dışında hükmetme hakkı yoktur. Kim bunun dışına çıkarsa Allah Teâlâ'nın şu sözüne muhatap olur: *"Onlar hala cahiliye hükmünü mü istiyorlar? Kesin iman eden bir topluluk için, Allah'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?"* Ve Allah'ın şu sözüne de muhatap olurlar: *"Rabb'ine yemin olsun ki, aralarındaki anlaşmazlıklarda seni hakem seçip sonra da verdiği hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen boyun eğip teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."* (Nisa, 65)"⁶⁰

Başka bir yerde yine şöyle söyler: "Kim, insanlar arasında Allah'ın indirdiğine ittiba etmeksizin kendine göre adaletli bulunduğu bir hükümle insanlar arasında hükmetmeyi helal görürse o kimsekâfirolur."⁶¹

Düzenbazların planı ve tağutları müdafaa edenlerin, bâtıla oynamalarının ve bazı kişisel durumlarda uygulanması devam eden bazı şeriat kanunlarıyla yönetilmesiyle delil getirmelerinin bir önemi yoktur.

İmam Şatıbi (rahimehullah) der ki: "(Dinde) İster ziyade ile veya eksiltmeyle olsun veya sahih bir aslı değiştirmekle olsun

58. Medaricu's Salikin, 1/337

59. İbn Abdilber, et-Temhid, 4/266

60. el-Fetava, 35/407

61. İbn Teymiye, Minhacü's Sünné, 3/22

bunların tamamı bid'attir. Bunlar şeriat kılınmış bir şeye eklenerek yapılırsa, dinde zedeleme yapılmış olur. Bir kimse şeriatte bilerek böyle bir eksiltme veya fazlalaştırma yaparsa kâfir olur. Çünkü ziyade ve noksanlık veya az ya da çok değişiklik fark etmeksizinküfürdür.”⁶²

İbn Kayyım (rahimehullah) der ki: “Allah Teâlâ haber vermiştir ki, kim Allah Rasûlü'nün getirdiği hükümlerin dışındaki kanunlarla muhakemeleşirse, o hükme 'tağut' ismini vermiş ve 'tağutun önünde muhakemeleşmiş' adını vermiştir. Tağut ise, kulun, ibadet edilen, itaat edilen veya uyulan kimseye karşı haddini aşmasıdır. Ve yine tağut, her kavmin, Allah'ın ve Rasûlü'nün dışında önünde muhakemeleştikleri kimseye veya Allah'ın dışında itaat edilen kimseye veya Allah'tan emretmediği bir şekilde basiretsizce uyulan kimseye veya kendisine yapılan itaatin Allah'a yapılan itaatin olduğunu bilmedikleri kimseye denir.”⁶³

İmam Kurtubi (rahimehullah) der ki: “Ebu Ali der ki: “Allah'ın razı olmadığı bir hükmü istemek küfürdür.”⁶⁴

İbn Teymiye (rahimehullah) der ki: “İslâm dininde bilinmesi zorunlu olarak bilinen ve Müslümanların üzerinde ittifak ettiği bir durum da şudur ki: Kim İslâm dininin dışında bir dine uymayı veya Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şeriatından farklı bir şeriata tabi olmayı caiz görürse o kimse kâfir olur.”⁶⁵

İbn Kesir (rahimehullah) Allah Teâlâ'nın şu ayeti hakkında: “İhtilâfa düştüğünüz herhangi bir şeyde hüküm vermek, Allah'a aittir.” (Şura, 10) Allah'ın ve Rasûlü'nün hükmettiği bir şey haktır. Haktan sonra dalaletten başka ne vardır? Buna binaen Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: “Şayet sizler, Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsanız. . .” Yani; husumetlerde ve cahilce yapılan şeylerde Allah'ın kitabına ve Rasûlü'nün sünnetine başvurun ve aranızda

62. Şatibi, el-l'tisam

63. l'lamul Muvakkiin, 1/5

64. İfaisir'ul Kurtubi

65. el-Fetâvâ'l Kübrâ, 4/515

çıkan anlaşmazlıklarda o ikisiyle muhakemeleşin -*şayet sizler Allah'a ve Ahiret gününe iman ediyorsanız*-. Bu da gösteriyor ki her kim Allah'ın kitabı ve Rasûlü'nün sünnetine başvurmazsa ve onlara yönelmezse Allah'a ve ahiret gününe iman edenlerden değildir."⁶⁶

Şeyh Muhammed Rıza (*rahimehullah*), Allah Teâlâ'nın şu ayetinin tefsirinde: "*Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygamber'e gelin" denildiğinde, münafıkların senden şiddetle yüz çevirdiğini görürsün.*" (Nisa, 61) Bu ayet, her kim Allah'ın ve Rasûlü'nün dininden bile- rek yüz çevirirse özellikle de davet edildikten ve hatırlatıldıktan sonra, o kimsenin münafıklardan olduğunu ve iddia ettiği iman ve İslâm'ın ıngaçersiz olduğunu bildirmektedir."⁶⁷

Şeyh Mahmud Âlûsî (*rahimehullah*) tefsirinde şunları aktarır: "Kanunları, İslâm şeriatından daha üstün ve faziletli gören kim- senin küfründe şüphe yoktur. O kimse, hikmete uyuyorum ve ümmeti ıslah ediyorum der. Kendisine şeriat böyle diyor denil- diğinde öfkelenir ve taassupta bulunur. Aynı, Allah Teâlâ'nın alçalttığı, (hakka karşı) kör ve sağır kıldığına şahit olduğumuz kimseler gibi. O halde, şeriata muhalif olan bir kanunu daha gü- zel gören ve hakkı eksik görerek o kanunları şeriat ahkâmının önüne geçiren kimsenin tekfirinde tevakkuf (tereddüt) edil- mez."⁶⁸

Şeyh Muhammed Emin eş-Şankîti (*rahimehullah*) der ki: "Her kim, Allah Rasûlü'ne muarız olur ve Allah'ın hükmünü yok sa- yarak onunla hükmetmez, onu zulüm, fasıklık olarak görür ve inkâr ederse, bunların tamamı o kimseyi İslâm milletinden çı- karır."⁶⁹

İmam Şankîti, Adiy bin Hatem hadisine ve Allah Rasûlü aley- hisselamın şu hadisindeki sözüne ta'lik olarak der ki: "Onlar,

66. İbn Kesir tefsiri, 1/518

67. Tefsiru'l Menar, 5/227

68. Ruhul Meâni, 28/20-21

69. Edva'ul Beyan, 2/104

Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal gördüler de siz de onlara uymadınız mı? Evet dedi. İşte bu onlara ibadet etmektir.”

İmam Şankiti: “Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'ın yapmış olduğu bu tefsire göre, Allah'ın şeriatına muhalif olarak helal veya haram görülen bir şeye uyan herkes, ona ibadet etmiş sayılır, rab edinmiş olur, Allah'a şirk koşmuş olur. Bu tefsirin doğru olduğuna şüphe yoktur. Ey kardeşler bilin ki, Allah'ın hükmünde ve ibadetinde Allah'a şirk koşmak aynı manadadır, hiçbir fark yoktur. Allah'ın, Rasûlü'ne indirdiği nura muarız olarak nizamından, kanunlarından ve şeriatından başka bir şeriata tâbi olan kimse, puta tapan kimseyle eşittir. Hiçbir yönle aralarında bir farklılık yoktur. İkisi birdir. İkisi de Allah'a karşı şirk işlemiştir. Puta tapan kimse ibadetinde Allah'a şirk koşmuştur, diğeri ise hükümde Allah'a şirk koşmuştur. Hükümde ve ibadette Allah'a şirk koşmak birbirinden farksızdır. Nitekim Allah Teâlâ, ibadette kendisine şirk koşan kimse hakkında şöyle buyurur: “*Kim Rabb'ine kavuşmayı ümit ediyorsa, salih amel işlesin ve Rabb'ine ibadette hiçbir kimseyi ortak koşmasın.*” (Kehf, 110) Hükümde kendisine şirk koşan kimse hakkında ise Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: “*Göklerin ve yerin gaybı (gizliliklerini) ancak O'na aittir. O, ne güzel görendir ve ne güzel işitendir. Onların ondan başka hiçbir dostu yoktur. O hiçbir kimseyi hükmüne ortak etmez.*” (Kehf, 26) ⁷⁰

İmam Şankiti (*rahimehullah*) başka bir yerde şöyle der: “Adiyy bin Hatem, haham ve papazların, Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını ise haram saydıklarını, bunlara itaat etmenin ise onları rab edinmek olduğunu anladı. Bu konuda en bariz delil ise Allah (*azze ve celle*) Nisa suresinde, Allah'ın dışındaki kimselerin önünde muhakemeleşmek isteyenler hakkında beyan etmiştir. Allah'ın dışındaki kimseler önünde muhakemeleşmek isteyen kimselerin, mü'min olduklarını iddia etmelerini ilginç bulmuştur. Bu şaşkınlık, tağutların huzurunda muhakemeleşmekle beraber iman iddiasında bulunmalarının ancak apaçık

bir yalandan ibaret olmasından kaynaklanır. Allah Teâlâ'nın şu sözünde olduğu gibi: *"Sana indirilen Kur'an'a ve senden önce indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Tağutların önünde muhakeme olunmalarını isterler. Oysaki onları inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklıkla saptırmak ister."* (Nisa, 60) Ve sözlerine şöyle devam eder: "Bahsettiğimiz bu semavi deliller vasıtasıyla ortaya çıkıyor ki, her kim şeytanların dostları vesilesiyle, Allah (azze ve celle)'nin Rasûlü vasıtasıyla çıkarmış olduğu kanunlara muhalif olan beşeri kanunlara ittiba ederse, bu kimsenin küfre girdiğine, ancak Allah Teâlâ'nın basiretini körelttiği ve vahiy nuruna karşı kör ettiği kimseler şüpheye düşebilir."⁷¹

Başka bir yerde de Şankîti (rahimehullah) şöyle der: "Yerin ve göğün yaratıcısı olan Allah'ın şeriatına muhalif olan beşeri kanunların önünde muhakemeleşmek, yerin ve göğün yaratıcısı olanı inkâr etmektir. Örneğin miras hususunda erkeğin, kadından daha fazla pay hakkına sahip olması insafli olmadığı iddiasında bulunulması, erkek ve kadının mirasta eşit hakka sahip olması gerektiği iddiasında bulunulması, birden fazla eş alabilmenin zulüm olduğu, boşanmanın kadına zulüm olduğu iddiası, recm ve el kesmenin ve buna benzer hadlerin insanlığa yakışmayan vahşilikler olduğu iddiasında bulunulması gibi. Bu tür kanunların, toplumda mal, nesep, akıl ve dinlerinde hükmetmesi, yerin ve göğün yaratıcısını inkârdır. Mahlûkatın maslahatını en iyi gözeten semavi kanunlara saldırıdır. Allah Teâlâ, kendisiyle beraber kanun koyan ortaklarının olmasından yüce ve münezzehtir."⁷²

Şeyhülislâm Mustafa Sabri, 'Âlem, İlim ve Aklın, Âlemlerin Rabb'ine Karşı Konumu' adlı kitabında Osmanlı Devleti'ni, din ile devlet işlerini ayırma ve İslâm şeriatının yerine Avrupa'nın çıkarmış olduğu kanunları yerine getirme konusunda uyarıda bulunmak için şunları aktarır: "Ne var ki işin aslı, dini bitirmek

71. Edva'ul Beyan

72. Edva'ul Beyan, 4/84

için yapılan bir komplodur. Muasır batılıların, İslâm beldelerinde çıkardığı bu kanunların tamamı bid'attir, dine yapılmış bir tuzaktır ve dine karşı çıkma çabasıdır. Ancak siyasette kurdukları tuzak ise, diğer tuzaklarından daha dehşetli ve daha korkutucudur. Bu tuzak, devrimlerde asıl olan halkın devlete karşı yaptığı bir isyan iken burada devletin, halkın dinine yaptığı bir devrim olması, İslâm ahkâmına karşı koymasıdır. Bilakis ilk olarak devletin İslâm ahkâmından irtidat etmesi, ikinci olarak da ümmetten irtidat etmesidir. Her ne kadar hükümet içindeki fertler mürted olmasa da toplum/cemaat itibariyle irtidat etmişlerdir. Bu durum ise, daha önceden İslâm'a boyun eğip de sonradan bağımsızlığını ilan eden mürted hükümete itaat etmeyi kabul etmelerinden dolayı fertlerin irtidat etmesine neden olan en kısa yoldur.

Şeyh Muhammed Naim Yasin “**İman, Rükünleri ve İmanı Bozan Durumlar**” adlı kitabının 17. sayfasında şunları aktarır: “Bir hâkim, Kuran ve sünnette sabit olan bir hükme ters olan kanunlar çıkarmayı uygun görse, Allah'ın haram kıldığı helal veya helal kıldığını haram saysa kâfir olur, Allah'ın dininden irtidat etmiş olur. Çünkü o hâkim, insanlara çıkarmış olduğu kanunlarla İslâm şeriatından çıkarmayı kolaylaştırıyor. Her kim bu itikatta olursa, kâfirlerden olur. Fakat bu hüküm, hakkında şeriat nassı olmayan veya şeriat nassına muarız olmayan çıkarılmış kanunlarda geçerli değildir. Aynı şekilde âlimlerin ihtilaf ettiği içtihadî meseleler de bunun dışındadır. Ama her kim, zina-yı, faizi veya haramlığı hususunda ittifak edilen bir haramı mu-bah sayacak bir kanun çıkartırsa hiç şüphesiz o kimse ve bu tür kanunların çıkartılmasına destek veren herkes kâfir olur.”

Batı kanunlarının ve beşeri kanunların çıkartıldığı dönemde, yavaş yavaş bütün İslâm beldelerinde Allah'ın şeriatı yerine beşeri kanunların geçtiği bir dönemde yaşayan Ahmed Şakir (rahimehullah), İbn Kesir'in; “*Yoksa onlar cahiliye hükümlerini mi istiyorlar.*” (Maide, 50) ayetinin tefsirine yaptığı ta'likte şunları aktarır: “Müslümanların kendi beldelerinde dinsiz putperest Avrupa kanunlarından alınmış hükümlerle yönetilmesi caiz

midir? İslâm'a uyup uymamasına aldırış etmeden bâtil görüş ve isteklerin içinde olduğu, istedikleri gibi değişiklikte bulundukları kanunlar çıkarmaları caiz midir? Bildiğimiz kadarıyla Müslümanlar, bu tür bir imtihanla sadece Tatarlar döneminde karşılaştılar. O dönem en karanlık dönemdi. Buna rağmen Müslümanlar, Tatarlara boyun eğmediler. Hatta İslâm, Tatarları yendi. Sonra onları birbirinden ayırıp kendi bünyesine dâhil etti. Yaptıklarına karşılık Müslümanlar, din ve şeriatları üzerinde sebat etmeye devam ettiler. Ve bu adaletsiz hükmün kaynağı şu veya bu fırka olsun, hiçbir İslâmî hükümet bu hükme dâhil olmamış, hiçbir Müslüman fert bunları öğrenmemişti. (Şimdilerde) etkisi ne de hızlı yayılmaya başladı.

Hafız İbn Kesir'in sekizinci asırda İslâm düşmanı olan Cengiz Han'ın çıkardığı kanunlar hakkında yaptığı bu tabiri gördünüz mü? Hicri on dördüncü asırdaki Müslümanların bulunduğu durumu vassfettiğini görmüyor musun? Yalnız bir fırka var ki az önce ona işaret ettik. Şöyle ki bu durum hâkimlerden bir tabakaya hastır. Öyle bir zaman geldi ki hızlıca İslâm ümmetinin içine karıştı. Böyle yapmaya devam ettiler ta ki şimdiki Müslümanlar, onlardan daha kötü daha karanlık bir döneme girdiler. Çünkü İslâm ümmetinin çoğunluğu neredeyse İslâm şeriatına muhalif olan beşeri kanunların altına girdiler. Bu beşeri kanunlar ise **Yesak** kanunlarına benzer. Öyle ki insanlar, bu kanunları çıkarıyor ve bu kanunları da İslâm'a nispet ediyorlar. Sonra da bunları Müslümanlara öğretiyorlar. Bununla da övünüyorlar. Bütün işlerini çağdaş **Yesak** kanunlarına göre düzenliyorlar. Bu konuda kendilerine muhalefet edenleri ise küçük görüyorlar. Yaptıklarından vazgeçmeye çağıran kimseleri ise gerici, donuk kafalı ve saire değişik lafızlarla isimlendiriyorlar.

Hâlbuki onların amacı, İslâm şeriatı ve hükmünden geri kalanı, bazen zorla bazen yumuşak davranarak, bazen kandırarak, bazen ellerindeki otoriteyi kullanarak utanmadan dini devletten ayırma çabasıyla açıkça kendi yeni **Yesak** kanunlarıyla dönüştürmek istiyorlar. Bütün bunlara karşın, herhangi bir

Müslüman'ın bu yeni dine sarılması caiz midir? Veya âlim olsun veya cahil olsun bir babanın, çocuklarını bu yeni dini öğrenmesi, itikad etmesi ve onunla amel etmesi için göndermesi caiz midir? Veya Müslüman kimse için muasır **Yesak** kanunları gölgesinde hükmetmesi, onunla amel etmesi ve apaçık olan şeriatından yüz çevirmesi caiz midir? Dinini bilen, bu dine genel ve tafsilatlı bir şekilde iman eden, Kur'an'ı, Allah Teâlâ'nın Rasûlü'ne indir-diğini ve bu Kur'an'a bâtıl olan hiçbir şey bulaşmadığını bilen, Allah'a ve Rasûlü'nün getirdiklerine itaat etmenin kat'i vacipler-den oluşunu bilen kimsenin, hiç tereddüt etmeden, te'vile gitmeden böyle bir durumda hüküm merciine geçmenin bâtıl olduğunu söyler. Beşeri kanunlar hususundaki güneşin aydınlığı gibi açıktır ki bu konuda, kim olursa olsun kendisini İslâm'a nispet etmiş herhangi birisi için, beşeri kanunlarla hükmetmenin, onu ikrar etmenin kapalılık, müsamaha ve özrü olmayacak şekilde hükmünün küfür olduğu açıktır.”⁷³

Herkesin de bildiği gibi itikad ediyoruz ki Allah'ın hükümleri, kısmen veya tamamen İslâm beldelerinden uzaklaştırılmıştır. Özellikle de Şam gibi beldelerde ve buna benzer Arap firavunların hükmettiği beldelerde. Bu şahit ise, kâfirlerden ithal edilen kanunlar ve anayasalar, Allah'ın indirdikleri dışındaki hükümlerdir. Bu beldelerdeki yöneticiler, İslâm'a nispet ediliyor. Bu iddia bâtıldır, merduttur. Onlar mürteddir, Allah'ın şeriatından çıkmışlardır.

Yahudi ve Hristiyanları Dost Edinmeleri

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *“Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır. Allah zulmeden kimsele-ri doğru yola erıştirmez”* (Maide, 51) Taberi, tefsirinde şöyle der: “Her kim, mü'minleri bırakıp Yahudi ve Hristiyanları dost edinirse o da onlardandır. Yani onların dininden ve milletindendir. Çünkü dost edinen kimse, ondan, dininden ve üzerinden olduğu inançtan razıdır.

⁷³ Umdetu't Tefâsir, 4/171

Ondan ve dininden razı olduğu zaman ise, ona muhalefet edene, düşman olur ve kızar. Dolayısıyla o kimsenin hükmünü alır.”⁷⁴

Allah Teâlâ buyuruyor ki: “Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah'tan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Ancak onlardan korkmanız hali müstesnadır. Allah sizi kendisinden sakındırır. Dönüş ancak Allah'adır.” (Âl-i İmran, 28)

İbn Cerir bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir: “Kâfirleri, dost, yardımcı ve destekçi edinip, onlara, dinlerine yardımcı olan Müslümanlara karşı destek veren kimsenin, Allah'tan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Yani dinden irtidat ettiğinden ve küfre girdiğinden dolayı Allah ondan beri olmuştur.”⁷⁵

Allah Teâlâ buyuruyor ki: “Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin.” (Mümtehine, 1)

“Allah'tan başka dostlar edinenlerin durumu, kendine yuva yapan dişi örümceğin durumu gibidir. Evlerin en dayanıksız olanı şüphesiz örümceğin yuvasıdır. Keşke bilselerdi.” (Ankebut, 41)

“Ey iman edenler! Sizden olmayanı sırdaş edinmeyin, onlar size fenalık yapmaktan geri durmazlar. Sizin sıkıntıya düşmenizi isterler. Kinleri ağızlarından ortaya çıkar, sinelerinin gizlediği ise daha büyüktür. Eğer anlıyorsanız, şüphesiz size ayetleri açıkladık.” (Âl-i İmran, 118)

“Ne Ehli Kitab'tan kâfir olanlar, ne de müşrikler, Rabbiniz tarafından size bir hayır indirilmesini isterler.” (Bakara, 105)

“Kendi dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden asla razı olmazlar. De ki: “Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur.” Sana gelen ilimden sonra onların heveslerine uyarsan, and olsun ki, Allah'tan sana ne bir dost ve ne de bir yardımcı olur.” (Bakara, 120)

74. Tefsiru't Taberi, 1/277

75. Taberi tefsiri, 3/228

“Ey iman edenler! Kitap verilenlerin bir kısmına uyarsanız, imanınızdan sonra sizi yeniden inkâra sevk ederler.” (Âl-i İmran, 100)

“Ey iman edenler! Kendilerine sizden önce kitap verilenlerden, dininizi alaya ve eğlenceye alanları ve inkârcıları dost edinmeyin. İnanıyorsanız Allah’tan sakının.” (Maide, 57)

“Allah’ın gazap ettiği milleti dost edinen münafıkları görmedin mi? Onlar, ne sizdendir ne de onlardan. Bile bile yalan yere yemin etmektedirler.” (Mücadele, 14)

“Münafıklara, kendilerine elem verici bir azap olduğunu müjdele. Onlar, inananları bırakıp da kâfirleri dost edinirler. Onların tarafında bir şeref ve izzet mi arıyorlar? Bilsinler ki izzetin tamamı Allah’a aittir.” (Nisa, 138-139)

İbn Hazm der ki: Allah Teâlâ’nın “Her kim onları dost edinirse o da onlardandır” ayeti zahiri manasını alınır. Şöyle ki o kimse kâfirlerden olmuştur. Bu görüş Müslümanların ihtilaf etmediği hakolangörüdür.”⁷⁶

İbn Teymiye, Allah Teâlâ’nın: “Her kim onları dost edinirse o da onlardandır” ayeti hakkında der ki: “Şüphesiz onları dost edinen kimseler onlardan olmuştur. Allah Teâlâ buyuruyor ki: “Şayet Allah’a, nebisine ve ona indirilene iman etselerdi onları dost edinmezlerdi.” (Maide, 81) Bu ayet gösteriyor ki ayette geçen iman, onları dost edinmeyi engeller, onlara karşı gelir. İman ile onları dost edinmek aynı anda bir kalpte bulunmaz. Çünkü Kur’an’ın bazıısıbazısınidoğrular.”⁷⁷

76. Muhalla, 13/25

77. İbn Teymiye, el-İman, s. 14

İbn Kayyım der ki: “Allah Teâlâ hükmünü koymuştur. O’nun hükmünden daha güzel bir hüküm yoktur. Şöyle ki kim Yahudi ve Hristiyanları dost edinirse o da onlardandır: *“Her kim onları dost edinirse o da onlardandır.”* Mademki Kur’an’ın delaletiyle onları dost edinen onlardan oluyorsa, aynı şekilde Yahudi ve Hristiyanlara aithükmü alırlar.”⁷⁸

Şam beldesindeki Müslüman olduklarını iddia eden yöneticiler, avaneleri Yahudi ve Hristiyan olan tağut Arap yöneticiler, Yahudi ve Hristiyan hükümleriyle hükmeden, onları askeri üslerde destekleyen ve onlara beldenin iktisadını veren kimseler kâfirlerdir, bu açıdan mürted olmuşlar, Allah’ın şeriatından çıkmışlardır. Bu yöneticilerin dinden çıktığını ispat ettikten sonra bunların delillerine yönelelim:

Allah’ın İndirdiği Kanunların Dışındaki Kanunlarla Yöneten, Allah’ın Düşmanlarını Dost Edinen Mürted Yöneticilere Karşı Cihadın Vücûbiyeti

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *“Allah inkârcılara, mü’minler aleyhinde asla fırsat vermeyecektir.”* (Nisa, 141) Mü’min için imamet yolundan ve imamlıktan (halifelik) daha büyük bir yol yoktur. İmamlık, İslâm ehlinin icmâsıyla ne kâfir için ne de mürted olan bir kimse için olamaz. Hatta bazı âlimler zalim fasık olan bir kimse için bile olmadığını söyler. Ubade bin Sabit’in rivayet ettiği bir hadiste Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buna işaret etmiştir: “Bizler, Allah Rasûlü’ne, zorlukta kolaylıkta, iyi ve kötü günde, aleyhimizde aldığı kararlar hususunda, işin ehline karşı tartışmayacağımıza ancak işe ehil olan kimsede Allah’tan bir burhan görüp apaçık bir küfür hali dışında işi ehline havale edip asla tartışmayacağımıza dair biat ettik.”⁷⁹

78. İbn Kayyım, **Ahkamu Ehli’z Zimme**, 1/67

79. Buhari 7056

Bu hadis açık bir şekilde gösteriyor ki, Allah'ın kitabında ve Allah Rasûlü'nün sünnetinde imamın açık bir küfre girdiğine dair bir burhan görüldüğü takdirde, ona karşı çıkılmasının ve onunla tartışılmasının vacip olduğunu gösterir. Hâkim (yönetici/imam) ameliyle küfre girer. Bazen bu karşı çıkış, imamın dili ile küfrünü izhar etmesini gerektirmez. Durumu ve yaptıklarıyla, Allah katından bilinen bir delil ile küfre girdiği bilinmesi yeterlidir. Hâkimin küfre girmesi durumunda sadece azledilmesinin yanında mürted olduğundan dolayı kanı da mubah olur. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) buyuruyor ki: *"Her kim dinini (İslâm dininden çıkarsa) değiştirirse onu öldürün."*⁸⁰ Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlarsa, dininize dil uzatırlarsa, küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onlar yeminleri olmayan (yeminleri sayılmayan) kimselerdir."* (Tevbe, 12)

İmam Nevevî **Müslim Şerhi**’nde şunları zikreder: “Kadı İyad der ki: Âlimler, imamet, kâfir hakkında geçerli olmadığına dair icmâ etmişlerdir. İmam, şeriatı değiştirirse ve küfre girse veya bid’at ehli olsa velayetten -yönetici vasfından- çıkmış olur. Ona itaat etme vücutiyeti düşer ve Müslümanlara, ona karşı çıkması, onu görevden düşürmesi mümkünse yerine adil bir imamın getirilmesi vacip olur. Bu durumu yalnızca bir taife yapabiliyorsa, onlara kâfiri görevden uzaklaştırmaları vacip olur. Bid’atçı imam hakkında ise, şayet Müslümanlar, onu devirebileceklerine inanıyorlarsa, buna güç getirebileceklerini biliyorlarsa o bid’atçı imama karşı çıkmaları ve görevden almaları vacip olur. Acziyet durumu olursa vacip olmaz. Ancak Müslümanların, o topraklardan dini için hicret etmesi gerekir.”⁸¹

Müslümanlar, bu vücutiyeti yerine getirmekten aciz kalırlarsa, bunun için hazırlık yapmaları vacip olur.

⁸⁰ Buhari 6922

⁸¹ İmam Nevevî, **Müslim Şerhi**, 12/229

İbn Teymiye der ki: “Acziyet anında, cihad için kuvvet toplamak, besili atlar hazırlamak vaciptir. Çünkü vacibin kendisiyle tamamlandığı şey devaciptir.”⁸²

Hafız İbn Hacer der ki: “İmam, küfre girdiğinden dolayı iç-mâen azledilir. Her Müslüman üzerine kıyam etmesi vacip olur. Kim buna güç getirebilirse sevap alır. Kim de bundan geri durursa günahkâr olur. Kim de aciz olursa, bu topraklardan hicret etmesi kendisine vacip olur.”⁸³

Ebu Ya'la der ki: (İmam'da) dinine zarar verecek bir durum ortaya çıkarsa, bakılır. Şayet imanından sonra küfre girmiş ise imametten çıkmış olur. Bu konuda hiçbir şüphe yoktur. Çünkü o kimse İslâm milletinden çıkmıştır ve öldürülmesi vacip olmuştur.”

Kâfir olan hâkim ve Allah'a, Rasûlü'ne ve mü'minlere savaş açan hâkimin avaneleri, ehli İslâm'ın kendileriyle imtihan olduğu saldırgan düşmandır. Allah Teâlâ onlara karşı çıkmayı, onlara karşı cihad etmeyi ve herkesin elinden geldiği kadar onları def etmeyi vacip kılmıştır.

Kadı İyad'ın da naklettiği gibi bu konuda ihtilaf yoktur.

Üstad Abdulkadir Udeh (rahimehullah) ‘**Cahil Müntesipleri ve Aciz Alimleri Arasında İslâm**’ adlı kitabında şöyle söyler: “Allah Rasûlü'nün sahabeleri, ümmetin fakihleri ve müçtehidleri, ulu'l emre yalnızca Allah'a itaat hususunda kendisine itaat edilmesinin vacip olduğu üzerine icmâ etmişlerdir. Allah'a isyanda, zina, içki, hadleri ortadan kaldırma, şeriat hükümlerini ortadan kaldırma ve Allah'ın izin vermediği kanunlarla yönetme hususunda imama itaatin olmayacağına dair aralarında ihtilaf yoktur. Çünkü Allah'ın izin vermediği kanunlarla hükmetmek küfürdür, dindin çıkmaktır. Mürted olduğundan dolayı hâkime karşı çıkmak ise Müslümanlar üzerine vaciptir. Ulu'l emre karşı

82. el-Fetâvâ, 28/259

83. Fethu'l Bâri, 13/154

çıkmanın en alt derecesi, şeriata muhalif olan emirlerine isyan etmektir.”

Birçok âlim, cürmü had safhaya ulaşmış zalim ve fasık hâkime karşı gelmeyi, şayet imametin ikame olma sebepleri olan; insanların maslahatını koruma, şeriatın maksatları, din, ırz, mal, can ve akli koruma sebepleri ortadan kalkarsa, imama karşı gelmeyi caiz görmüşler hatta vacip görmüşlerdir. İmam Cüveyni (rahimehullah) **‘Gıyasul Ümem fi't Teyyasi'z Zulem'** adlı kitabında Ehl-i Sünnet'in görüşü olan fasık hâkim, fıskı insanların maslahatına, dinlerine, maişetlerine zarar vermiyorsa, bu imama karşı gelmenin caiz olmadığını aktardıktan sonra böyle bir durumda (yani dindeki beş asla zarar vermiyorsa) 152. fıkrada şunları aktarır:

“Bunların tamamı (yani Ehl-i Sünnet'in fasık olan hâkime karşı çıkmanın caiz olmadığı görüşü) -Allah Teâlâ emirimizi muhafaza etsin- nadir işlediği günahlarda/fıskta böyledir. Ancak bu fısk, isyan derecesine çıkar, düşmanlık ortaya çıkar, fesat yayılır, güvenlik kaybolur, haklar ve hudutlar ve güvenlik ortadan kalkar, ihanet yayılır, zulme cüret eder, mazlum zalim olan yöneticinin zulmünden hak talep edecek kimse bulamaz, önemli meselelerde boşboğazlığa ve düzensizliğe/noksanlığa, sınırları korumayı ihmale çağırırsa bu ciddi meselenin Allah (azze ve celle)'nin izniyle anlatacağımız şekilde telafi edilmesi gerekir. İmamet ise bu durumların tam tersi manasına gelir.

Şayet durum, liderlik konusunda bir ihtilafa sebep olursa, hiç kuşkusuz bunu telafi etmek gerekir. İnsanları, hak ve batılı anlatmadan kendi içlerinde boğuşması için başıboş bırakmak, zalimlerin yardımcısı, despotların koruyucusu, saldırganların sığınağı ve dinsizlerin koruyucusu olan birine ittiba etmelerinden daha evladır. İnsanlar böyle birine teslim edilse, yollar zorlaşır, akıllar aciz kalır. İşte kişi buna dikkat etsin. Ve bilsin ki bu durum karışıklık, düşüncesizlik ve kargaşa üzerine devam ederse, otoriteyi ayakta tutmaya engel olan bir hal alır. İşte bu dönemde gerçekleşen şey tam da bu oldu. Sağduyulu birisi için bu durum hiçte razı olunacak bir durum değildir. Söz ve fiilde

saldırganlığın devamı, dinin aslında zayıflığının olduğunu veya zihnin bozukluğu olduğu hissiyatı verir. Şayet bunun telafî etmek mümkünse, işler çığıırından çıkmadan ve İslam payandası sarsmadan acele etmek gerekir.

Her durumda hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

Yöneticilerimizin içinde bulunduğı durum, apaçık küfrü ve Allah'ın indirdiklerinin dışındaki kanunlarla yönetmeyi, zulüm, fışk, fücur, zorbalık ve adaletsizliğı bir arada bulunduruyor. Bu konuda, Allah'ın basiretini kör etmediğı kimseler, kendi eliyle işlediklerinden dolayı kalpleri paslananlar, karnı sultanın haram mallarıyla dolanlar veya akılları dalalet ve tahrifçilerin bâtıllarıyla dolanlar dışında, hiç kimse ihtilaf etmemiştir.

Herkes tarafından teyit edilen şer'i deliller ve Şam beldesindeki gerçek vakıa gösteriyor ki Şam beldesindeki cihad, ya asli kâfir olan Yahudi ve Haçlılara karşı ya da önceden geçen delillerde olduğu gibi özellikle de o dönemde yaşayan İmam İbn Teymiye'nin fetvasında olduğu gibi onların dostları ve naippleri olan mürted Bâtını Nusayrilerle yapılan cihad veya Ürdün'de olduğu gibi yakın düşman ve uzak düşman öncüsü sıfatıyla Allah'a ve Rasulü'ne savaş açan diğer mürtedlere karşı yapılan cihaddır.

Bu durumda bir soru akla geliyor. Bizler, Suriye ve Lübnan yönetiminin büyük çoğunluğunu ele geçiren Nusayri Alevi Bâtınilere karşı cihad etmeye davet ediyoruz. Aynı şekilde Filistin'deki Yahudilere karşı farz-ı ayn olan cihada ilaveten Şam ehline vacip olan, Ürdün'deki mürted hükümete karşı ve buna benzer Müslüman ve Arap beldelerindeki Firavuni hükümetlere karşı cihad etmeye davet ediyoruz. Bu hükümetlerin ordu, polis, güvenlik güçleri, gardiyanları, cellâtları ve adli birimlerindeki Ehl-i Sünnet mensupları kâfirlere hizmet etmektedir. Bazıları, yapılan cihadın fitne olduğu sözünü yayıyor. Çünkü bizler bunlarla savaşıyoruz, (içlerinde bulunan Ehl-i Sünnet mensupları) onlar ve onlarla beraber olanlar, bizden olan Müslümanlardır diyor.

Bu durumda, Ehl-i Sünnet'e mensup olup tağutların yardımcısı olanları üç şekilde açıklamak mümkündür:

Müslüman Beldeleri İşgal Eden Kâfir ve Mürtedlere Yardımcı Olan İslâm'a Müntesip Olanlara Karşı Cihadın Hükümü⁸⁴

1- Şam beldesinde, tağut Arap ve Müslüman beldelerinde hizmet eden askerler ve yardımcılarının hizmet etmeleri cahilliklerinden ve ikrah altında olmalarından kaynaklanır. Nusayrilere, Haçlılara ve mürtedlere karşı cihada karşı olan grubun, birçok yerden geniş davet çalışmalarına girişmesi gerekir. Bu davet çalışmalarının en önemlisi saptırılmış, cahil ve ikrah altında olanlara bilakis kendi ehline, dinine ve Ehl-i Sünnet'e karşı hüsnü hitap olması gerekir ki içinde bulundukları sapkınlıklarını ve dünya ve ahirette karşılaşılabilecekleri tehlikeli sonucu onlara anlatabilelim. Ve yine onlara, içinde bulundukları durumu terk ederek ihlas, tevbe, dine, ehline ve beldelerine yardım etmeyi öğretebilelim. Yapılan hitabın şer'i, gerçekçi, yumuşak ve basit usullü olması gerekir. Cihad ehlinin ise ihtiyacı olacağı uzun bir zamanda bu hitabın ulaştırılması için çaba göstermesi gerekir. Ancak bu tebliğ, Ehl-i Sünnet'in, içinde bulunduğu karanlıktan aydınlığa çıkması için önemlidir. Hatta Ehl-i Sünnet'in, asli kâfirlerden olan Yahudi, Hristiyanlar ve Bâtını Nusayri Aleviler, laik kâfirler ve Şam yöneticilerinden olan sapkınlarla savaşında onları tetikleyebilir. Bizim için Allah Rasûlü'nün siretinde, kendileriyle savaşıldığı halde kâfirlerin hidayetine erişmesi için büyük bir çabaya sahip olduğuna dair örnekler vardır: *"Allah'ın senin elinle bir adama hidayet etmesi, güneşin üzerine doğduğu her şeyden daha hayırlıdır."* Bununla beraber sabit olan asılları da beyan etmiştir ki kim İslâm'a yüz çevirirse kendisi için yalnızca kılıç vardır (kendileriyle savaşılır). Bu savaş, din ve akide savaşıdır. Bu savaşta akrabalık ve nesep bağının bir önemi yoktur.

⁸⁴ es-Sevretü'l İslâmiyye fi Suriye kitabının 2/165 ve sonrasına bak.

2- Mücahidlerin ve bütün Müslümanların bilmesi gerekir ki dinlerini dünyaya karşılık ve Nusayri Aleviler, Yahudi, Hristiyan ve mürtedlerin dünyasına karşılık satan sapkınlar hakkındaki Kur'an ve Sünnet'te Allah'ın hükmü, kâfirlere yardım eden Müslümanlara karşı, kâfirlerin Müslümanlara saldırma vesilesi oldukları müddetçe, cihad etmenin vacip veya caiz olduğudur. İşte bununla alakalı deliller:

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"İşte o zaman kendilerine uyulanlar, kendilerine uyanlardan uzaklaşacaklar, azabı görecekler ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar şöyle derler: "Keşke bizim için bir kere daha (dünyaya dönüş) olsa da, onların bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak." İşte böylece Allah amellerini onlara pişmanlıklar olarak gösterecektir. Ve onlar, ateşten çıkacak kimseler değillerdir."* (Bakara, 166-167)

İşte bu, onların cehennemde kendi aralarındaki durumudur. Öyle ki cehennemde, tâbi olan zayıfın, güçlü ve müstekbir metbuaya olan beraatinin hiçbir faydası yoktur. Aynı şekilde bunların kâfirlerle beraber savaşmasıyla Müslüman ismi bunların kanının korunmasına fayda vermez. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Sen o zalimleri, Rablerinin huzurunda durdurulmuşken bir görsen! Onlar sözü birbirlerine çevirirler. Güçsüz bırakılanlar, büyüklük taslayanlara: "Siz olmasaydınız biz mutlaka mü'minlerden olurduk" derler. Büyüklük taslayanlar da güçsüz bırakılanlara: "Size hidayet geldikten sonra, sizi ondan biz mi alıkoyduk? Bilakis siz suçlu kimselerdiniz" derler. Güçsüz bırakılanlar, büyüklük taslayanlara: "Bilakis gece gündüz tuzaklar kurmanız bizi alıkoydu. Çünkü bize, Allah'ı inkâr etmemizi ve O'na eşler koşmamızı emrederdiniz" derler. Azabı görünce pişmanlıklarını gizlerler. Biz, inkâr edenlerin boynunlarına halkalar takarız. Onlar yaptıklarından başka bir şeyle mi cezalandırılırlar?"* (Sebe, 31-33)

İşte bu boğazlarında halkalar takılı haldeyken liderlere tabi olanların arasında geçen ateşli bir tartışmadır. Bu tartışma, onlara, ahirette ortak kaderi paylaşmaktan yoksun bırakmaz. Bugün dünyada dile getirdikleri bahaneler/özürler ise kabul

edilmeyecek ve varacakları yer ise cehennem olacaktır. Aynı şekilde onlar, kâfirlerle beraber yaptıkları savaşın, dünyada karşılığını görmelerinden beri olamazlar.

İmam Taberi (rahimehullah) Allah Teâlâ'nın şu ayetini tefsir ederken der ki: "Mü'minler, mü'minleri bırakıp ta kâfirleri dost edinmesinler. Kim bunu yaparsa, Allah'tan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Ancak onlardan korkmanız hali müstesnadır. Allah sizi kendisinden sakındırır. Dönüş ancak Allah'adır." (Âl-i İmran, 28) Bunun manası: "Ey Mü'minler, kâfirleri, dinlerine yardım ederek ve Müslümanlara karşı mü'minleri bırakıp onlara yardım ederek, Müslümanların gizli hallerini kâfirlere göstererek onlara sırt çıkmayın ve yardım etmeyin. Her kim böyle yaparsa, Allah'tan bekleyeceği bir şey yoktur. Yani böyle yapmalarından dolayı dinlerinden irtidat etmeleri ve küfre girmelerinden dolayı Allah'tan beri olmuş, Allah da onlardan beri olmuştur." Tehdit olarak bunlar yeterli değil midir? Cehennem ehlinin bu halinden Allah'a sığınırız. Şeyh Kasımı 'Mehâsinu't Te'vil' adlı tefsir kitabında dinlerine muvafık olmadıkları şüphesini defederek şöyle bir açıklama yaparak bunun bir özür olmadığını Allah Teâlâ'nın şu sözüyle açıklamıştır: "Sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır." Yani onların genelindendir. Her ne kadar farklı dinde olduklarını iddia etseler de durum olarak muvafakat ettiklerinden dolayı aynı hükme sahiptirler."⁸⁵

Tarihte, galip gelen hükümetler veya İslâm'ını iddia edip de küfür ve dalaletle hükmeden hükümetlere ait birçok örnekler yaşanmıştır. Orada da onlara yardım eden Müslümanlar vardı. Orada da onlara karşı cihad hususunda aynı sorunlar yaşanmış, muasır âlimler tarafından onlara reddiye verilmiştir. Günümüz sorunlarına en çok benzeyen durum Tatarların Müslümanlara saldırdığı durumdur. Sonra Tatarlar, Müslümanları İslâm'la etkilemiş, onlara İslâm adına liderlik etmiş, İslâm, Hristiyanlık ve eski dinlerin karışımından çıkarılan kanunlarla yönetmiştir. Kuvvet ve baskıyla Müslüman topraklarını, canlarını ve ırzlarını

⁸⁵ Mehâsinu't Te'vil

çiğnemiştir. İbn Teymiye, bu merhaleyi ilmi ve cihadi olarak öğrenmiş, fetvasıyla bize ifade etmiştir. Sanki o zamanki sorular asrımızın soruları, cevapları ise günümüz Müslümanlarının ağızında dolaşan sorulara ikna edici cevaplardır. Asrımızda buna ilk işaret eden kişi, Mısır firavunu tarafından asılanlardan bir tanesi olan şehid Muhammed Abdusselam Farac'dır. Çok kıymetli bir risalesi olan '**el-Farizetu'l Ğaibe**'de bu olayı aktarmış, Şeyhülislâm'ın fetvalarından günümüz savaşını ilgilendiren bazı meseleleri nakletmiştir. Ben de '**Suriye'deki İslâmî Devrim**' kitabımda bununla alakalı burada tekrar edeceğim bazı nakiller vermiştim.

İlk Olarak; Onlarla Savaşmanın Hükümü

İbn Teymiye, kitabının 298. sayfasının 217. meselesinde der ki: "Şam beldesine saldıran Tatarlarla savaşmanın hükümü, Kur'an ve Sünnet'le vacip olduğu sabittir. Çünkü Allah Teâlâ Kur'an'da şöyle buyuruyor: "*Fitne kalmayıp, yalnız Allah'ın dini ortada kalana kadar onlarla savaşın.*" (Bakara, 193) Burada din kelimesi itaat manasındadır. Dini bazısı Allah için, bazısı da başkası için olunca, o zaman dinin tamamı Allah'ın olana kadar savaşmak vacip olur. Buna ilişkin Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "*Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Ve eğer iman edenlerdenseniz faizden geri kalanı bırakın (henüz almadığınızı almayın). Eğer böyle yapmazsanız, Allah ve Rasûlü tarafından size karşı harp ilan edilmiş olduğunu bilin.*" (Bakara, 278-279) Bu ayet İslâm'a giren Taifehli hakkında indi. Onlar, namaz ve oruç tuttular ancak faiz almaktan vazgeçmediler. Allah Teâlâ da onlara, kendisine ve Rasûlü'ne savaş açtıklarını duyurdu. Bunlar Allah'a ve Rasûlü'ne savaş halinde olduğuna göre bunlara karşı cihad etmek vacip olur. Peki hal böyleyken, Tatarlar gibi şeriatın birçok ahkâmını terk eden kimselerin durumu ne olur?

Âlimler, zahir olan İslâmî bazı vecibeleri terk eden gruplarla savaşmanın vacip olduğuna dair ittifak etmişlerdir. Kelime-i şehadetini söyleyip namaz, oruç, zekât veya hac ibadetini reddeden, kendi aralarında Kur'an ve Sünnet'le hükmetmeyi reddeden,

içki ve fuhşiyattan vazgeçmeyen, kıyılması haram kimselerle nikâh kıymaktan vazgeçmeyen, haksız yere öldürmeye ve haksız yere insanların mallarını almayı helal gören, faiz ve kumardan vazgeçmeyen, kâfirlere karşı cihaddan geri duran veya Ehli Kitab'tan cizye almaktan imtina eden kimselere karşı savaşmak vaciptir. Buna benzer İslâm ahkâmlarını terk edenlerle savaşılr. Ta ki din Allah'ın oluncaya kadar.

Buhari ve Müslim'de geçen bir hadiste Ömer (*radiyallâhu anhu*), zekâtı vermeyenler hakkında Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*) ile münazarasında Ebu Bekir (*radiyallâhu anhu*) kendisine şöyle demiştir: "Allah'ın ve Rasûlü'nün zekât gibi vacip kıldığı hakları terk edenlere karşı Müslüman olmuş olsa bile nasıl savaşmam. Hiç şüphesiz zekât, Allah'ın hakkıdır. Vallahi, Resulullah'a vermekte oldukları bir oğlağı vermekten vazgeçseler dahi, onu almak için onlarla savaşacağım." Ömer (*radiyallâhu anhu*) dedi ki: "Allah'a yemin ederim, anladım ki Ebu Bekir'in bu görüşü, Allah'ın, onlarla savaşma konusunda göğsünü açmasından başka bir şey değildir. Anladım ki bu karar haktır." Birçok yerde Buhari'de Allah Rasûlü, Hâriciler'i zikretmiş, onlar hakkında şöyle söylemiştir: "Sizden biriniz, onların namazları, oruçları ve Kur'an okumaları karşısında kendi yaptıklarınızı hafife alırsınız. Onların okudukları Kur'an, boğazlarından aşağı inmez. Okun yaydın çıktığı gibi, onlar İslâm'dan çıkmıştır. Nerede onlarla karşılaşırsanız onları öldürün. Şayet onlara yetişirsem onları Ad kavminin öldüğü şekilde öldürürüm."

Selef âlimleri ve önde gelen imamlar, bunlara karşı savaşma hususunda ittifak etmişlerdir. Bunlarla ilk savaşan kişi Ali (*radiyallâhu anhu*)'dur. Müslümanlar, Beni Ümeyye ve Beni Abbas döneminde de her ne kadar Haccac ve naibi gibi bazı zalim kimseler olsalar da onların öncülüğünde, bunlarla savaşmaya devam etmiştir.

Bütün İslâm âlimleri, Tatar ve bunların benzeri olan, zekâtı vermekten imtina eden kimselerden, Hâricilerden ve faizi terk etmekten imtina eden Taif ehlinden daha çok İslâm şeriatından uzaklaşan bugünkü yöneticilerle savaşmayı emretmiştir.

Her kim onlarla savaşıma hususunda şüpheye düşerse o kimse, insanlar içinde İslâm'a karşı en cahil olan kimsedir. Ne zaman onlarla savaşmak vacip olursa, içlerinde zorla savaşa çıkartılmış olanlar olsa bile onlarla savaşın."

İkinci Olarak; Müslümanlardan Onları Dost Edinenlerin Hükümü

İbn Teymiye, kitabının cihad babının 291. sayfasında der ki: "Askeri emirler ve askeri emirlerin dışında olan herkes, Müslümanlara karşı kafirlerle birlikte savaştığı zaman İslâm şeriatından çıkmış olurlar. Selef âlimleri, namaz kılmalarına, oruç tutmalarına ve Müslümanlarla savaşmamalarına rağmen zekât vermekten imtina edenlere mürted ismi vermişken, Allah'ın ve Rasûlü'nün düşmanlarıyla beraber, Müslümanlara karşı savaşanların hükümü nasıl olur."

İbn Teymiye, 293. sayfada şöyle demiştir: "Böylece açığa çıktı ki asli Müslüman olup mürted olan kimse, (o zamanki) kâfir olan Türkler'den daha şerlidir. Çünkü asli Müslüman, şeriatın bazı kanunlarından irtidat ettiği zaman, henüz İslâm şeriatına girmeyen kimseden daha kötü bir durumda olur. İsterse bu kimse fakih, mutasavvıf, tacir, kâtip veya başka bir şey olsun fark etmez. İşte bunlar, şeriata girmeyen ve küfür üzerinde kalmaya ısrar eden Türkler'den daha şerli bir duruma düşer. Bu yüzden Müslümanlar, bunların dine verdikleri zararın, İslâm dinine girmeyenlerin verdiği zarardan daha çok olduğunu gördüler. Onların İslâm'a, şeriata, Allah ve Rasûlü'ne olan itaatleri, dinin bazı hükümlerinden irtidat eden ve ilim ve imana intisap ediyormuş gibi gösterip de bazı hususlarda da münafıklık eden kimselerden daha çoktur."

Üçüncüsü: Düşman Safında Zorla Savaşa Çıkartılanların Hükümü ve Yapmaları Gereken Şeyler

İbn Teymiye kitabının 292. sayfasında der ki: "İslâm'a karşı gelenlerle ancak münafık veya zındık veya fasık facir olan kimseler beraber olabilir. Zorla çıkartılan kimseler ise, niyetleri

üzere diriltileceklerdir. Bize düşen bütün orduyla savaşmaktır. Çünkü (savaş durumunda) ikrah altında olanla diğerlerinin arası ayırt edilemez.”

İbn Teymiye kitabının 295. sayfasında ikrah altında olanları uyarak der ki: “Fitne esnasında zorla savaşa çıkartılan kimse savaşmaması gerekir. Tam tersine silahını bozması icap eder ta ki mazlum olarak öldürülene dek sabretmesi gerekir. (Hüküm buyken) Zekât vermeyenler, mürtedler ve benzeri taifeler gibi İslâm şeriatından çıkan taifelerle beraber Müslümanlarla savaşmak zorunda bırakılanların durumu nasıl olur. Hiç şüphesiz Müslümanlarla savaşmak için ikrah altında bırakılan kimse, Müslümanlar tarafından öldürülse bile savaşmaması gerekir. Öldürülme tehdidi altında savaşmaya zorlanan kimse, kendi nefsini korumak için masum Müslüman'ı öldürme hakkı yoktur. Kendisi öldürülmemesi için başkasına zulmetme ve onu öldürme hakkı yoktur.” Bu güzel fıkıh anlayışını ve ince kıyası görebiliyor musun?

Dördüncüsü: Düşman Hükümü Altında Kalınmasından Dolayı Onlara Yardım Edilmesinin Hükümü

Şeyhülislâm İbn Teymiye, kitabının cihad babının 280. sayfasında der ki: “İslâm şeriatından çıkanlara yardım etmek haramdır. İster bunlar Mardin ehli olsun veya başkası olsun fark etmez. Mardin’de ikamet eden kimse, dinini ikame edemiyorsa hicret etmesi vacip olur. Dinini yaşayabiliyorsa, hicret müstehab olur. Orada yaşayan Müslümanların, canlarıyla ve mallarıyla, Müslümanların düşmanlarına yardım etmesi haramdır. Mümkün olduğu kadarıyla, uzaklaşarak, karşı çıkarak veya rüşvet vererek kendini kurtarması gerekir. Aksi halde hicret etmek kişiye vacip olur. Binaenaleyh, genel olarak bu Müslümanları nifakla itham etmek helal değildir (yani düşmanın işgali altında zorunlu olarak yaşayan Müslümanların, nifakla itham edilmesi caiz değildir). Bilakis itham (sövmek) ve suçlamak, Kuran ve Sünnet’te zikredilen vasıflarla gerçekleşir.”

Beşincisi: Mallarının Hükümü

514. mesele: Tatarlar, Şam'a girdiklerinde Hristiyan ve Müslümanların mallarını yağmaladılar/gasp ettiler. Sonra da Müslümanlar, Tatarları yağmaladılar ve ölenlerin üzerlerindeki eşyaları aldılar. Peki Müslümanların aldığı bu mallar helal mi, değil mi? Cevap: Tatarlardan alınanların tamamının humusu alınır ve bunlarla faydalanılır. ('Humusu alınır'ın manası: Beşte biri beytül-mala verilir, geri kalanlar ise savaşılanlar ve mücahidler arasında ganimet olarak bölüştürülür.)

Altıncısı: Fikhî Bir Şüphe ve Buna Reddiye

Kimileri: "Düşman safında savaşılan askerler içerisinde kâfir de var, Müslüman da var. . . Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): "Öldüren de ölen de ateştedir" buyurmuşken nasıl olur da Müslümanlarla savaşırsınız." Aynı soru, bizzat Şeyhülislâm İbn Teymiye'ye de soruldu. **El-Fetâvâ** adlı kitabının 517. meselesi, Tatarlarla savaştan imtina edip, Tatarlar içerisinde zorla çıkartılan Müslümanların olduğunu söyleyenler hakkındadır. Cevap olarak İbn Teymiye der ki:

"Her kim onlarla savaşma hususunda şüpheyi düşerse o kimse insanlar arasında İslâm'a karşı en çok cahil olan kimse-dir. Tatarlara karşı cihad vacip olduğu zaman, içlerinde ikrah altında olanlar olsa bile onlarla savaşın. Müslümanların ittifa-kıyla bu hüküm böyledir. Bedir günü Abbas (*radiyallâhu anhu*) esir edildiği zaman dedi ki: "Ey Allah'ın Rasûlü! Ben zorla savaşa çıkartıldım." Bunun üzerine Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu: "*Senin niyetini ancak Allah bilir. Ancak zahiren bulunduğun durum bizim aleyhimizydi.*" Âlimler ittifak etmiştir ki küffar ordusu, yanlarında bulunan esir Müslümanları hima-yesi altına alırsa, Müslümanların da kâfirlerle savaşmadığı tak-dirde zarar göreceği korkusu varsa, o zaman Müslümanlar, hi-maye edilen Müslümanların ölümüyle sonuçlansa bile kâfirlerle savaşırlar. Müslümanların zarar görme korkusu yoksa şayet -bu konuda da âlimlerin meşhur iki görüşü vardır- himaye edilen

esir Müslümanlar öldürülürse şehid olurlar. Esir edilen Müslümanlar öldürüleceğinden dolayı vacip olan cihad terk edilmez. Çünkü Müslümanlar, kâfirlerle savaştığı zaman Müslümanlardan her kim öldürülürse şehid olur. Her kim öldürülürse, her ne kadar bâtinen İslâm'ın maslahatından dolayı ölmeyi hak etmese de şehid olmuş olur. Buhari ve Müslim'de var olan bir hadiste Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: *"Bir ordu Kâbe'yi yıkmak için gazveye çıkar. Onlar sahrada iken Allah onları yerine dibine batırır."* Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'e denildi ki: *"Ey Allah'ın Rasûlü, o ordu içinde ikrah altında olan/zorla savaşa çıkartılan kimseler de vardır."* Allah Rasûlü dedi ki: *"(Onlar) niyetleri üzerine diriltileceklerdir."* Müslümanlara saldıran ordu sebebiyle, ikrah altında olan ve olmayanı da Allah Teâlâ yerin dibine batırıyorsa, Allah'ın, kendi eliyle veya Müslümanların eliyle, düşmanlara yapacağı azabın ne derece olacağını siz düşünün. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"De ki: "Bizim için iki güzelliğin birinden başka neyi bekleyebilirsiniz? Biz ise, sizin için Allah'ın kendi katından veya bizim elimizle sizi bir azaba uğratmasını bekliyoruz."* (Tevbe, 52)

Bizler biliyoruz ki ikrah altında olanla diğerlerini birbirinden ayırmaya gücümüz yetmez. O halde onlara deriz ki: *"Allah'ın izniyle bizler bu durumda mazur ve ecir alanlardanız. Onlar ise (düşman safında olan Müslümanlar), niyetleri üzerindedirler. Onlardan her kim, ikrah altında olup imtina etmekten güç yetiremiyorsa, kıyamet günü niyeti üzere haşr olacaktır. Şayet dinin ikamesinden dolayı öldürülürse bu kimse, Müslüman askerler tarafından öldürülen kimseden daha değerli olamaz."* (İbn Teymiye'den nakledilen *"el-Farizetu'l Gâibe"* yazarının aktardıkları buradadır.)

3- İzah edilmesi gereken üçüncü durum, Müslümanların gafil kaldığı ve bu gaflet, yalnızca Allah Teâlâ'nın bildiği alçaklık, zillet, hak ve hukukların yitirilmesine sebebiyet veren, dine, cana, ırza, toprağa ve mala saldıran, saldırganı def etme ahkâmıdır. Velev ki bu saldırgan, imanı zedeleyecek herhangi bir suça karışmayan, tek suçu saldırganlık olan biri olsa dahi... Bu hükümler

her ne kadar Allah'ın dininde beyan edilmişse de korku, zillet ve alçaklık, bu hakkı insanlara unutturmuş. Hâlbuki dine vacip olan dine, ırza, cana ve mala saldırıyı defetmektir. . .

Dine, Cana, Irza veya Mala Saldırını Defetmek

Şer'i olarak "saldırı", âlimlerin tarif ettiği şekliyle, haksız yere masum olan bir şeye saldırmaktır. Masum olan ise can, ırz veya mal olabilir. Saldırgan ise, âlimlerin tarif ettiği gibi, şer'an masum olan nefis, ırz veya mala saldıran her şeydir. Masum olan kişi, ister İslâm'ın kendisini koruduğu bir Müslüman, isterse de Müslümanların zimmetinde olan biri olsun fark etmez. Bu durumda mahrumiyetleri müdafaa etmek için bu saldırgana karşı savaş, şer'an meşru olur. Hatta birçok durumda Müslüman kimse için saldırganı defetmek vacip olur.

Bunun şer'i delili ise Allah Teâlâ'nın kitabında, Peygamber (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in Sünnet'inde mütevatir dereceye ulaşmış ve bu konuda âlimlerin oldukça tafsilatlı sözleri bulunmaktadır.

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Kim size saldırırsa siz de ona, size yaptığı saldırının aynısıyla saldırın."* (Bakara, 194)

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Kendinizi ellerinizle tehlikeye atmayın."* (Bakara, 195) Âlimler bu ayetten, mahremiyetlerin korunmasının vacip olduğu delilini çıkartmışlardır.

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) Veda Haccı'nda şöyle buyurmuştur: *"Kanlarınız, mallarınız ve ırzlarınız, bugününüz, bu şehriniz ve bu beldeniz gibi mukaddestir. O halde burada bulunanlar bulunmayanlara ulaştırın."* Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: *"Kim kanını korumak için savaşırsa o kimse şehiddir, kim ırzı için savaşırsa o şehiddir, kim de malından dolayı öldürülürse o kimse şehiddir."* Sünen sahipleri rivayet etmiştir.

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: “Kim zulümden dolayı öldürülürse o kimse şehiddir.”⁸⁶ Âlimler bu hadisin, mazlum kimseye öldürme ve savaşmaya izin verdiği delil olduğunu söylemiştir. Nitekim İmam Buhari, **Sahih**’inde bununla alakalı ‘Malından Dolayı Savaşan’ başlığını atmıştır.

İbn Hacer der ki: “İbn Battal şöyle demiştir: “Buhari’nin bu başlığı atmasının sebebi, insanın, canı, malını koruyabileceğini bundan dolayı da kendisine bir sorumluluk olmadığını beyan etmek içindir. Çünkü müdafaa ederken öldürüldüğü takdirde şehid oluyorsa, öldürdüğünde de kendisine herhangi bir diyet ve kısısdayapılmaz.”⁸⁷

İbn Hacer der ki: “İbnu’l Münzir der ki: “İlim ehlinin görüşü şudur ki tafsilsiz bir şekilde kişiye zulüm edilmek istendiği takdirde kişinin, malını, canını ve ırzını koruma hakkı vardır.”⁸⁸

Dine Saldıran Kimseye Karşı Müdafaa Etmek

Buda Allah Teâlâ’nın şu ayetinin kapsamına girer: “(Ey Muhammed) Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun. Mü’minleri de teşvik et. Umulur ki Allah, inkâr edenlerin savaşma gücünü kırar. Allah gücü daha kuvvetli ve cezalandırması daha şiddetli olandır.” (Nisa, 83) Aynı şekilde Allah Rasûlü’nün şu sözünün kapsamına da girer: “Kim dininden dolayı öldürülürse o kimse şehiddir.” (Nitekim bu konu hakkında icma gerçekleşmiştir).⁸⁹

İbn Teymiye der ki: “Difa savaşı/müdafaa savaşına gelince, dine ve kutsala saldırıyı def etme çeşitlerinden en önemli olanı olduğu, icmaen vaciptir. Dini ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanı, Allah’a imandan sonra defetmekten daha vacip bir şey yoktur. Bu konuda da herhangi bir şart yoktur. Bilakis imkânı

⁸⁶. Nesai rivayet etmiştir.

⁸⁷ Fethu’l Bâri, 5/156

⁸⁸ Fethu’l Bâri, 5/156

⁸⁹ el Fetâva’l Kübrâ, 28-239

ölçüsünde müdafaa yapılır. Bu konuda bizim ashabımız ve diğer âlimler deliller sunmuşlardır.”⁹⁰

Malumdur ki insan, beş zarureti korumak için gelmiştir. Bunlar; din, can, akıl, ırz ve maldır. Bunların korunması için de cihad, savaş ve saldırganı def etme meşru kılınmıştır.

Cana Saldıranı Def Etmek

Allah Teâlâ şöyle buyurur: “*Kim size saldırırsa siz de ona, size yaptığı saldırının aynısıyla saldırın.*” (Bakara, 194)

“*Ellerinizi kendinizi tehlikeye atmayın.*” (Bakara, 195)

Âlimlerin, cana saldırıyı def etme hususundaki sözleri caizlik ile vaciblik arasında gidip gelmektedir. Ancak cumhur, vacib olduğu görüşündedir.

İbn Teymiye der ki: “Malumdur ki saldırgan kimse bir insana saldırdığı zaman, Kur’an ve Sünnet’le ispatlanmıştır ki bu insanın kendisini koruması caizdir.”⁹¹

İbn Teymiye der ki: “(Saldırganın) maksadı, insanı öldürmekse, o kimsenin kendini koruması caizdir. Bu kimsenin kendini koruması vacip midir? Bu konuda İmam Ahmed’in ve diğer mezhep âlimlerinin iki görüşü vardır.”⁹²

İmam Nevevi der ki: “Nefsini müdafaa ederken karşı tarafı öldürmenin meşruluğu konusunda mezhebimizde ve diğer mezheplerde ihtilaf vardır.”⁹³

Tirmizi der ki: “İlim ehli, canını ve malını müdafaa etmek için öldürmeye ruhsat vermiştir.”⁹⁴

90. el-Petâva'l Kübrâ, 5/530

91. el-Petâva'l Kübrâ, 28/320

92. el-Petâva'l Kübrâ, 28/320

93. Sahih-i Müslim Şerhi, 1/443

94. Tuhfetu'l Ehvazi, 4/679

Irza Saldıranı Def Etmek

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: “Kim ehlinden dolayı öldürülürse (ehlini muhafaza ederken öldürülürse) o kimse şehiddir.” Âlimler, kişinin ölümüyle sonuçlansa dahi, ırza saldıran kimseyi def etmenin vacip olduğuna dair ittifak etmişlerdir.

İmam Nevevi der ki: “Ancak ırzı müdafaa etmeye gelince, ihtilafolmaksızın bu vaciptir.”⁹⁵

(Vacip olan bu müdafaa, bazen kendisine saldırılan bir kadın tarafından veya kocası tarafından veya akrabaları tarafından veya herhangi bir akrabalığı olmayan bir Müslüman tarafından yapılabilir. Çünkü ırzlar, Allah'ın yeryüzündeki kutsallarıdır. Hiçbir durumda mubah kılma yolu yoktur.)⁹⁶

İbn Teymiye der ki: “Ancak saldırganın istediği haram bir şeyse, insanın mahremiyle zina yapmasını istemesi gibi veya kadından veya çocuktan kendisiyle fücür işlemeyi talep ederse o zaman kişinin gücünün yettiği kadarıyla velev ki ölümle sonuçlansa bile bu düşmanı kendinden def etmesi gerekir. Saldırganın isteğini yerine getirmek, ona o olanağı tanımak caiz değildir.”⁹⁷

Şehid -inşallah- Üstad Abdulkadir Udeh der ki: “Fakihler, ırza saldıran düşmanı defetmenin vacip olduğuna dair ittifak etmişlerdir. Bir adam, bir kadının ırzına saldırdığında, kadın, öldürmek dışında bu adamı def etmeye güç yetiremiyorsa, kadının bu erkeği öldürmesi üzerine vaciptir. Çünkü erkeğe istediğini yapmasına olanak vermek haramdır. Müdafaa'nın terki ise düşmana olanak tanımanın kendisidir. Aynı şekilde bir erkeğin, bir kadınla zina etmek isteyen birini gördüğünde veya bunun için çaba sarf ettiğinde, bunu defetmek yalnızca ölüm ile olacaksa gücü yetiyorsa onu öldürmesi vaciptir.”⁹⁸

⁹⁵ Sahih-i Müslim Şerhi, 516

⁹⁶ el-Fıkhu'l İslâmi ve Edilletuhu, 5/759

⁹⁷ el-Fetâvâ, 28/320

⁹⁸ et-Teşri'u'l Cinâi'l İslâmi, 1/474

Şehid -inşallah- Abdullah Azzam, cahilin aklına gelebilecek veya münafığın aklına gelebilecek şüpheyi defetmek adına yazdığı reddiyyede şöyle der: "Bazıları şu soruyu sorabilir: 'Namaz kılan, oruç tutan bir polisi, yalnızca beni polis karakoluna götürmek için almak istediğinde onu öldürmem caiz olur mu?' İcmaen fakihlerin görüşüne göre, bir kimsenin, ırzına zarar vermek isteyen bir kimseye teslim olması caiz değildir. Abdunnasır⁹⁹ yirmi günlüğüne bir Müslüman'ı hapse atmak istediğinde, sonra da o Müslümanın hanımına, gözünün önünde ırzına geçmek istediğinde, icmaen o Müslüman'ın öldürülme pahasına dahi olsa teslim olması caiz değildir. Bütün fakihler ittifak etmiştir ki ırza saldırıyı defetmek icmaen vaciptir. Gecenin bir yarısında evine saldıran polisler, hanımın gece elbisesi giyinik iken, yatakta olup olmadığını öğrenmek için hanımının üstünden örtüsünü açtıkları esnada ve sen de herhangi bir direnç göstermediğin takdirde ırzına tecavüz edilmiş olur. Ve sen de Allah katında günahkâr sayılırsın. Yapılan fiil ise zulümdür. Polisin namazı ve orucu yaptığı bu zulümden dolayı onu öldürmeye mani olmaz."¹⁰⁰

Mala Saldırını Def Etmek

Müslüman âlimlerin tamamı, Müslümanların malına saldıran kimsenin velev ki ölümle sonuçlansa bile müdafaa edilmesinin şer'an caiz olduğunu, bazı âlimler ise vacip olduğunu söylemişlerdir.

Ebu Hüreyre'nin rivayet ettiği bir hadiste, bir adam Allah Rasûlü'ne: "Ey Allah'ın Rasûlü! Bir adam malımı benden almak istediğinde ne yapmam gerekir?" Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): "*Ona malını verme.*" "Peki malımı benden almak için benimle kavga etmek istediğinde?" Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): "*O halde sen de onunla kavga et.*" "Peki ya beni öldürürse?" Allah Rasûlü: "*O zaman sen şehid olursun.*" "Peki ya ben onu öldürürsem?" Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*): "*O adam ateştedir.*" dedi.¹⁰¹

99. Cemal Abdunnasır; eski Mısır başbakanı (Mütercim)

100. *Fi Cihadın Fıkhu ve İctihâd*, 3/189-190

101. Müslim 140

Yine Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: “Haksız yere malı alınmak isteyen kimse, malını korumak için savaşıp öldürüldüğünde o kimse şehiddir.” İbn Mace dışında Sünen sahipleri rivayet etmiştir.

İbn Teymiye der ki: “Sünnet ve icma, saldırgan Müslüman'ın saldırısı, yalnızca ölümle def edilecekse, velev ki saldırdığı mal bir kırat¹⁰² dahi olsa saldırganı öldürmenin caiz olduğu üzerine ittifak etmişlerdir. Sahih bir hadiste Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Kim malını korumak için öldürülürse şehiddir, kim kanını muhafaza etmek için öldürülürse şehiddir, kim denamusu için öldürülürse şehiddir.”¹⁰³

İmam Nevevi der ki: “Bu bölümün hükmüne gelecek olursak, burada haksız yere mala kast eden kimsenin öldürülmesi caizdir. Hadis umum olduğundan dolayı, ister bu mal az olsun veya çok olsun fark etmez. Bu görüş, Müslüman âlimlerin cumhurunun görüşüdür. İmam Malik'in bazı ashabı, şayet mal az ise saldırganın öldürülmesi caiz değildir demiştir. Elbise ve yiyecek gibi. Bunlar çok kıymet ifade edecek şeyler değildir demişlerdir. Ancak doğru olan görüş, cumhurun görüşüdür. Malı müdafaa etmek caizdir, vacip değildir. Allah en doğrusunu bilendir.”¹⁰⁴

Şevkani der ki: “Bu konudaki hadisler, insanların malını almak isteyen kimselere karşı savaşmanın caiz olduğunu gösteriyor. Mal haksız yere alınmak istendiğinde malın azlığı ve çokluğu fark etmez. Bu görüş cumhurun görüşüdür. İmam Nevevi, **Müslim Şerhi**’nde ve Hafız İbn Hacer **Fethu’l Bâri** kitabında bu görüşü aktarmıştır. Bazı âlimler ise malından dolayı savaşmanın vacip olduğunu söylemişlerdir.”¹⁰⁵

102. Kırat: hacim ölçüsü. (Mıs.0,064lt, 1/24) (Mütercim)

103. el-Petâva'l Kübrâ, 28/540

104. Sahib-i Müslim Şerhi, 1/516

105. Neylu'l Evtar, 5/345

İmam Şafii der ki: "Gece veya gündüz bir adam, bir adamın evine girdiğinde, ev sahibi, adamın evinden çıkmasını istediğinde adam çıkmazsa, ev sahibinin öldüresiye bile olsa o adama vurması caizdir." demiş ve sonra da şunu eklemiştir: "İster eve giren kimsenin hırsız veya fasık olduğu bilinsin veya bilinmesin farketmez."¹⁰⁶

Bazı âlimler, Müslümanın malını haksız yere alan zalim sultanla -kâfir olan sultan hariç- savaşmayı istisna tutar. Ancak deliller bu görüşün tersine ikame olmuştur.

İbn Hazm **Muhalla** adlı kitabında der ki: "Ebu Bekir es-Siddık (*radiyallâhu anhu*), Enes (*radiyallâhu anhu*)'yu Bahreyn'e gönderirken ona şunu yazdı: "Bismillahirrahmanirrahim. Bu yazı, Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in Müslümanlar üzerine farz kıldığı ve Allah Teâlâ'nın da Rasûlü'ne emrettiği zekât farzasıdır. Her kim onu usulüne göre isterse ona ver, daha fazlasını isterse verme." Ebu Muhammed bin Hazm dedi ki: "İşte, Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*), kişiden haksız yere malı istendiğinde verilmemesini emretmiştir. Ve malından dolayı da savaşmasını emretmiş, böylece ya sıkıntıyı defetmek için öldürecek veya şehid bir şekilde öldürülecektir. Ayrıca Allah Rasûlü burada malda herhangi bir sınır da belirtmemiştir. İşte Ebu Bekir ve Ömer (*radiyallâhu anhumâ*), zorla malı alan kimsenin sultan olup olmaması arasında da bir fark gözetmemişlerdir. Başarı Allah'tandır."¹⁰⁷

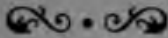
Bazı fakihler, sultanın vergi tahsildarının, Müslüman'dan üç dirhem daha fazla almasını zulüm olarak görmüşler ve böyle yapan kimsenin, defî vacip olan saldırgan olarak addetmişlerdir.

Anlattıklarımıza binaen şöyle hülâsa etmek mümkündür. Şam beldesinde, anlattığımız bu durumlar, asli kâfir olan Yahudi ve Hristiyanlar, dinsiz Nusayri Aleviler ve mürtedler ve Yahudi ve Hristiyanların vekilleri, bütün Şam beldesini istila ettiğinden dolayı, Ehl-i Sünnet üzerine cihadın farzı ayn olduğu açığa

106. el-Umm, 6/33

107. Muhalla, 11/209/310

çıkıyor. Suriye ve Lübnan'da Nusayri Bâtini Alevilerin cihadıyla alakalı, önceden sunduğumuz şer'i delillere binaen, İslâm diyanetinden olan ve son derece önemli olan bu mübarek beldedeki Ehl-i Sünnet'e mensup her Müslüman muvahhidin bilmesi gereken bazı noktaları kısaca aktarmamız gerekir.



HÜLASA

GELECEK BEKLENTİLERİ
IŞIĞINDA BEŞŞAR ESED
GÖZETİMİNDE NUSAYRÎLER
İÇİN ATANAN ÖNEMLİ
GÖREVLER

1. Nusayrî Aleviler, Yahudi ve Hristiyanlar'dan daha şiddetli, İslâm ehline daha çok zarar veren kâfirler, dinsizler ve mürtedlerdir. Bu hüküm üzerine, günümüze değin selef ve halef âlimleri, İbn Teymiye'nin daha önceden de sözlerini aktardığımız gibi, icma etmişler ve onların yiyecek, içecek ve kestiklerini de bu hüküm üzerine bina etmişlerdir.
2. İslâm ehlinin, bir an bile onların tahakkümü altında kalması helal değildir. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Allah, mü'minlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol kılmayacaktır."* (Nisa, 141) Her Müslüman erkek ve kadına ve bütün mükelleflere, elleriyle, dilleriyle ve kalpleriyle cihad etmesi farz-ı ayn'dır. Her kim bu niyet üzerine gecelemeden ve cihad için herhangi bir hazırlık yapmaktan aciz olursa da "Allah, kişiye ancak gücünün yeteceği kadar yükler."
3. Nusayrî Alevilerin kanları helaldir. Onları takip etmek, bulundukları yerde öldürmek ve Şam beldesini ve yeryüzünü onlardan temizlemek vaciptir. Topluca ve fert fert öldürülmeleri vaciptir. Ehl-i Sünnet'in, onları buldukları yerde öldürmeleri, çepeçevre kuşatmaları ve her gözetleme yerine oturup onları gözetlemeleri gerekir.
4. Nusayrî Alevilerin malları helaldir, ehl-i İslâm'a mubahtır. Herhangi bir Müslüman'ın cihad ederek onların mallarını alması ganimet sayılır. Müslümanların masrafları için beşte biri alınır. Beşte dördü ise ganimet olarak alanlara dağıtılır. Hile yoluyla onlardan alınan mallar ise, alan Müslümanlara fey¹⁰⁸ olarak kalır. Fey malının beşte birinin alınması

108. Savaşız olarak kâfirlerden alınan mallara denir. (Mütercim)

hususunda âlimler arasında ihtilaf vardır. Racih olan görüş ise alan Müslümanın hakkıdır. Beşte biri alınmaz. Allah en doğrusunu bilendir.

5. Nusayri Alevilerle yapılan nikâh, şer'an haramdır. Yapılan nikâh akdi bâtıldır. Yapılan ilişki ise zinadır. Hatta esir alma durumunda bile, âlimlerin verdiği fetvaya göre kişinin, Nusayri bir cariyesiyle ilişkiye girmesi haramdır. Çünkü onlar dinsiz mürtedlerdir. Dolayısıyla ehl-i İslâm'ın bu konuda, onlarla evlenmemek konusunda uyanık olması gerekir. Ve bilinsin ki her kim böyle bir şeye yönelmek istiyorsa yapacağı nikâh akdi bâtıldır, fasittir. Onlarla evlenmek feshedilmiştir. Bir arada kalmak ise zinadır.
6. Kanunlarının, çıkardıkları hükümlerinin ve anayasalarının tamamı bâtıldır. O halde Ehl-i Sünnet'in, bunlara muhalefet ederek bu şekilde Allah'a yaklaşımları gerekir.
7. Müslüman kimsenin, malından, isteyerek onlara herhangi bir vergi veya yardım vermesi haramdır. Ancak mecbur kalma hali bundan istisnadır. Onlara yapılan her türlü yardım, Allah'a, Rasûlü'ne ve mü'minlere yaptıkları savaşta onlara yapılan destektir.
8. Müslümanın, beraberinde olduğu Müslümanlarla veya güvenlik ve yetkisi altında olan Müslümanlarla savaşması veya Müslümanlara karşı olan herhangi bir sulta ve hükümete yardım etmesi haramdır. Aynı şekilde Müslümanların sırlarını düşmana ifşa etmesi de haramdır. Bu tutum kişiyi riddete, küfre ve İslâm dininden çıkarmaya sebep olan kâfirleri dost edinmeye götürür.
9. Alevi Nusayrilerinin herhangi bir tarafla yapmış olduğu tüm bölgesel ve devletsel anlaşma ve sözleşmeler, aslen bâtıldır. Çünkü bunların Müslümanlar üzerindeki asla ve layetleri yoktur. Özellikle de Müslümanlar adına yaptıkları

anlaşmalar veya ileride yapacakları teslim, ilişkilerin normalleştirilmesi, barış anlaşmaları veya iktisadi anlaşmaların bir geçerliliği yoktur.

10. Mürted yöneticilerin hiçbir zimmeti kabul olmaz. İkamet etmekte olan veya gurbetçi olan kâfirlere verdikleri eman hakkı geçerli değildir. Bu yüzden, Şam beldesinde bulunan Müslümanların tamamının, var olan her türlü Haçlı, Yahudilerden asker, siyasetçi, seyahat eden, tüccar, turist, misyoner, casus, diplomat ve saire kesimlerin tamamına karşı cihad etmesi vaciptir. Çünkü Yahudi ve Hristiyanlar, dinsiz Bâtınîlerin yönetimde kalmasına neden olan asıl etkenlerdir. Kendilerine karşı cihad edilmesi gerekenlerin başında Yahudiler, Amerika, İngiltere, Fransa, Rusya ve Şam beldesinden geçen onlarla beraber duran bütün bu devletlerin mensupları olan vatandaşlar gelir.

11. Toplum tarafından bilinen Müslüman şeyh ve âlimlerden ikrah altında olmaksızın, fetva vererek Nusayrîlerin Müslüman olduğunu söyleyip, onlara yardım edilmesinin vacip olduğunu ve Ehl-i Sünnet'e karşı savaş açanların, Nusayriler gibi kâfir olup, Allah'ın dininden irtidat ettiği ve Allah'ın şeriatını değiştiren kimselerden olduğunun bilinmesi gerekir.

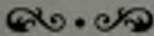
“Şüphesiz ki indirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti biz, insanlara kitapta açıkladıktan sonra onları gizleyenlere, işte onlara Allah lanet eder, lanet edenler de onlara lanet ederler.” (Bakara, 159)

12. Şunu bilmek gerekir ki silah taşıyan herkes ve Alevî Nusayrî sultanı veya işgal hükümetleri ve herhangi bir mürted taifenin veya bunları dost edinen müslümanların emniyet ve mekanizması içinde olan veya bunlarla beraber savaşımaya zorlanan veya bunların halini bilmeyen şaşkın kimselerle beraber olan kişiler, daha önceden de delilleriyle izah edildiği gibi bunlar mürted bir taife veya genel bir mürted taife hükümdedir. . . Ancak bunlar içinde olan cehalet, ikrah, bunun dışındaki bir sebepten ötürü mazur görülen Müslümanlar,

mürtedler ve kafirlerle beraber mürted taifenin fesatını ve din, ırz, kan ve mala gelebilecek bir fesatı defetmek için bunlarla da savaşıılır. Bunların hesabı Allah'adır, niyetleri üzerine diriltileceklerdir.

Bu savaş, Lübnan, Suriye ve diğer Müslüman beldelerde bulunan Bâtını ve Nusayri Alevilerle olan savaştır. Ancak Filistin'e musallat olan Yahudiler ve Lübnan'a musallat olan Hristiyanlara karşı yapılan cihadın ise hükmü bellidir. Farz oluşu en tekitli olandır ve kısaca üstünden geçilmeyecek kadar önemli olan bir meseledir. İnşallah bu konu hakkında ayrı bir başlık atacağız.

Ürdün yöneticileri olan mürted masonlara ve mürtedlerden ve Hristiyanlardan onları destekleyenlere karşı yapılan cihada gelince, zaten mürtedlere karşı yapılan cihadın hükmü bellidir. Bu konu ile alakalı bir önceki kitabım olan 'Suriye Şam'daki Cihad Devrimi' adlı kitabın ikinci cildinde 'Fikir ve Menhec' adlı bölümde zikretmişim. Cihadi cemaatleri özellikle de Mısır Cihad Cemaati, Mısır'daki İslâm Cemaati, Libya Kıtıl Cemaati hakkında ve cihadi bazı şahsiyetler ve cihad kitaplarından meşhur olan bazı kitapları yazmışım. Bu kitaplarda var olan hükümler, burada üzerinde çok da uzun durmamıza gerek bırakmamaktadır.



ALTINCI BÖLÜM

ACIL ÇAĞRILAR

Suriye, Lübnan ve Şam Beldesinde Olan Bütün Müslümanlara Çağrı

Ey Suriye, Şam ve Lübnan'daki bütün Müslümanlar! Ey Dı-meşk, Beyrut, Humus, Halep, Lazkiye, Trablus, Deyr Zor ve Hama'da olan çocuklarımız, annelerimiz ve kardeşlerimiz! Ey sevgili Şam beldesinin her alanında bulunan ehlimiz! Ey Müslümanlar! Ey Ehl-i Sünnet!

"Ey iman edenler! Size ne oluyor da: "Allah yolunda topluca savaşa çıkın" denildiği zaman, ağırdan alıp yere çakıldınız? Yoksa siz, ahirete karşılık, dünya hayatına mı razı oldunuz? Hâlbuki dünya hayatının menfaati ahirete göre pek azdır. Eğer topluca savaşa çıkmazsanız, Allah size can yakıcı bir azapla azap eder. Sizin yerinize başka bir kavmi getirir ve Allah'a hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Allah, her şeye kadirdir." (Tevbe, 38-39)

Ey Müslümanlar! Ey Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat! Vallahi o azap, çok acıklıdır, elem vericidir. Hiç şüphesiz bu azabın bir kısmı, Nusayri Aleviler eliyle üzerimizde gerçekleşti. Ahiret azabından ise Allah'a sığınırız. Bu zilleti görmez misiniz? Yoksulluğu görmez misiniz? Rüşveti, fesatı görmez misiniz? Beldenin satıldığını görmez misiniz? Yahudi, Hristiyan ve Nusayri Alevilerin üzerinizdeki egemenliğini görmez misiniz? Çocuklarınızın, hapishaneleri ve nezarethaneleri doldurduğunu görmüyor musunuz? Binlercesinin idam edilerek öldürüldüğünü görmüyor musunuz? Hama ve Trablus'un nasıl mahvedildiğini ve evlerinin başlarına nasıl yıkıldığını görmüyor musunuz? Mescidlerinizin kapatılıp, münafıklara vakfedildiğini görmüyor musunuz?

Hiçbir muvahhid yoktur ki başını kaldırdığında korku ve panik içinde kalmasın.

Peki bütün bunlardan sonra neyi bekliyorsunuz? Sırp ve Hırvatların elleriyle Bosna'daki Müslümanların haline dönmeyi mi? Yoksa Kosovalıların halini mi? Yoksa Çeçenistan'da göçe zorlanan, öldürülen, evleri yıkılan Müslümanlar gibi olmaya mı? *"Yoksa siz, ahirete karşılık, dünya hayatına mı razı oldunuz?"* (Tevbe, 38)

Ticarete mi razı oldunuz? Eğitim sertifikalarına mı razı oldunuz? Yoksa basit vazifelere mi razı oldunuz? Yoksa ekin ekme, öküz kuyruğu peşinde koşmaya mı? Yoksa yiyecek, içecek, seyahat ve gezilere mi razı oldunuz? Yoksa lokantalara ve dinlenme kamplarına mı razı oldunuz? Yoksa şarkı konserlerine, günahların işlendiği gece hayatına mı razı oldunuz? Yoksa seher vaktini ve geceyi namaz kılarak geçirmeyi, televizyon ve dizi karşısında, ibadet ve dua ile geçirmeye mi razı oldunuz? Allah'ın tuzağından ve cezasından emin mi oldunuz? Yoksa size azap ve cezanın dokunmayacağına dair bir haber mi geldi? Uyanın ve Rabbinize dönün. Şüphesiz bu başınıza gelenler acı verici olaylardır. Ama normalleşme ve teslim olma adı altında yapılan komplolar daha şiddetli ve daha dehşetli olacaktır.

Ey Müslümanlar! Ey Ehl-i Sünnet! *"Ey iman edenler! Sizi can yakıcı bir azaptan kurtaracak bir ticareti size göstereyim mi? Allah'a ve Peygamber'ine iman edersiniz ve mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır. (Böyle yaparsanız) Allah günahlarınızı bağışlar, sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere ve Adn cennetlerindeki güzel yerlere koyar. İşte büyük kurtuluş budur. Sevdiğiniz diğer bir şey daha vardır. O da, Allah nezdinden bir yardım ve yakın zaferdir. (Ey Muhammed) Mü'minleri müjdele."* (Saf, 10-13)

Evet... Vallahi Allah yolunda cihad, Allah'a tevbe etmenin en kısa yoludur. Cennet'e ve Allah yolunda öldürülmeye giden en kısa yoldur. Allah'ın yanında durmak, tövbe etmek, günahlardan

kaçınmak ve itaatlere dönmemiz gerekir. Çünkü (içinde bulunduğumuz) bu durumlar, azabın, mihnetin ve belaların uyarıcısıdır. Allah'tan salih kullarına lütuf etmesini isteriz. Şüphesiz içinde bulunduğumuz, Allah'a isyan eden herkesin başına geldiği gibi, savaflara, harap olmaya ve Allah'ın, içimizde bizi öldürecek, harap edecek ve ceza verecek kimseleri bize musallat edeceğine dair uyarıdır. Ey dostlar! Yeniden Allah'a yönelmemiz gerekir. Allah'a ve Rasûlü'ne iman edin. İman ise itikad, itaat ve amelle doğrulanan sözdür. Allah yolunda mallarınız ve canlarınızla cihad edin. Sizi musibetlere uğratan ve Allah'ın kendileriyle sizi imtihan ettiği Nusayrî Alevilere karşı cihad edin. Yahudilerle, Haçlılarla, mürtedlerle ve size saldıran mücrimlere karşı mallarınızla ve canlarınızla cihad edin. Mü'min olduktan sonra aciz olmak sizin için daha hayırlıdır.

Vallahi bunlar müjdelerdir. Allah, günahlarınızı affedecek ve sizi altlarından ırmaklar akan cennetlere ve içinde hoş meskenlerin olduğu Adn cennetine sokacaktır. İşte bu en büyük kurtuluşur.

Diğeri ise... Her ne kadar beklediyseniz ve her ne kadar geciktiyse de -çünkü henüz yeteri kadar bedel ödenmedi- çok sevdiğiniz bir şey; Allah katından bir zafer ve yakın bir fetih... Mü'minleri müjdele...

Ey Mü'minler! Ey Ehl-i Sünnet! Nusayrî Alevilerden intikamınızı alın... Hama'nın, Trablus'un, Tel Za'ter'in, Şatelya'nın ve Sabra'nın intikamını alın. Halep, Humus, Lazkiye, Cisru's Şuğur, Dimeşk ve Deyr-i Zor'un intikamını alın. Hapishanelerin hayatlarını yuttuğu gençlerin intikamını alın. On binlerce şehidin, mültecilerin, yaralıların, yetimlerin ve dulların intikamını alın. Hiç şüphesiz bu intikam, Allah'ın dininin intikamıdır. Sizi öldürmeleri ve size kin beslemeleri yalnızca Lâ İlâhe İllallah demenizden dolayıdır. Çünkü bir grup mü'min genç, hezimete boyun eğmeyi reddetti. Haydi cihada, haydi cihada! Allah, kendisine yardım edene yardım edendir. Hiç şüphesiz O, güçlü olan, Aziz olandır. Allah'ım biz tebliğ ettik sen şahit ol.

Şam Beldesindeki Ehl-i Sünnet Gençlerine Çağrı

Ey Ehl-i Sünnet gençleri... Ey yüce İslâm'ın gençleri! Size müjdeler olsun. Haydi harekete geçin!

"Şüphesiz ki Allah, mü'minlerin canlarını ve mallarını elbette ki onlara cennet verilmesi karşılığında satın almıştır. Onlar, Allah yolunda savaşırlar. Öldürürler ve öldürülürler. Bu, Allah'ın Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da da üzerine aldığı gerçek bir vaadidir. Ahdini Allah'tan daha fazla yerine getirecek kim vardır? Öyleyse yaptığınız bu alışverişe sevinin. İşte büyük kurtuluş budur." (Tevbe, 111)

Gayretlerinizi arttırın. Zorluk ve sıkıntı için hazırlanın ve ümitsizliğe kapılmayın. Çünkü müşteriniz Allah'tır. O kerim olan, cömert olandır. Allah, asla sizin amellerinizi zayi etmez. Çünkü O'nun vaadi haktır. *"Çünkü onlara Allah yolunda herhangi bir susuzluk, yorgunluk, açlık isabet etmez, kâfirleri kızdıracak bir yere ayak basmazlar ve düşmana herhangi bir zarar veremezler ki buna karşılık onlara salih bir amel yazılmış olmasın. Şüphesiz ki Allah, iyilik yapanların mükâfatını zayi etmez. Küçük büyük herhangi bir nafaka harcamazlar ve herhangi bir vadiyi aşmazlar ki Allah, onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırırsın diye onlar için yazılmış olmasın."* (Tevbe, 120-121) O halde dünya, ticaret, diplomalar sizi aldatmasın. Cihaddan geri kalmış yerinde oturanlar ve anne ve babalarınızın şefkati sizi aldatmasın. Şeyhlerin, davetçilerin ve âlimlerin erteleme/oyalamaları sizi aldatmasın. Bahanelerden sakının. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"De ki: "Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, elde ettiğiniz mallar, durgunluğundan korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız eşler sizin için Allah'tan, peygamberlerinden ve Allah yolunda cihad etmekten daha fazla sevgili ise, Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah, fasıklar güruhunu hidayete erdirmez."* (Tevbe, 24)

Yahudiler, Hristiyanlar ve kindar Haçlılar ümmet ve ehliniz için bıçağını bilemişken sakın ha, cihaddan geri durmayın! Yerinizde çakılıp oturmaktan Allah'a sığının. Sizler bu ümmetin geleceği ve koruyucularısınız.

Daha önceden de izah etmiştik. Günümüzde cihad, genel olarak Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'in üzerine, hususi olarak ise Ehl-i Sünnet'in gençleri üzerine farz-ı ayn olmuştur. Dolayısıyla cihad, farz-ı ayn olduğu zaman hiç kimseden izin alma ihtiyacı duyulmaz.

Şam şehidi mücahid Şeyh Abdullah Azzam (rahimehullah)'ın vasiyetinde şu ibare geçer: "Günümüzde savaş ve Allah yolunda savaşa çıkma konusunda hiç kimseden izin alma ihtiyacının olmadığı görüşündeyim. Çocuğun babasından, eşin kocasından izin alma ihtiyacı yoktur. Borçlunun alacaklısından, öğrencinin hocasından, amirin memurundan izin alma ihtiyacı yoktur. Bu görüş tarih boyunca bütün âlimlerin üzerinde icma ettiği bir görüştür." Her kim bu konuda kendini kandırmaya çalışırsa, hiç şüphesiz o kimse haddi aşmış, zulmetmiş, kendi nefesine, hevasına tabi olmuştur. Kendisinde bir kapalılığın olmadığı kesin açık bir durumdur. Hiç kimsenin bu olayı sulandırmaya, oyuncak haline getirmeye ve tevil etmeye gücü/hakkı yoktur.

Ey gençler! Allah'ın vaadi sabittir. Koyduğu şartı ise bellidir. Eğer siz Allah'a yardım ederseniz, Allah da size yardım edecektir. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Biz ise, yeryüzünde güçsüz bırakılanlara lütufta bulunmak, onları önderler yapmak, onları varisler kılmak onları yeryüzünde yerleştirmek, Firavun'a, Haman'a ve ikisinin askerlerine onlardan (İsrailoğullarından) korktukları şeyi göstermek istiyorduk."* (Kasas, 5-6) O halde gelin İslâm ehli izzetinizi görsün. Nusayri Aleviler, Firavun ve Haman'ları ve içinizden olup kendisinden kaçındığınız aveneleri izzetinizi görsün. Allah emrine galip gelendir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler. Allah'ım tebliğ ettim mi?

Şam, Lübnan, Suriye ve Tüm İslâm Âlemindeki Âlimlere, Şeyhlere, Davetçilere ve İlim Talebelerine Çağrı

Bizim bu çağrımız, kalpleri korku içinde olanlara yardımcı olması ve teşvik edici olması için Ehl-i Sünnet'ten olan hakiki âlimlere yöneliktir. Çünkü âlimler, hidayet ışığı, yol tarifi yıldızları ve cehalet karanlığındaki ışıklardır.

Bizim bu çağrımız nifak âlimlerine yönelik değildir. Sapkın âlimlere yönelik değildir. Bel'am bin Baura'ya ¹⁰⁹ yönelik değildir. Mescidlerin minberlerinden zamanımızın Selahaddin Eyyubi'sinin Hafız Esed olduğunu iddia eden âlimlere yönelik değildir. Hama'da ve Trablus'ta öldürdüğü Müslümanlara binaen, (Allah yolunda cihad eden mücahidleri kast ederek) yeryüzünde fesat çıkaran kimselerin, halkı kendine kalkan yaptığından dolayı öldürülmelerinin caiz olduğunu söyleyerek Esed'i temize çıkaran âlimlere yönelik değildir. Hristiyanları dost edinip onları tertemiz Emevi Camii'ne sokan sapkın âlimlere yönelik değildir. Nusayrî Alevî bakanlara ve parlamento azalarına yönelik değildir. Bunlara Allah tarafından apaçık ayetler ve beyyineler ulaşmıştır. Allah Teâlâ onlara haber verir ve onlardan haber vererek buyurur ki:

“Şüphesiz ki indirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti Biz, insanlara kitapta açıkladıktan sonra onları gizleyenlere, işte onlara Allah lanet eder, lanet edenler de onlara lanet ederler. İşte bunlar, hidayet karşılığında sapıklığı, affedilme karşılığında azabı satın alanlardır. Bunlar ateşe karşı acaba nasıl sabredecekler? Bunun sebebi, Allah'ın kitabı hak olarak indirmesidir. Muhakkak ki bu kitap

109. Bel'am bin Baura: Musa (aleyhisselâm) döneminde yaşamış ve sonradan irtidat etmiş olan bir ilim adamıdır. Araf suresinin 175-176'ncı ayetleri münasebetiyle ismi çeşitli tefsir ve tarih kitaplarına girmiş olan Bel'am bin Baura (veya Bel'am bin Eber)'in, İsrailoğulları'ndan, devler ülkesinden, Yemen diyarından veya Ken'an ilinden Allah'ın dinin öğrenmiş, ilim ve irfan sahibi, duası müstecap, yanında Allah'ın ismi a'zamı bulunan ve fakat sonradan itaatsizliğe düşmüş bir kimse olduğu şeklinde rivayetler vardır. Ancak Yahudiler tarafından Müslümanlar aleyhine uydurulmuş bir iftira olduğu bilinmektedir. (Taberi, Fahrüddin er-Razi) (Mütercim)

hakanda ihtilafa düşenler, şüphesiz derin bir ayrılık içindedirler."
(Bakara, 175-176)

"Kendilerine Tevrat öğretildiği halde, onun gereğini yapmayanların durumu, sırtına kitap yüklenmiş merkebin durumu gibidir."
(Cuma, 5)

"Onlara, şeytanın peşine taktığı ve kendisine verdiğimiz ayetlerden sıyrılarak azgınlıklardan olan kişinin olayını anlat. Dileseydik, onu ayetlerimizle üstün kılardık; fakat o, dünyaya meyletti ve hevesine uydu. Onun durumu, üstüne varsan da, kendi haline bırakırsan da, dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir." (Araf, 175-176)

Evet, bunlar kendilerine çağrı yaptığımız kimseler değiller. Bizler ümmet adına, dinimiz adına onlardan korkuyoruz. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in korktuğu gibi: "Ümmetim adına en çok korktuğum şey ağzı iyi laf yapan münafıklardır."¹¹⁰ Bizim çağrımız, kendilerini cesaretlendirmek için ve onlara bir hatırlatma olsun diye âlimlerimizden, şeyhlerimizden kalan Ehl-i Sünnet'in şeyhleri, âlimleri ve davetçilerinedir. Çünkü Allah'a olan ümidimiz ve niyazımız devam ediyor.

Allah Teâlâ'nın şu sözünü duymadınız mı: "Allah'ın kulları arasından O'ndan (hakıyla) korkan ancak âlimlerdir." (Fatır, 28) Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in şu sözünü işitmediniz mi: "Şehidlerin efendisi, Hamza ve zalim bir imamın karşısına dikilip ona emredip onu nehyeden ve bu yüzden zalim imam tarafından öldürülen kişidir."¹¹¹ "Âlimler, peygamberlerin vârisleridirler." O halde nerede sizin korkunuz ve peygamberliğe olan vârisliğiniz?

Ey yöneticiler! Allah Teâlâ'nın şu sözü size ulaşmadı mı: "Şayet iman etmişseniz onlardan korkmayın, benden korkun." (Âl-i İmran, 175) Ey Ehl-i Sünnet âlimleri ve şeyhleri! Ey camilerdeki imamlar ve hatipler! Bugün sizler insanlara doğru yolu gösteren

110. Ahmed 143 sahih hadis

111. Hâkim sahih bir senetle rivayet etmiştir.

kimselersiniz. Sözlerinizle insanların kalpleri hayat buluyor veya sözlerinizle kalplerinde ölüm rüzgârları çınlıyor. Vallahi bu üzerinizdeki emanettir.

Öteden beri mescidler, bu ümmet için liderliğin ve önderliğin kapısı olarak devam ederdi. Peki şimdi neredesiniz? İçinde bulunduğunuz gafletten uyanın. Vallahi sizin için iki güzellikten birisi vardır. Hakkı gizli ve açık bir şekilde haykırın. İnsanların başında hakkı haykıran önderler olun. Vallahi bu Allah'ın zaferi veya ihlaslı olanları için şehidlerin seyyidi Hamza'nın derecesidir. İnsanlara Nusayri Alevilerin kim olduğu öğretin. Onlara itaat etmenin hükmünün ne olduğunu bildirin. Onlara yardımcı olanların hükmünün ne olduğunu, onlara vergi vermenin hükmünün ne olduğunu, onlara hizmet etmenin ve Müslümanlar aleyhinde casusluk etmenin hükmünün ne olduğunu öğretin. Yoksa sizin rolünüz sadece Kur'an okumak, imamlik yapmak, cenaze namazı kıldırmak ve dini bayramları yerine getirmek midir? Ey Ehl-i Sünnet, başımıza gelen bunca şeylerin neresindesiniz? Oturduğunuz yerden kalkın ve insanlara önderlik edin. İlimde ve fetvada, gösterilerde ve grevlerde, Allah yolunda cihadda ve şehadette... Vallahi bu, liderlik ettiğiniz menzillerdir. Açıkça ilan etmekten aciz kalırsanız, gizli davet yapmaktan geri durmayın. Bundan da aciz kalırsanız, Nusayri Alevilerine karşı cihad etmeye hazırlanan gençlerin onurunu dillerinizle savunmaktan geri durmayın. Bundan da aciz kalırsanız, bâtıl safın tarafında durmaktan ve sükut etmekten geri durmayın. Şam'ın dışındaki diğer İslâm beldelerindeki Ehl-i Sünnet âlimlerine gelince, sizin yapmanız gereken önemli görevleriniz var. Önünüzde, bulunduğunuz yerin dışında kalan yaralı Müslümanlar hakkında konuşmanızdan daha geniş imkânlar var. Şayet kendi beldenizde hakkı haykırmaktan aciz kaldıysanız, o halde Müslümanları, görüşlerinizle ve desteklerinizle teşvik edin. Sizin rolünüz büyük, görevleriniz değerlidir. Ümmet ve gençler sizi beklemektedir. İşte bu Allah'ın dilediğine verdiği faziletidir.

Ey Allah'ım tebliğ ettim mi, sen şahid ol!

İslâm Âlemindeki Cihâdî Cemaatlere ve Mücahid Gençlere Çağrı

Ey mücahid kardeşler! Ey muhacir kardeşler! Ey feragat, muşibet ehli ve cefakâr kardeşler! Ey Allah yolundaki silah ve nurlu yol arkadaşı! Ey Mısır, Cezire, Kürdistan, Türkiye, Irak, Libya, Mağrib, Çeçenistan, Bosna ve Afganistan'daki Allah yolunda olan mücahid kardeşler! Allah'ın selamı sizin üzerinize olsun. Bugün katledilmiş ümmet adına ve altmışlı yılların başında mübarek Şam beldesinde başlayan cihaddan günümüze kadar mürtedlere, laiklere, Nusayrî Alevilere karşı gösterdiğiniz çaba, sıkıntı, müdafaadan dolayı Allah sizden razı olsun. Seksenlerde Şam'da cihad ameliyesi başlamış, bugün yine o yöne doğru ilerlemektedir inşallah. Ey mücahid, kardeşler zafer yakındır! *"İman edenler, hicret edenler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler ve muhacirleri barındırıp onlara yardım edenler, işte bunlar birbirlerinin dostudurlar."* (Enfal, 72)

Seksenlerin başında Nusayrî Alevilere karşı Lübnan, Suriye ve Şam'da cihad hareketi başladı. Elhamdulillah ümmet tarafından yardım ve destek gördü. Afganistan, Çeçenistan ve Bosna'da da cihad hareketi başladı. İslâm ve ümmet gençleri tarafından mallarıyla, canlarıyla, dilleriyle, kalpleriyle ve dualarıyla cihad edildi. Bu durum, ümmetin üzerine inen büyük zaferin en büyük tetikleyicisi oldu. Ey mücahid gençler ve ey İslâm ümmeti! Üzerinde durulması gereken bir başka nokta ise, cihad rüzgârlarının Şam beldesine doğru estiğidir. Üzerimize düşen, bütün gücümüzle bunu desteklememizdir. *"Allah kişiye ancak taşıyabileceği yükü verir."* İnşallah Şam'da bir sonraki merhalede gelmesi beklenen mücahid gençler harekete geçtiğinde sizden beklenen/umut edilen şey, onlara destek çıkmanız ve onların yanında olmanızdır. Çünkü İslâm beldesi tektir, davası tektir. Şam ise, mü'minlerin evidir. Ya onlarla cihad edin ya da onlarla beraber cihad etme niyetinde olun ki bundan dolayı ecir alabilesiniz. Ey karşı çıkanların ve karşılarında duranların zarar veremediği hakkın önderleri! Ey dinleri için kabilelerinden ayrılanlar! Ey

gurabalar! Hepiniz, kendisinde bize verilmiş müjdeyi öğrendiniz. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) buyuruyor ki: “Ümmetimden bir taife, hak üzere galip gelmeye devam edecektir. Onları yüzüstü bırakanlar ve muhalefet edenler, kendilerine hiçbir zarar veremezler. Onlar bu hal üzere kalacaktır ta ki Allah'ın emri gelinceye kadar.” Başka bir rivayette ise şöyle geçer: “Ta ki onların sonuncusu Deccal'le savaşıya kadar.” Allah Rasûlü'nün bir sözünde ise “onlar Şam'da olacaklardır” buyurur. Ta ki Allah'ın izniyle vaad edilen vakit gelene kadar... O halde himmetinizi güçlü tutun, azminizi arttırın. Umulur ki Allah, Şam sayesinde bizim ve sizin için bir kurtuluş, bir sığınak ve yakın bir sevinç kaynağı kılar. Şüphesiz ki Allah dilediği şeye kadirdir. Allah'ım tebliğ ettik mi, sen şahid ol!

Suriye ve Şam'daki Güvenlik Güçlerine, Polis ve Ordu Güçlerine, Riddet ve İşçi partilerine, Nusayrî Alevî Hükümeti Yardımcısı Olan Baas Partisi'ne Müntesip Ehl-i Sünnet Mensuplarına Çağrı

Ne size ne de herhangi birine, Nusayrî Alevilerin nasıl zorba olduğu, yeryüzünde büyüklendiği ve fesat çıkardığının sırmaktan çıktığına inanıyoruz. Size ve herhangi birine, Nusayrî topluluğunun, kadınlarıyla, çocuklarıyla ve erkekleriyle beraber Şam'ın %8'i yani yaklaşık iki buçuk milyon kişi oldukları sırmaktan çıkmıştır. İktidar, emniyet ve hükümette çalışanların sayısı kısıtlı olduğu bilinen bir şeydir. Bu sayıyla, bir beldeyi işgal etmeleri, hâkim olmaları, o beldeyi yönetmeleri ve o belde halkına işkence etmeleri, ancak kendilerine yardım ve yataklık yapan Sünnî kesimden kimselerledir. Suriye ordusu ve onların asıl dayanağı olan üç silahı yaklaşık yarım milyon Sünnî oluşturmaktadır. Güvenlik ve sınırları koruma, hatta istihbarat elemanları ve sokaklarda muhbirlik yapanlar Ehl-i Sünnet'ten olan kimselerdir. İşçi İhanet Partisi ve Komünist Arap Baas Partisi'nin destekçileri Ehl-i Sünnet'e müntesip olan kesimden olmaktadır. Bu direkt olarak yönetici kesimin olduğu kısımdır.

Devletin diğer birimlerinde çalışan, devletin yapısını oluşturan bakanlar, müdürler, parlamenter ve diğer halk meclislerini saymaya gerek yok. Peki bu nasıl olabilir? Hama'yı kim yıktı? Bu ordunun kendisi değil miydi? Trablus'u yerle bir eden kimdi? Yine bu ordu değil miydi? Tel Za'ter, Sabra, Şatelya, Sayden ve el-Beka kamplarında Müslümanları öldüren yine bu ordu değil miydi? Herkes biliyor. Bunları yapanlar, Nusayrî Aleviler ve avaneleri olan, onları dost edinen cahiller veya ikrah altında olan Sünni kesimler tarafından yapıldı. İkrah altında olanlar, cahiller, sapmış ve mürtedler, bilerek veya bilmeyerek kendi elleriyle kendi evlerini ve memleketlerini yerle bir ettiler. Peki bu nasıl olacak? Bunun karşılığı ne olacak? İşler eski haline dönmesi için çözüm yolu ne olacak? Çocuklarımız ne zamana kadar şeytanın aleti, firavunun yardımcısı olacak? Onları ve ümmetimizi kasıp kavuran bu şerden nasıl kurtaracağız?

Öncelikle teker teker size kendinizi küfür taifesinin eline bıraktığınızı ve asla özrünüzün size fayda vermeyeceğini size öğreteceğiz. Daha önce tağutların yardımcılığını yapanların hükmünü anlatmıştık. Size, sizi bekleyen Allah'ın azabını hatırlatıp, Allah'ın huzurunda yaptıklarınızdan beri olduğunu söylemenizin bir fayda vermeyeceğini hatırlatmak yeterli olacaktır: *"İşte o zamanlar kendilerine uyulanlar, kendilerine uyanlardan uzaklaşacaklar, azabı görecekler ve aralarındaki bağlar kopacaktır. Uyanlar şöyle derler: "Keşke bizim için bir kere daha (dünyaya dönüş) olsa da, onların bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsak" İşte böylece Allah amellerini onlara pişmanlıklar olarak gösterecektir. Ve onlar, ateşten çıkacak kimseler değillerdir."* (Bakara, 166-167)

Karşılığı nasılmış? Kendisi için yarış yaptığınız, Nusayri Alevi liderleriniz için alçalıp küçük düştüğünüz değersiz maaşınızın karşılığı mı? Yoksa bir açlığı gidermeyen, dünya ve ahirette faydası olmayan boş rütbelerin peşinde koşmanızın mukabili mi? Mazlumların beddualarında, çocuğun yitiren annelerin ağlayışlarında, yetimlerin çılgınlıklarında, açların ve işkence edilenlerin feryatlarında yeterince yerinizi aldığınızı biliyor musunuz?

Sizi İslâm'dan çıkaracak uçurumun kenarında durduğunuzun, cehennemi hak eden kimseler olduğunuzun ve kıyamet gününde kâfirlerle beraber haşr olacağınızın farkında değil misiniz? Bu gaflet nereye kadar sürecek? (Sizi buna sevk eden) korku mudur? Kimden korkuyorsunuz? Bizler sayıca az olanlar mıyız? Hayır, bizler kendi beldemizde sayıca daha kalabalık olanlarız! Bu korkunun tek sebebi içinde bulunduğumuz acziyet ve yitik olmamızdan dolayıdır. Maaşlarımızın ve rızıklarımızın kesilmesine dair olan korkumuz, emirlere olan isyana dair korkumuz, hapse atılmaktan ve hatta ölmekten duyduğumuz korku... Bunların tamamı, içinde bulunduğunuz durumlar için bahane değildir.

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"İman edenler Allah yolunda savaşır. İnkâr edenler ise, tağutun yolunda savaşır."* (Nisa, 76) O halde neredesiniz? İman edenlerle beraber mi yoksa kâfirlerle beraber mi? Kıyamet gününde sizinle aynı durumda olan kimseler hakkında Allah Teâlâ'nın verdiği haberi duydunuz mu? Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Yüzleri ateşte çevrildiği gün onlar: "Keşke Allah'a itaat etseydik ve Peygamber'e itaat etseydik!" derler. "Ey Rabbimiz! Biz efendilerimize ve büyüklerimize itaat ettik. Onlar ise, bizi yoldan saptırdılar. Ey Rabbimiz! Onlara azaptan iki kat ver. Onlara büyük bir lanetle lanet et."* derler." (Ahzab, 66-67)

Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem), olacak olanlardan ve ümmetine olan irşadından haberiniz var mı? *"Başınıza öyle emirler gelecek ki insanların en şerlileriyle yakınlık kuracaklar ve namazı (kılınması gereken vakitten) erteleyecekler. Sizden kim bunlara ulaşırsa, onlara denetçi, polis, vergi tahsildarı ve hazinedar olmasın."*¹¹²

İşte onların yakınlık kurdukları tek kimseler insanların en şerlileridir. Hiç şüphesiz onlar kâfir oldular ve küfre yaklaştılar. O halde nasıl olur da onlara yardımcı olursunuz?

¹¹². İbn Mace sahih bir senetle rivayet etmiştir.

En azından sizden istenen şey bulunduğunuz konumdan, görevinizden istifa etmeniz ve bu organlarla çalışmayı terk etmenizdir. Yaptığınız şeylere kefaret olabilecek en az şey, ehlinizi öldürmeyi bırakıp onun yerine kefaret olarak Nusayrî Aleviler ve mücrimlerden olan başlarınızdakileri ve komutanlarınızı öldürmenizdir.

Sizden beklenen şey, mücrimlere karşı ayaklanan ehliniz olan Ehl-i Sünnet'e katılmanızdır. Gafletten uyanın ve kendinizi uyandırın. Rabbinize dönün. Yoksa Allah'a yemin olsun ki Allah'ın vaadi muhakkak gelmektedir. Sizden her kim o tağutların saflarında durmaya devam ederse, onlara düşen şey Ehl-i Sünnet'in mücahidleri tarafından acıklı bir azap olacaktır. Sizler ehlinize ihanet ve cürüm işlemeye devam ettikçe Müslümanlar asla sizi affetmeyecektir. En büyük ceza ise işlediğiniz cürümlerle Rabbinizle karşılaştığınız gün olacaktır. Bu bizim, size olan çağrımızdır. Zulmedenler yakında nasıl bir yıkılışla yıkılacaklarını bileceklerdir.

Tebliğ ettik mi, Allah'ım sen şahid ol!

Suriye'nin Yeni Firavun'una ve Dinsiz Nusayrî Alevî Taifesine Çağrı

Bu çağrı, Yahudi ve Hristiyanların torunu, dinsizlik ve ihanet çetesinin lideri olan Beşşar Esed'e, Nusayrî Alevî taifesine ve onların avaneleri olan münafıklara bir çağrıdır. Allah'ın selamı ve rahmeti üzerine olmasın...

Geçmişte ve hali hazırda yaptıklarınız ve gelecekte yapacağınızı söylediğiniz tüm şeylerden sonra size ne söyleyelim? Allah'a yemin olsun ki sizinle Ehl-i Sünnet arasında, her ne kadar zaman uzasa da, ancak Allah Teâlâ'nın şu sözü vardır: *"Artık kâfir olanlarla (savaşta) karşılaştığınızda hemen boyunlarını vurun."* (Muhammed, 4) Ve Allah Rasûlü'nün şu sözü vardır: *"Boyunlarınızı vurmaya geldim."* Şüphesiz ki yarının bekleyeni çoktur.

Beldeleri yıktınız, insanları zillete düşürdünüz, topraklarımızı düşmanlara sattınız, servetleri yağmaladınız ve düşmanlara peşkeş ettiniz. Hama ve Trablus'u yerle bir ettiniz. Şam'ın çocuklarına olan kininizden dolayı ve Yahudi ve Hristiyan efendileriniz için kanlarını Suriye, Lübnan ve Filistin'de harcadınız. Humus caddelerine çıkıp küfrünüzü alenen ilan edip ölmüş olan efendinizi tazim ederek: "Senin işin bitti ya Allah, yerine Hafız'ı (Esed'i) tayin et" naraları attıktan sonra ne söyleyelim size? Allah Teâlâ bu söylediklerinizden yüce ve münezzehtir. Allah Teâlâ, Esed'i cehennem kuyusuna firavun olarak tayin edecektir inşallah. Ve sizler ise inşallah ehl-i iman olan Ehl-i Sünnet'in eliyle firavununuzun peşinden cehenneme gideceksiniz. Allah Teâlâ yakında sizi cehennem ile müjdeleyecek ve cehennemi barınak yeriniz kılacaktır.

Yaşıyor olmanız, infak ettikleriniz, yağmaladıklarınız, kalkan olarak kullandığınız kaleler ve saraylarınız ve sizi destekleyen avaneler ve dinsizler sizi aldatmasın. Çünkü Allah Teâlâ, sizin ve sizin gibi olanlar hakkında bize müjde veriyor: *"Şüphesiz inkâr edenler mallarını, Allah'ın yolundan alıkoymak için harcarlar. Mallarını harcayacaklar, sonra bu, onların aleyhine bir pişmanlık olacak, sonra da mağlup edileceklerdir. İnkâr edenler cehennemde toplanacaklardır. Bu, Allah'ın murdarı temizden ayırması, murdarları birbiri üstüne koyup hepsini bir araya biriktirmesi ve cehenneme atması içindir. İşte hüsrana uğrayanlar onlardır."* (Enfal, 37)

Ehl-i Sünnet'in mübarek intifadası sırasında müttefikiniz olan Yahudi ve Haçlı dostlarınızın asla size faydası olmayacaktır. İşte o zaman, kısas zamanı olacak. İşlemiş olduğunuz intikamları siz daha iyi bilirsiniz. İçinizde akıllı olan kimseye üç şeyden birini yapmasını tavsiye ederiz:

-Ya düşünüp akledip içinde bulunduğunuz dalalet ve küfrünüzden vazgeçer, Allah'ın dinine girersiniz. Kâfir olan Nusayrileri terk eder, Allah'ın dinine ve Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in sünnetine tabi olur ve inkâr edenlerle savaşırsınız.

-Ya düşünür akledip kaçınılmaz olan kısas gelmeden önce, bu ümmetin mallarından çaldıklarınızı yüklenir, kokuşmuş dünya mezrasından otlanmak için Hristiyan efendilerinizin yanına kaçırsınız.

-Ya da Ehl-i Sünnet'ten olan, Rahman'ın askerleri elleriyle inşallah er ya da geç yapılması kaçınılmaz olan boynunuzun vurulmasını bekleyin.

Çünkü sizler her ne kadar bugün Müslümanları zayıflatıp zillete düşürdüyseniz de, muhakkak ki Allah, onların nesillerinden ve çocuklarından, vaadini gerçekleştirecek olan nesli çıkaracaktır. Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Biz ise, yeryüzünde güçsüz bırakılanlara lütufta bulunmak, onları önderler yapmak, onları vârisler kılmak, onları yeryüzünde yerleştirmek, Firavun'a, Haman'a ve ikisinin askerlerine onlardan (İsrailoğulları'ndan) korktukları şeyi göstermek istiyorduk."* (Kasas, 5-6)

Bekleyin, hiç şüphesiz biz de bekleyenlerdeniz.

Allah'ın selamı bizim ve salih kulların üzerine olsun. Allah'ın selamı zalimlere ulaşmaz.



YEDİNCİ BÖLÜM

ŞAM BELDESİNDEKİ
EHL-İ SÜNNET İLE SURİYE
VE LÜBNAN'A HÂKİM OLAN
NUSAYRÎ ALEVÎ TAİFESİ
ARASINDA YÜZLEŞMEYE
DAİR TAVSİYE

Ey Müslüman kardeşler! Ey Suriye, Lübnan ve Mübarek Şam'daki Ehli Sünnet geçleri!

Ölmüş olan Hafız Esed'in liderliğinde, 1970'ten 2000 yılına kadar, Nusayrilerin işgali altındaki Şam ve Lübnan'da yaklaşık otuz yıl geçti. Bugün ise, yeni Haçlı Yahudi dünya düzeni, bu bölgelerde yaşayan Ehl-i Sünnet'e karşı yeni bir bela olacak, Arap bölgesel hükümetlerinden ve diğer bölgelerden olan mürted ve ihanet güçleriyle gizli anlaşmalar yaparak, yeni dönemde, ölen Hafız Esed yerine, oğlu Beşşar'ın geçmesi için yeni bir merhaleye girmiştir. Daha tehlikeli olan bir merhale ise mezhepsel devletçikler ile ilişkileri normalleştirme, Mescid-i Aksa'yı yıkma ve hedeflenen İsrailoğulları Devleti'ni kurmaktır.

1975-1983 yılları arasında Ehl-i Sünnet, dikkat çekici bir cihadi tecrübe yaşadı. Bu cihadi tecrübeye liderlik eden ve harekete geçiren mücahid Şeyh Mervan Hadid, öğrencileri ve ondan sonra gelen mücahidlerdi. Bu dönem, Nusayri yönetiminin bütün çirkinliğini ve daha önce benzeri görülmemiş suçlar için hazırlandığını ortaya çıkaran üzücü bir dönem oldu. Nusayri tafiyesiyle yapılmış uluslararası ve bölgesel gizli antlaşmaların ortaya çıktığı bir dönem oldu. Bu tecrübe, acısıyla tatlısıyla geçti. Allah'tan dileğimiz bu dönemde hayatını kaybedenlerin şehadetini kabul etmesi ve zorda olanların sıkıntısını gidermesidir.

Bu mübarek ümmetin, bu mübarek bölgede cihad, ribat, sabır ve zorluklara göğüs germeye devam etmeleri gerekir. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) buyuruyor ki: "*Şam beldesi, Fırat'la Arış arasındadır. Şam'ın erkekleri, kadınları, köleleri ve cariyele*

kıyamet gününe kadar ribattadır.”¹¹³ Cihada azmeden gençlerin tecrübelerden ilham almaları, gidişatı düzeltmek, sebat ve sürekliliği artırmak için yapılmış hatalardan istifade etmeleri gerekir.

Bu konuda yardımcı olması ve yetersiz zaman içerisinde imkân dâhilinde aklımıza geldiği kadarıyla, sebat olması, bize ve beldemize saldıran Haçlı Yahudi ve Nusayrî Alevîlerin saldırısının defedilmesi için önceden edindiğimiz tecrübelerden faydalanarak deriz ki:

İlk olarak: Geçmiş deneyimlerde gerilemenin en önemli sebebi -Allah Teâlâ hayatta olan ve şehid olanların yaptıklarını kabul etsin- düşmana karşı koyanların, sınırlı seçkin gençlerden oluşması, sayılarının az olmasından dolayıydı. Şam'daki Müslümanların katılım sayısı genel olarak sınırlıydı. Farz-ı ayn'ı yerine getirmeye azmetmiş mücahid gençlerin Allah'tan sonra yanlarında duran ve onları destekleyen Ehl-i Sünnet topluluklarına güvenmeleri ve bu mübarek topluluğun üyelerinin en geniş kesimlerine katılım rolünü çizmeleri gerekir. Çünkü bu savaş, ümmetin savaşıdır. Bu savaş, sadece Şam'daki Ehl-i Sünnet'ten bir kesimin Nusayrîlere karşı yaptığı bir savaş ve belli bir kısım dindar geçlerin yaptığı bir savaş değildir.

İkinci olarak: Nusayrî Alevîlere karşı yapılan yüzleşmede belli başlı bir kimlik oluşturulması gerekir. (Ehl-i Sünnet'in Nusayrî Alevîlere karşı) hak ile bâtil arasında cihad için doğru bir şekilde, yüzleşmenin merkezine odaklanması, bu sınırlı yöntemle uzun merhaleler sürecektir olan davetsel, medyasal ve askeri çalışmalar yapma birimleri kurulması gerekir.

Üçüncü olarak: Savaş ilanı hususundaki nasihatimiz, Şam'daki diğer yabancı bir taifeyle savaşılmamasıdır. Bu durum, şer'an birçoklarıyla savaşılması vacip olan diğer taifelere karşı cihad etmenin caiz olup olmaması açısından değildir.

113. Kenzu'l Ummal (14148). (Mütercim)

Onlara karşı cihad caizdir ancak şer'i siyaset babından, Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in sünnetine dayanılması, savaşçı ve uzun İslâmi tecrübelere ve liderliğe dayanan kimselerin verdikleri tavsiyeden dolayı savaşılmaması gerekir.

Dördüncüsü: Nasihatimiz başlangıçta Nusayri Alevilere yardım eden Ehl-i Sünnet'ten olan kimselerin hedef alınmamasıdır. Dâhili medya, broşür ve direk mektuplar yoluyla liderlerine güzel bir yolla davette bulunulmasıdır. Mümkün olduğu kadar onlardan insan kazanılması ve bulundukları düşünceden kurtarılması gerekir. Bunun dışında kalan kimselere ise hüccet ikame edilmesi gerekir. Sevgilerini kazanmak, Nusayri Alevi tağutla ve onlara yardım eden Ehl-i Sünnet'ten kimseler arasına ayrılık tohumu atmak için özürlerini kabul etmek gerekir. Bunlar Nusayrilerle dostluk kuran mürtedler de olabilir veya ikrah altında olanlar olabilir veya cahiller olabilir, fark etmez. Bu da maslahat ve zaruret ölçüsünde yapılır. Şeyh Mervan ve ilk öğrencileri zamanında da cihadın başlangıcı bu şekilde olmuştur. Nitekim birçok faaliyet yapılmıştı.

Beşinci olarak: Nasihatimiz, Ehl-i Sünnet'ten olan polis, emniyet güçleri, ordu, muhbir, devriyeler, istihbarat elemanları, sınır muhafızları ve tüm otoriter birimlerden tağutlara yardım eden küçük birimlere ilk merhalede saldırmaktan çekinilmesidir. Buna binaen bunlar tarafından Müslümanlara yapılan saldırılar, gözaltına almalar ve direk eziyetler sırasında sadece bunların saldırılarının def edilmesiyle yetinilmesi gerekir. Bunun sebebi ise daha önceden de anlattığımız gibi (Ehli Sünnet'in Nusayri Alevilere karşı) cihadın hüviyetini belli etmek içindir.

Altıncı: Bu merhalede, Ehl-i Sünnet taifeleriyle dâhili bir kenetlenme kurulması ve her türlü mezhebi çekişmelerden, fıkhi ihtilaflardan ve her türlü dâhili husumetlerden kaçınılması gerekir. Bu merhale, yeni dünya düzeni aleti olan Nusayri Alevilere karşı olsun veya olmasın, kader savaşına dalmaktır. Mücahid gençlere liderlik ve rehberlik yapanlar, özellikle de şer'i ve men-heci yönlendirmelerde bulunanlar; öncelikli fıkhi, maslahatı ve

mefsedeti, iyi veya facir olan Müslüman emirlere ve genel olarak herkese karşı müdafaa cihadının hükümlerini, Müslümanların içine düştüğü bu büyük sıkıntılar ışığında açığa kavuşturmaları gerekir. Gam ve keder ortadan kalktığı zaman ve hak ehli zafere eriştiği zaman ilim ehli, güzel bir şekilde, her merhaledeki verilerin gerektirdiği şekilde, Kur'an ve Sünnet ışığında yöneticinin emriyle Müslümanları yönlendirmeleri ve onlara doğru yolu göstermeleri hususunda vecibelerini yerine getirirler. İşte bu son derece hassas ve ehemmiyetli olan bir iştir. Bu konunun inşallah başka bir yerde tafsilatını vereceğiz.

Yedinci: Mücahid gençlerin ve öncülerini olan âlimlerin ve şeyhlerin, ilim talebelerinin, davetçilerin ve mücahidlerin, bu merhalede dâhili medyaya odaklanmaları gerekir. Bunun sebebi, savaşı ve hüviyetini (Ehl-i Sünnet'in Nusayri Alevilere karşı savaşını) açığa çıkarmaktır. Bu da derslerin, araştırmaların ve buna yardımcı olacak fetvaların yayınlanması ile yapılmalıdır. Bu konuda da şu nasihatlerde bulunacağız:

1- Bu tür araştırmaları gösteren kitapların tedavül edilmesi ve yayınlanması. Bir önceki kitap gibi (Umut ve Elem Suriye'sinde İslâmi Cihad Devrimi).

2- Haberlerin, istatistiklerin ve gidişatla alakalı Nusayri Alevilerin yaptıkları iğrençlikleri, eski ve yeni işledikleri cürümleri ele alan makalelerin yayınlanması... Bu konuyla alakalı eski medya araçlarından ve yeni medya olan internet, kitap ve yurt içinde yasaklanmış, yurt dışında ise mevcut olan dergiler aracılığıyla toplanması ve tedavüle sokulması...

3- Âlimler, ilim talebeleri, şeyhler, yazarlar, şairler ve kalem sahiplerinin ümmet için gizli bir yayın kampanyasına katkıda bulunmaları, gençlerin ise bunları tedavül etmeleri gerekir.

4- Her türlü yaygın ve gelişmiş imkânların kullanılması gerekir. Örneğin yayın araçları olan kaset ve disketler yayınlayın. Duvar posterleri, duvarlar üzerine kısa şiirler yazın. Örneğin: "Ehl-i Sünnet yaşıyor. İsrail ile normalleşme ilişkileri yıkılacak.

Yahudilere teslim olmak yoktur. Nusayri Aleviler düşecek. Alevileri öldürün, onları yakalayın, etraflarını kuşatın ve tüm gözetleme kulelerine oturun. Nusayri Alevî hain âlimler yok olacak. Ey zalimlere yardım edenler, vakit geç olmadan tövbe edin. Hain Baas düşecek. Hama, Trablus ve Filistin kamplarının intikamı alınacak” vs.

Tabi bunları yaparken de gizliliğe dikkat edin. Bu cihada iştirak etmek isteyen her hücre biriminden eşit olarak bilinen en has adamlarla bu faaliyeti sınırlayın.

5- Konuyla alakalı olan kimseler ve müesseselerin, elektronik posta ve sayfalarında ulaşmak istediği konuyla alakalı haberler, dersler ve araştırmaların konulması için dış medya ve internetten istifade edilmesi gerekir.

6- Yayınların gönderilmesi ve dağıtılması posta aracılığıyla özenle seçilmiş güvenli yollarla gönderilmesi mümkündür. (Yazıya, parmak izlerine, pul yapıştırılmasına, işte kullanılan araçların hasar görmesine, güvenlik tedbirlerine oldukça özen gösterilmesine, yalnızca bildiğiniz kimselere güvenmeye, bilinen sınırlı kişilerle iş yapılmasına dikkat edilmesi gerekir.)

7- Allah Teâlâ'nın: *“Allah yolunda savaş, sen ancak kendinden sorumlusun, inananları teşvik et”* ayeti gereğince medyasal propaganda savaşında nasihatimiz, silahlı hiyerarşik örgütler kurmada acele edilmemesi gerekir. Ağı oluşturacak hiyerarşiden kastımız; bir adam iki kişiyi silah altına alır, onlardan her biri de üç kişiyi silah altına alır. Bu şekilde sırayla gider ve bir biriyle bağlantılı hiyerarşik bir hücre oluşur ve gizli bir şekilde bunlar iş yapar. Çok geçmeden silah sahibi olur ve oturumlar oluşturursun. Sonra da hiyerarşik örgütler inşa etmek için bilinen eski yöntemle davet ve asker almalar başlar. Tekit ederiz ki hükümet, bölgesel ve devletsel müttefikler bu gibi gizli çalışmalara karşı uzmanlaşmışlardır. Ve bu konuda genelde hücrelere baskın yaparak gözaltına almalar hususunda başarılı olmuşlardır. Ve bu, gençlerin yeniden hayal kırıklığına uğramasına neden olacak

kapıların açılmasına sebep olur ve Müslümanlardan büyük kayıplar verilmesine neden olur.

Aksine şimdi, Ehl-i Sünnet ile Nusayrî Alevîler arasında çıkacak olan aleni çatışmaya götürecek savaşın hararetini yükseltecek işler için ayrı bölüklerin kurulmasından yanayız. Öyle ki bir hücre, bir, iki veya üç kişiden oluşur aralarında uyum sağlar, sözleşir ve gizlice iş yaparlar. Tak başlarına sadece medya ve teşvik çalışması yaparlar. Bu merhalede bu tür çalışma önemlidir. Veya Nusayrî hedeflerine karşı sınırlı operasyonlar yaparlar.

8- Bilinmesi gerekir ki, Nusayrî Alevîlerin dinini, hükümetin ve içine düştükleri riddeti (ki bu dinen, aklen ve vakıada bilinmesi zaruri olan ve Suriye'deki âlimlerden ziyade tüm insanlar tarafından bilinen bir durumdur) bilseler de Nusayrî Alevîlerin Müslüman olduğuna, bu hükümetin İslâmî olduğuna şahitlik eden âlimler ve şeyhlerin mürted olduğuna ve hükümetleri gibi onların da dinden çıktığına itikad ederiz. Onların arkasında namaz kılmak, onların dersine ve mescidlerine gitmek caiz değildir. Hakikatte onların mescidleri Mescid-i Dırar'dır. Yaptıkları mescidler Allah'a ve Rasûlü'ne karşı savaş açmak için kurulmuştur. Aynı şekilde yazdıkları kitaplar bu sapıklığa davet etmek için yazılmıştır. Bu konudaki deliller Kur'an, Sünnet ve âlimlerin sözleriyle doludur:

İmam Ebu Hanife fetvasında; “cuma kıldırarak olan imam, zalim hâkimin adil olduğuna şahitlik ederse, o imam küfre girmiş, onun arkasında namaz kılanların namazı bâtıl olmuştur” fetvası vermiştir.

Kuzey Afrika ve Mısır'daki Ehl-i Sünnet âlimleri, Fâtımîler zamanında Mısır'daki Ehl-i Sünnet'ten olan mescid imamı ve hatipler hakkında bâtinî Fâtımî kâfir yöneticilerin bekası ve zaferi için dua ettikleri zaman kâfir ve mürted olduklarına dair fetva vermişlerdir.

Şeyhülislâm İbn Teymiye **Mecmûu'l Fetâvâ** adlı kitabının 35. cildinin 372. sayfasında şöyle söylemiştir: “Ne zaman ki âlim, Allah’ın kitabından ve Rasûlü’nün sünnetinden öğrendiğiyle amel etmeyi unuttur, Allah’ın ve Rasûlü’nün hükmüne muhalif olan yöneticinin hükmüne tâbi olursa kâfir ve mürted olup, dünya ve ahirette cezaya müstahak olur.”

Fakat bununla beraber önemli bir meselede sıkı bir denetim ve uyarı olması gerekir:

Bu mesele ise yeryüzünü ifsad edene müfsit âlimlere karşı cihad ve yalnızca Allah Teâlâ’nın bildiği çeşitli ifsad kapılarını kapatmaktır. Çünkü onlara karşı cihad, kendi silahları olan âlimlerin cihad’ul beyan diye isimlendirdiği hüccet ve delili ikame etme cihadıdır. Yoksa silahla veya onları öldürmek ile değildir. Kılıçla cihad, asil kâfirler ve mürtedlere karşı yapılır. Beyan cihadı ise, bid’atçılar ve münafıklara karşı yapılır. Bu âlimler ise bu guruba girer. Her ne kadar onlar hakkında olan genel hüküm zikrettiğimiz gibi ise de muayyen olarak onları tekfir etmek için kadiya, yetki ve imkân şartlarına ihtiyaç duyulur. Bu âlimlerden birisinin öldürülmeyi hak ettiğini varsayarsak, muhakkak ki o kimsenin öldürülmesinden dolayı oluşabilecek fesatın boyutunun ne derece büyük olacağını en iyi Allah bilir. Özellikle de ümmet bu haldeyken. Bu yüzden onlara karşı yapılacak cihad, gerçek yüzlerini, şeriatı yıkmak için insanları bâtil yola sevk ettiklerini, insanların kıymetini ve itibarını yok etmeye çalıştıklarını ortaya çıkarmaktır.

İlk olarak: Müslümanların kafalarının karışmasına neden olması,

İkinci olarak: Hükümet yanlısı âlimlerin öldürülmesinin önünün açılması ve bunun içinde mücahidlerin töhmet altında bırakılması mefsedetinden dolayı,

Üçüncü olarak: İnsanların, mücahidlere karşı alim ve müte-deyyin kimseleri öldürdükleri ithamında bulunması mefsedetinden dolayı,

Dördüncü olarak: Hükümete, mücahidlere karşı, tekfirci ve Kur'an ehlini öldüren Hârici ithamında bulunması için fırsat verilmesi mefsedetinden dolayı,

Beşinci olarak: Cihadımızın asıl gayesi olan Ehl-i Sünnet'in Alevi Nusayrîlere karşı asıl hedefinin mefsedete uğramasından dolayı. Bunun en bariz örneği siyerde mevcuttur. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem), nifakın başı olan Abdullah bin Ubey'in öldürülmesini engellediğinde, insanların, "Muhammed (sallallâhu aleyhi ve sellem) ashabını öldürüyor" söylemleri çıkması mefsedetiyle illetlendirmişti. Bu konuda dikkatli olmak gerekir. Şu merhalede münafıklar hakkında söylediğimiz uyarılara dikkat edilmesi gerekir. Bu konuda dikkatli olmak, bid'atçı ve dalalet ehlinin başını koparmaktan daha evladır. Bu konu hakkında şahit bulmak isteyen Cezayir'deki cihad tecrübesi bir ibrettir. Allah'tan dileğimiz Cezayir'deki hayır ehline fetih nasip etmesidir. Allah Teâlâ yardım edendir.

9- Askeri çatışma sahası merhalesiyle alakalı kısaca nasihatimiz, Ehl-i Sünnet'in bulunduğu şehirlerde, mahallelerde ve meskenlerde, Nusayrî Alevilerin, küçük seriyelerle ve kişisel hedefler alınarak tasfiye edilmesi ve askeri, güvenlik ve şehir elebaşlarına suikast ameliyeleri düzenlenmesidir. Belde içinde onlara karşı amansız bir savaş başlamalı, dışarıda ise elebaşları ve onlara bağlı unsurlar takibe alınmalı. Özellikle de Yahudi yerleşimcilere karşı Filistin intifadası yoluyla diplomasi, ticaret ve öğrenciler yoluyla...

Ehl-i Sünnet'in şiarı her zaman şu olsun: "Nusayrî Alevileri öldürün, onları yakalayın, kuşatın ve her gözetleme yerinde onları bekleyin." Askeri deneyim ve eğitimi olanlar, onların elebaşlarını gözetlesin/pusuya düşürsün. Bu yol, en etkili ve en can alıcı yoldur. Allah Teâlâ buyuruyor ki: "Küfrün elebaşları ile savaşın. Çünkü onlar, yeminleri olmayan adamlardır." (Tevbe, 12)

10- Cihada güç yetirebilenlerin, belanın sebepleri olan Yahudi, Amerika, Fransa, İngiltere ve Rus vatandaşlarını öldürmeleri gerekir. Ve özellikle de Yahudi, Haçlı ve ortakları olan Nusayrilardan oluşan ilişkileri normalleştirme heyetlerini hedef almaları gerekir.

11- *"Allah yolunda savaş. Sen ancak kendinden sorumlusun. Mü'minleri de (savaşa) teşvik et."* ayeti gereğince direkt savaş meydanlarında savaşan mücahidlere ve tüm Ehl-i Sünnet gençlerine nasihatimiz, donanımlı, takvalı olmaları, çokça gece namazı kılmaları, Kur'an okumaları, nafile oruç tutmaları, zikirleri yapmaları ve çokça Allah'tan istiğfar dilemeleridir. Allah'a tevekkül edip ona dayanmalılar. Sayıca az olup, düşmanların çok olmasından korkmamalılar. Korku, endişe ve insanlarda olan dünya sevgisi ve ölüm korkusuna kapılmamalılar. Çok amel yapıp az korkmalarını ve dâhili ihtilaflardan kaçınmalarını tavsiye ederiz. *"De ki: "Amel edin (yapacağınızı yapın). Yapacaklarınızı Allah da Rasûlü de ve mü'minler de görecektir."* (Tevbe, 105)

Emin olun zafer yakındır ve bu mücrimlere yapacağınız kısas gerçekleşecektir. İşte o zaman, zalimlere, avanelerine ve münafık şeyhlere mazeretleri fayda vermeyecek. İnşallah İslâm ehli, el-Cebbar olan Allah'ın adaletli kısasıyla karşılaşmaları için, onları cehenneme gönderecektir.



SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUR'AN VE SÜNNET'İN MÜBAREK ŞAM'A VE EHLİNE OLAN MÜJDELERİ ¹¹⁴

Öncelikle bu bölüme başlamadan önce imanımız ve hanif dinimiz bizi, İslâm toprakları ile diğer toprakları birbirinden ayırmamızı gerektiriyor. Şamlı bir Müslüman ile Mısırlı veya Türkiyeli bir kişi arasını ayırmamamız gerekir. İslâm dini, Arab'ı Acem'den üstün tutmayan kapsayıcı bir dindir. İslâm, üstünlüğü ancak takva ile belirler. İslâm toprakları, İslâm düşmanlarının tamamına haramdır. Çağlar boyunca dini, bilimsel, edebi ve sanatsal mirasta birçok İslâmî mezhep ve farklı müslüman halklar olmuştur. Türk olan Fatih Sultan Mehmed, Kürt olan Selahaddin Eyyubi ve daha birçok İslâmî lider bu konuda en güzel örneklerdir. Aynı şekilde yirminci asırda uzun zamandır bize Afgan kardeşlerimizin misali de bu konuda örnektir. Bu mefhum, bütün İslâm beldelerine ve Müslümanlara, İslâm'a hizmet ve yardım etmekte, evleri ve mezarları uzak olmasına rağmen, Allah Rasûlü'nün tekrar döneceği müjdesinin verdiği ve zulüm, tuğyan ve adaletsiz yöneticilerden sonra yeniden raşid halifeliliğin kurulacağı müjdesi için, yardımlaşmaları gerekir. Şam beldesiyle alakalı işaret ettiğimiz fazilet ve bereket, Allah Teâlâ'nın kelimandan aldığımız teberrük ve Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sözlerinden aldığımız müjdelerden dolayıdır. Bu haktır. Denildiği gibi Allah Teâlâ'nın seçtiği bazı özel yerler, zamanlar ve şahıslar vardır.

Şüphesiz Allah Teâlâ, Araplardan kendi risaletini yüklemesi için özel bir nesil seçmiştir. Araplardan Kureyş kabilesini, Kureyş kabilesinden Haşim'i, Haşim'den ise Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i seçmiştir. (Hadiste geçtiği üzere). Bu seçim, yükümlülük, sonra da şerefleendirme tercihidir. Aynı şekilde Allah Teâlâ, Mekke ve Medine'yi diğer yerlere nazaran üstün kılmıştır. Şam beldesini, bereketli kılmıştır. Diğer yerleri dilediği şekilde

has kılmıştır. Bu, Allah Teâlâ'nın, ilmi ve hikmeti gereğince dilediğine verdiği bir fazilettir. Şam hakkında zikredeceğimiz faziletler ve bereketler, teberrük ve müjde, Şam beldesi, çevresindekiler ve diğer yerlerdeki Müslümanların mesuliyetini yerine getirmesi için bir öneridir. Bu mesuliyet, şeref meziyeti olmadan önce sorumluluk meziyetidir.

Şeyhülislâm İbn Teymiye, Şam beldesi ve ehli hakkındaki menkıbeler nakletmiştir. Bazılarını burada zikredeceğiz:

“Şam beldesi ve ehli hakkında, Kur'an, Sünnet ve âlimlerin görüşleriyle bazı meziyetler sabit olmuştur. Bu meziyetler, Müslümanları, Tatarlar karşı teşvik etmemde, Müslümanları Dimeşk'e yönlendirmemde, Mısır'a kaçırmaktan nehyetmemde, Mısır askerini Şam için hazırlamamda ve Şam askerlerini ise sebat etmelerine yardım etmemde dayanağım oldu.

Şam'ın Bereketi:

Bu meziyetler birçok şeyden oluşur. Bunlardan bir tanesi Şam'daki berekettir. Bu konu hakkında Kur'an'da beş ayet sabit olmuştur:

Allah Teâlâ'nın, Musa (aleyhisselâm)'ın kıssası hakkındaki kelimasıdır: “Güçsüz bırakılan o kavmi de, içine bereket verdiğimiz yerin doğularına ve batılarına mirasçı kıldık. Böylece sabretmelerinden dolayı, Rabb'inin, İsrailoğullarına olan güzel sözü tamamlanmış oldu.” (Araf, 137) Malumdur ki İsrailoğulları, Firavun denizde boğulduktan sonra Şam'ın doğusuna ve batısına vâris oldular.

İsra kıssası hakkında Allah Teâlâ'nın keliması: “Kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) geceleyin, Mescid-i Haram'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki O, her şeyi çok iyi işiten, çok iyi görendir.” (İsra, 1) Allah Rasûlü'nün götürüldüğü Mescid-i Aksa, Şam topraklarıdır.

İbrahim (aleyhisselâm) kıssası hakkında Allah Teâlâ'nın kelâmı: *"Onlar İbrahim'e bir tuzak kurmak istediler. Fakat Biz kendilerini en büyük hüsrana uğrayanlar kıldık. Biz, İbrahim'i ve Lut'u kurtarıp âlemlere mübarek kıldığımız yere ulaştırdık."* (Enbiya, 70-71) Malumdur ki Allah Teâlâ, İbrahim ve Lut (aleyhisselâm)'ı, El Cezi-re ve Irak'tan kurtarıp Şam'a ulaştırmıştır.

Allah Teâlâ buyuruyor ki: *"Süleyman'a da kuvvetli esen rüzgâr-ı lutfettik. Onun emriyle rüzgâr, içinde bereketler kıldığımız yere akıp giderdi. Biz her şeyi bilenleriz."* (Enbiya, 81) Rüzgâr, Süley-man (aleyhisselâm)'ın memleketi olan Şam toprağına doğru eserdi.

Sebe kıssası hakkında Allah Teâlâ'nın kelâmı: *"Sebelilerle mübarek kıldığımız memleketler arasında, birbirinden görünen şe-hirler var etmiştik. Oralardaki yolculuk mesafesini de ölçülü olarak yapmıştık. 'Geceleri ve gündüzleri oralarda emniyet içinde seyahat edin' demiştik."* (Sebe, 18) O yer, âlimlerin zikrettiği gibi Yemen ile Şam köyleri arasındaki Sebe yerleşim yerleridir. Bu beş nasta Allah Teâlâ, İbrahim (aleyhisselâm)'ın oraya hicretini, Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in İsra gecesinde oraya götürülüşünü, Şam'ın etrafının bereketli kılındığını zikretmiştir. Aynı şekilde orada, Allah Teâlâ'nın Musa (aleyhisselâm)'la konuştuğu, Tin suresinde üzerine yemin ettiği Tur dağı vardır: *"Yemin olsun incire ve zeyti-ne. Ve Sina dağına."* (Tin, 1-2) Yine orada Mescid-i Aksa bulunur ve İsrailoğulları'nın peygamberleri oradan çıkmıştır. İbrahim (aleyhisselâm)'ın hicret ettiği yerdir. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) İsra gecesinde oraya götürülmüş ve oradan miraca yükseltilmiş-tir. Şam ile din ve Kur'an zirvesini yaşayacak. Ümmetinden Tai-fetul Mansura'nın çıkacağı yer orası olacak. Mahşer ve toplanma yeri orası olacak. Bununla alakalı, Muaviye ve diğer sahabeler-den aktarılan sahih hadisler Taifetul Mansura'nın, kıyamete kadar burada zafer kazanacağına dairdir: *"Ümmetimden bir ta-ife kıyamete kadar hak üzere kalmaya devam edeceklerdir. Onlara muhalefet edenler ve yüzüstü bırakanlar onlara zarar veremez."* Ca-miu's Sağır kitabına bak. Orada Muaz bin Cebel: Taifetul Man-sura'nın Şam'da olduğunu söyler. Buhari'nin tarihinde merfu olarak aktarıldığına devamında: *"Onlar Şam'dadır."* ibaresi geçer.

Sahih-i Müslim'de Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "*Garb (Batı) ehli, kıyamete kadar hak üzerinde kalmaya devam edecektir. Yüzüstü bırakanlar onlara zarar veremezler.*" Ahmed bin Hanbel der ki: Garb (Batı) ehli Şam ehlidir. İki açıdan böyledir. Birincisi diğer hadisler bunların Şam ehli olduğunu açıklar. İkincisi ise Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in lûgatı ile Meşrik'teki (Doğu) Medine ehlinin lûgatı, Necd ve Irak ehlinin lûgatiyle aynıdır. Medine ehli, İmam Evzai'yi Garb ehlinin imamı olarak isimlendirmiştir. İmam Sevri'yi ise Şark ehlinin imamı diye isimlendirmişlerdi. Bundan dolayı Şam beldesi, Allah'ın yeryüzünde seçtiği bir yer, Şam ehli ise yeryüzü ehlinen seçtiği kimselerdir. Ebu Davud **Sünen**'inde bununla alakalı birçok hadisi delil getirmiştir:

Abdullah bin el-Hevali el-Ezdi Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'in şöyle dediğini aktarır: "*Muhakkak ki sizler (ileride) ordular göreceksiniz. Şam'da bir ordu, Yemen'de bir ordu ve Irak'ta da bir ordu.*" Hevali dedi ki: "Ya Resulullah, benim için birini tavsiye et." Allah Rasûlü: "*Sana Şam'ı tavsiye ederim. Çünkü orası Allah Teâlâ'nın yeryüzündeki seçkin yeridir. Kullarından bir orduyu orası için seçer. Kim buraya güç yetiremezse Yemen'i tercih etsin. Orazının havuzundan su için. Hiç şüphesiz Allah, Şam ve ehli konusundaki bana kefil olmuştur.*"¹¹⁵ Hadisi rivayet eden el-Havali der ki: "Allah kime kefil olursa, o kimsenin kaybı olmaz. Bundan dolayı Rahman'ın melekleri, Şam'ın üzerine kanatlarını germiştir." Bununla alakalı Buhari'de Abdullah bin Ömer'in rivayet ettiği bir hadis vardır. Bu yüzden Kur'an'ın ve İslâm'ın direği Şam'dadır. Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) der ki: "*Gördüm ki Kur'an'ın direği başımın altından alınıp götürüldü. Nereye götürüldüğünü takip ettim. Bir de baktım ki Şam tarafına götürüldü.*"¹¹⁶ Buna binaen Şam, mü'minlerin ana merkezidir. Allah Rasûlü'nün buyurduğu gibi: "*Şam, mü'minlerin evidir.*"¹¹⁷ (Şeyhülislâm İbn Teymiye'nin sözü burada bitmiştir.)

115. Ahmed; Tahavi, **Müçkilu'l Âsâr**

116. Ebu Nuaym, **Hilye**. İmam Hâkim sahih demiştir.

117. İmam Ahmed tahrir etmiştir. İbn Saad, **Tabakat**; Nevevi, **Muhtasaru'l Mu'cem** ve diğer

Aynı şekilde Şam, ehli ve fazileti hakkında birçok hadis rivayet edilmiştir. Bunlardan bazılarını aktaralım:

1. İbn Ömer (radiyallâhu anhumâ) der ki; Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: *"Bir ara ben uykudayken, kitabın direğinin, yatığının altından çıkarılıp kaldırıldığını gördüm. Baktım ki o, parlayan bir nurdur. Şam'a götürüldü. Dikkat edin, fitneler çıkacağı zaman iman Şam'dadır."*¹¹⁸
2. Teyalisi, **Müsned**'inde Şube'den o da Muaviye'den merfu olarak rivayet etmiştir: *"Şam ehli fesata uğradığı zaman artık sizde hayır yoktur. Ümmetimden bir tafe kıyamete kadar galip gelmeye devam edecektir. Onlara muhalefet eden ve onları yüzüstü bırakanlar onlara zarar veremezler."* Buna benzer bir hadisi Tirmizi tahrir etmiş, hasen sahih demiştir.
3. Salim bin Abdullah babasından (radiyallâhu anhumâ) şöyle rivayet etmiştir: Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedi ki: *"Ahir zamanda, Hadramevt tarafından bir ateş çıkacak, insanları bir araya toplayacak."* "Ey Allah'ın Rasûlü bize neyi tavsiye edersin?" dedi ki: *"Size Şam'ı öneririm."*¹¹⁹
4. Ebu Derda (radiyallâhu anhu), Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'den şöyle rivayet etmiştir: *"Melhame (büyük savaş) gününde Müslümanların karargâhı, Şam'ın en hayırlı şehirlerinden olan Ğuta'da olacaktır."* Başka bir rivayette; Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem)'i şöyle derken işittim: *"Melhame-i Kübra (Büyük Savaş) gününde Müslümanların karargâhı, Ğuta denilen yerde olacaktır. Orada bir şehir vardır ki ona Dimeşk denilir. Müslümanların en hayırlı konağı oradadır."*¹²⁰

âlimler de tahrir etmiştir.

118. Hadis sahihtir. Hâkim tahrir etmiş. Ebu Nuaym, **Hilye**.

119. Sahih hadis. Ahmed; Tirmizi, Fitn babında zikretmiştir. İbn Mace **Sahih**'inde sahih demiştir.

120. Sahih hadis. Ebu Davud, Hâkim ve İmam Ahmed tahrir etmiştir. İmam Hâkim: "İsnadi sahihtir" demiştir. İmam Zehebi de İmam Hâkim'e muvafakat etmiştir.

5. Evs bin Evs es-Sakafi (*radiyallâhu anhu*), Allah Rasûlü'nü şöyle derken işitmiştir: "İsa bin Meryem (*aleyhimesselâm*), Dimeşk'in doğusundaki beyaz minarenin¹²¹ yanına inecektir."¹²²
6. Ebu Hüreyre (*radiyallâhu anhu*), Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'i şöyle derken işitmiştir: "Melahim (*savaşlar*) başladığı zaman Allah Teâlâ Dimeşk tarafından azatlı kölelerden oluşan bir ordu gönderir. Onlar Arapların en hayırlı atlıları ve en iyi silahlılarıdır. Allah, onlarladinidestekler."¹²³

Ebu Hüreyre (*radiyallâhu anhu*), Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'den şöyle rivayet etmiştir: "Ümmetimden bir grup, Dimeşk kapılarında, çevresinde ve Beytul Makdis kapılarında savaşacaklardır. Onları yüzüstü bırakanları onlara zarar veremeyecektir. Onlar, kıyamet kopuncaya dek hak üzere galip geleceklerdir."¹²⁴

Bu müjdeler, Rabbimizin ve Peygamberimiz Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in bize bildirdiği gibi, Yahudilerle savacağımız Melhame-i Kübra gerçekleşene kadar kalmaya devam edecektir. Allah Rasûlü (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in bize haber verdiği gibi bizler nehrin (Fırat) batı tarafında, Yahudiler ise doğu tarafında olduğumuz bir zamanda ağaçlar ve taşlar bizimle beraber savaşacak ve Müslümanlara: "Ey Allah'ın kulu! İşte arkamda bir Yahudi, gel onu öldür." diyecek. Garkad ağacı bunların dışındadır. Çünkü o ağaç Yahudilere aittir.

Bizler ise her ne kadar zaman uzasa da hiç şüphesiz parlak ufukta Ehl-i Sünnet'in bayraklarını, genç mücahidlerini göreceğiz. O gençler, Nusayri Alevilerin ve kâfir taifelerin kökünü kurutacaktır. Yahudi ve Hristiyanların köklerini, sonra da Yahudilerin diktığı Garkad ağacının kökünü kazıyacaktır.

121. Emevi Camii'nin yanında yer alır. (Mütercim)

122. Sahihtir. Tabareni tahrir etmiştir. Başka rivayetlerde şahitler vardır.

123. Hasen hadis. İbn Mace ve Hâkim tahrir etmiştir.

124. Taberani *Evsat*'ta rivayet etmiştir.

Her ne kadar acziyet ve zillet karanlığında kaybolmuşsa da ümmetimize müjdeyi veriyoruz ki kalplerinde bir umut yeşersin. Her ne kadar bugün şer odaklarına karşın kalpleri, yerinden olma korkusu içine gömülmüşse de onları müjdeliyoruz.

Onları hüzünlü bir kalp ve şiddetli bir abluka içinden müjdeliyoruz. Ümmeti, Allah'ın ayetlerini okuyarak ve o ayetlerle ünsiyet kurarak müjdeliyoruz. Ümmetin, Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellern)'in geleceğe dair verdiği müjdelerini okumalarını ve onunla ümitvar olmalarını istiyoruz. Himmetlerimizi uyardıran tertemiz şehidlerimizle beraber neşid okuyarak ümmeti müjdeliyoruz soruyoruz:

Kardeşim sana ne oluyor ki savaştan bıkmışsın

Ve silahı omzundan atmışsın

Söyle bana kim fedakârlık edecek ve yaraları kim saracak

Ve sancağımızı kim dalgalandıracak. . .

Onlara, doğru yol üzerinde olduğumuzu ahdimize sadık kaldığımızı söylemek için şöyle cevap veririz:

Ben Rabb ve din için intikam alacağım

Yılmadan Resul ve sünnet üzerine devam edeceğim

Ya dünyayı kuşatacak bir zafer

Ya da Allah'a sunulacak şehadet

Ya da Allah'a sunulacak şahadet...

Yarın inşallah sevgili Peygamberimiz Muhammed (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ve ashabıyla karşılaşacağız. Bizler, inşallah ömrü ortadan kaldırdık, çabamızı sarf ettik. Bu bizim yaptığımız tebliğ ve elimizden gelen çabamızdır. Tebliğ ettik mi Allah'ım, sen şahid ol!

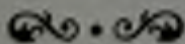
Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

Ömer Abdulhakîm (Ebû Mus'ab es-Sûrî)

20 Rebiul Evvel 1421

22/06/2000

Afganistan / Kabil



BU KİTAP

Bu kitap Kabil topraklarında, Hindikuş Dağları'nda ribat esnasında Allah'ın dinini, şeriatını ve kendimizi yeni dünya düzeneğine karşı korurken, gurbetin, bizi en uzak İslâm beldesine attığı yerde yaşarken yazıldı. Allah Teâlâ'dan kabul etmesini niyaz ederiz.

Şunları aktarmak isterim:

Allah Teâlâ'dan imandan sonra kendim için en çok istediğim ve en çok arzuladığım, mübarek Şam topraklarını kirleten Haçlı, Yahudi ve Nusayri Alevilere karşı cihad etmeyi bana nasip etmesidir. Allah Teâlâ biliyor ki Horasan'da izzet ve onurlu bir şekilde nefes almamızı, yırtıcı hayvanların ve şahinlerin yuvasına yerleşmek için bizi yüksek zirvelere çıkaran şey, mübarek Şam'da ve Beytul Makdis'de Allah'ın dinine yardım etmek için bu mübarek ovalara kolayca inmeye dair olan arzumuzdur. Allah Teâlâ göğüslerde saklı olanı bilir. Afganistan'da Arap mücahidler Yahudilerle, Amerikalılarla, İngilizlerle, Fransızlarla, beldemizde bulunan mürted yöneticilerle savaşmak için hazır durumdalar. Bizi bundan engelleyen tek şey Allah'ın bir takdiri olarak muhasara ve hicretten engellenmemizdir. Allah Teâlâ biliyor ki ben bu sayfaların kanımla, kalp atışlarımla ve ruhumla yazılmasını isterdim. Şayet ben mücrim Nusayri Alevilere ve avanelerine karşı cihad etmeye güç getirebilseydim bu benim için daha sevimli olurdu. Hatta "*Mü'minleri (savaşa) teşvik et*" emrinden dolayı cihadın bir parçası olan yazmaktan da daha sevimli gelirdi.

Niyetimizden dolayı Allah'ın vaadine olan umudumuz vardır. Çünkü kişi, niyetine göre Allah'ın faziletiyle, çalışan/çalalayan kimsenin derecesine ulaşabilir.

Hayatta kaldığımız müddetçe onlarla savaşmak için hareket edeceğimize ve bu konuda bütün çabalarımızı harcayacağımıza dair Allah'a söz verdik. Allah'a yemin olsun ki son anlarımı yaşadığımı bilsem dahi Allah Teâlâ'nın son nefesinde o en güzel kelime olan "Lâ İlähe İllallâh Muhammedun Rasûlullah" demeyi temenni eder, kardeşlerime, Müslüman gençlere, ailemize, çocuklarımıza tevhidden sonra en güzel amelleri tavsiye etmek için son anlarımı genişletmesini dilerim.

Onlara şunları tavsiye ederdim: Nusayri Alevileri ve Yahudileri yakalayın. Amerikalıları, İngilizleri, Fransızları ve kardeşleri olan Haçlıları yakalayın. Arap Mürtedleri ve avanelerini yakalayın ve onları öldürün, kuşatın ve bütün geçiş yerlerinde onları bekleyin.

Bu hedef uğrunda ömrümü ve çabamı harcadım. Şayet bu hakikati gerçekleştirme uğruna aciz kalmırsak, bizden sonraki Müslüman muvahhidlere olan tavsiyemiz bu yolculuğu tamamlamalarını ve yürüdüğümüz nurlu yolda Allah'ın kitabı, Resulullah (*sallallâhu aleyhi ve sellem*)'in sünneti üzerine ve önderlerimiz olan salih mücahidlerin yolu üzerinde yürümeye devam etmelerini tavsiye ederiz.

Allah'ım, sen de biliyorsun ki bu sayfalar kâfirleri kızdıran bir konumda. Ey Allah'ım, bu yazdıklarımı salih ameller arasında yaz. Günahlarımı affet. Kusurlarımı ört. Sevgili dostun olan Muhammed Mustafa (*sallallâhu aleyhi ve sellem*) ile beraber haşır et.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Ebü Mus'ab es-Sûri

EBÛ MUS'AB ES-SÛRÎ

Gerçek adıyla Mustafa bin Abdulkadir Sitmeryem Nasır, yahut künyesiyle Ömer Abdulhakim, daha çok bilinen künyesiyle Ebû Mus'ab es-Sûrî... Küresel Cihad Hareketi'nin önde gelen fikir ve aksiyon adamlarından biri olan Şeyh Ebû Mus'ab, aynı zamanda çağımızın en büyük sistem karşıtı stratejistlerinden biri olarak tanınmaktadır.

Çok yönlü bir kişiliğe sahip olan Şeyh Ebû Mus'ab, gerilla harbi, siyasi tahlil, dinî ilim, medya, genel strateji, tarih gibi birçok konuda kendini yetiştirmiş, yeteneklerini de inandığı dava uğruna verdiği mücadeleye adanmıştır.

Elinizdeki eser Şam cihadının kökenlerini, Haçlı-Nusayrî-Yahudi işgali altındaki Şam topraklarındaki Ehl-i Sünnet Müslümanlara kurtuluşun yolunu, direnişin merhalelerini anlatan, düşmanların inanç, amel ve stratejilerine dair önemli bilgiler veren kitaptır.

